

ПОЛИТИКИН

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
БРОЈ
1090
17. XI 1972.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

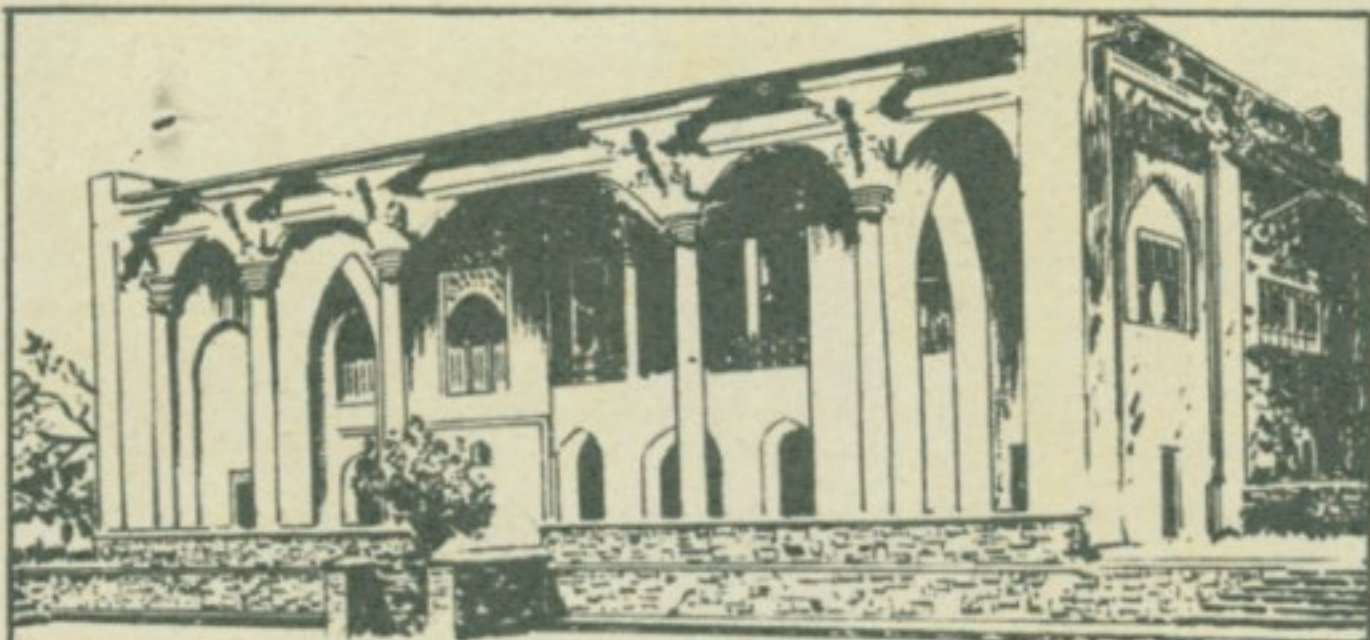

Ripley Веровати или не!

РОБЕРТ БЕРТОН

(1577-1640)
АУТОР КЊИГЕ „АНАТОМИЈА МЕЛАНХОЛИЈЕ“
10 ГОДИНА УНАПРЕД
ПРЕДВИДЕО ЈЕ ТАЧАН ДАН СВОЈЕ
СМРТИ: 25. ЈАНУАР 1640.

АШАР МАКАЛ,
НАЈСВЕТИЈА ГРАЂЕВИНА У
БИЏАПУРУ (ИНДИЈА),
САГРАЂЕНА ЈЕ ДА БИ СЕ У ЊОЈ ЧУВАЛЕ
2 ДЛАКЕ ИЗ
МУХАМЕДОВЕ БРАДЕ.

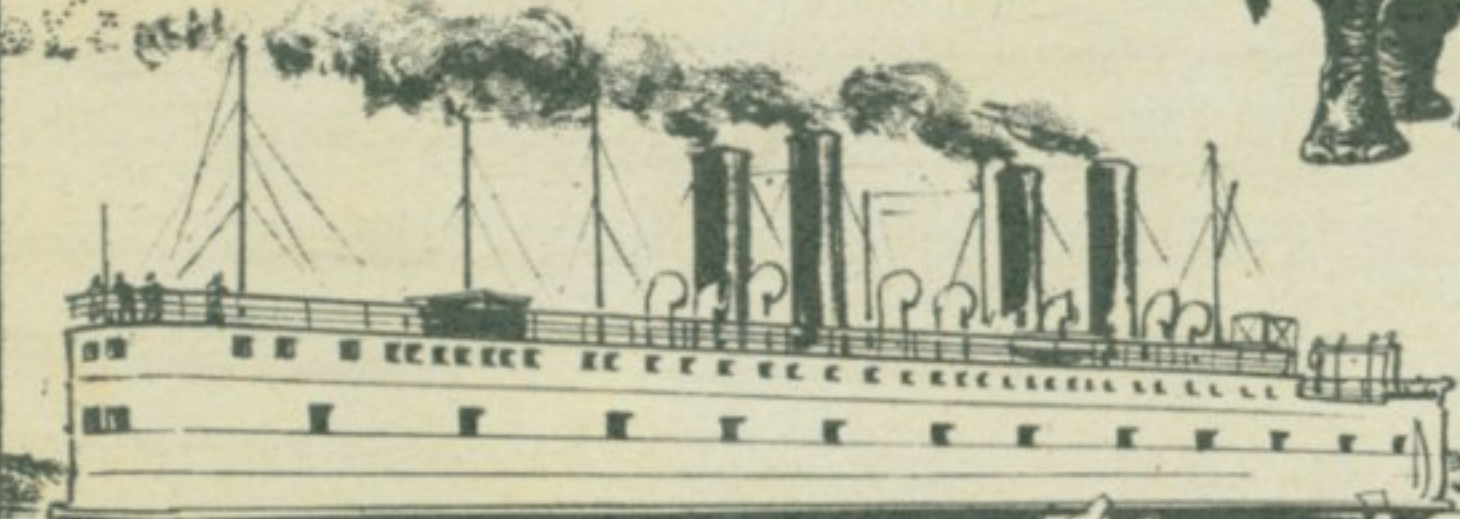
СЛОНИЦА

НОСИ
СВОЈ
БУДУЋЕГ
ПОТОМКА ЗАВИСНО
ОД ЊЕГОВОГ
ПОЛА:
„КЕРКУ“
18 МЕСЕЦИ
А
„СИНА“
22.

ВАЛАБА

ЈЕДАН ИНДУС СА МАУРИЦИЈУСА
ХОДАО ЈЕ 5 ЧАСОВА, КАО УЧЕСНИК
У НЕКОЈ ВЕРСКОЈ СВЕЧАНОСТИ, СА
26 СТРЕЛА И 280 ИГАЛА
ЗАБОДЕНИХ У ЊЕГОВЕ РУКЕ,
ЛЕЂА, ГРУДИ И
ЈЕЗИК!

„БАЈКАЛ“

КОМБИНАЦИЈА ТЕРЕТНОГ БРОДА
И ЛЕДОЛОМЦА, САГРАЂЕН ЈЕ 1896.
ГОДИНЕ У ЊУКАСЛУ НА ТАЈНУ, У
ЕНГЛЕСКОЈ, ЗАТИМ ЈЕ ДЕМОНТИРАН И У ДЕЛОВИМА
ПРЕБАЧЕН НА БАЈКАЛСКО ЈЕЗЕРО У СИБИРУ. ТАКО ЈЕ „БАЈКАЛ“,
ПРЕ НО ШТО ЈЕ ЗАПЛОВИО, ПРЕВАЛИО 11200 КИЛОМЕТАРА.

ЈЕДНА ВРСТА
РИБЕ - ПЕЧАЧА
ЛОВИ ЧАК И
ГУСКЕ!

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● познато јело „бифтек шатобријан“ обично се приписује познатом француском писцу Шато бријану који је живео од 1768. до 1848. године. Међутим, ово јело измислио је његов кувар.

● делфини не престају да зачуђују научнике. Поред тога што су према мишљењу научника најинтелигентније животиње

које лако уче разне вештине, делфини имају у глави неку врсту природног сонара, апарата за откривање предмета у мору помоћу ултразвука. Тако на пример, делфин може да открије испалини метак на удаљености од десет до петнаест метара

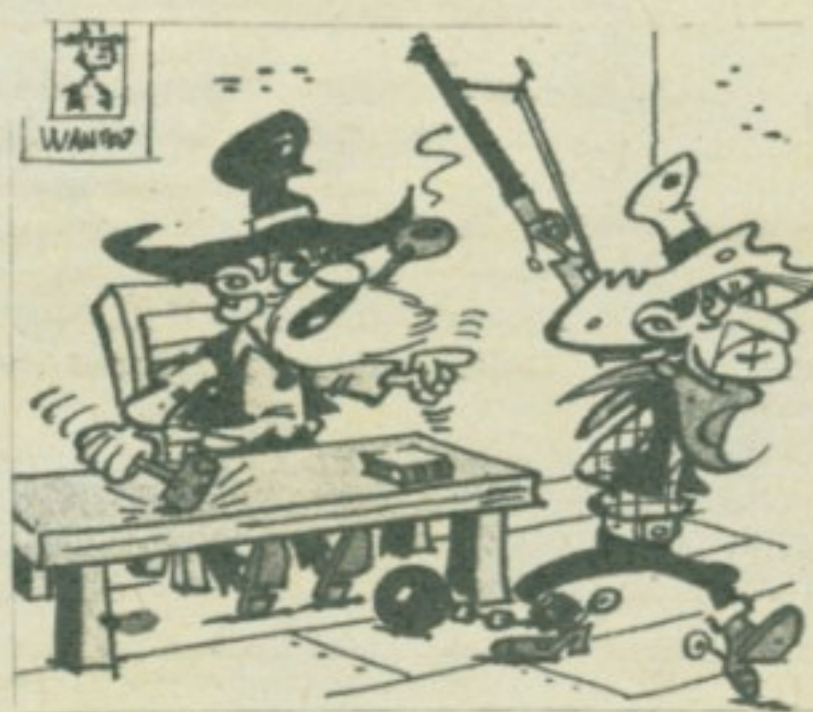

● у неким земљама већи је проблем уништити дотрајали аутомобил него произвести нови. Досадашњи начин дробљења каросерије показао се неефикасним и зато су одавно у Франкфурту на Мајни постављени такозвани шредер-уређаји који имају моторе јачине 2000 коњских снага. Ови уређаји, који цепају стара моторна возила у комаде велике као човечија песница, могу у току једног дана да униште 300 до 500 дотрајалих аутомобила.

● електропокретач (анласер) конструисао је Џер Боси 1905. године. Овај покретач кола практично је употребио Американци Катеринг на једном кадилаку тек 1917. године.

● мада никад није студирао право Френк Лове из Калифорније с успехом је 28 година обављао посао судије. Ниједну његову судску одлуку никад није поништио виши суд.

● рекорд у брзом кречењу куће, који износи 3 минута и 9 секунди, досад још није оборен. Рекорд је постигло сто људи који су 19. јуна 1959. године у Чел

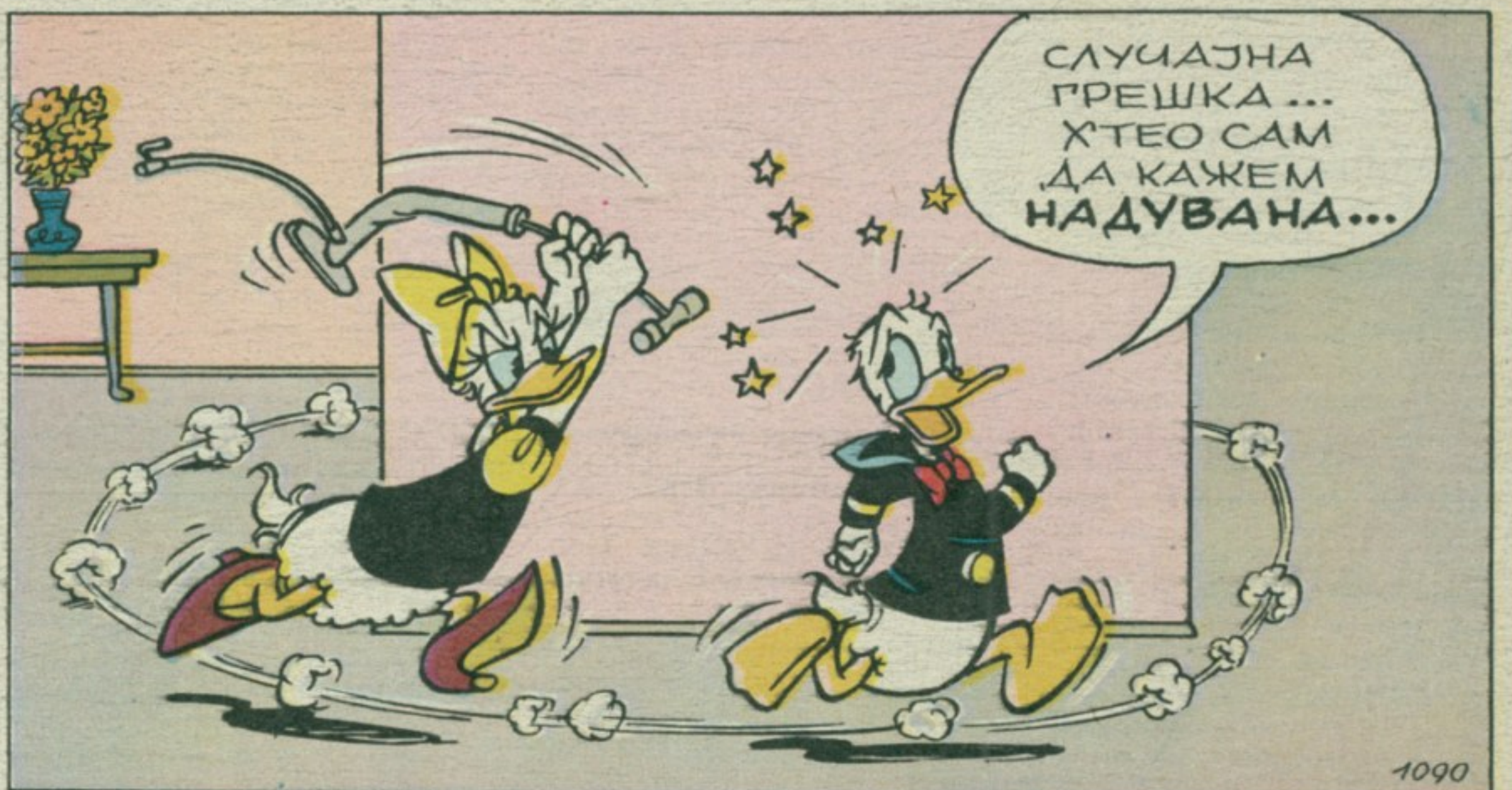
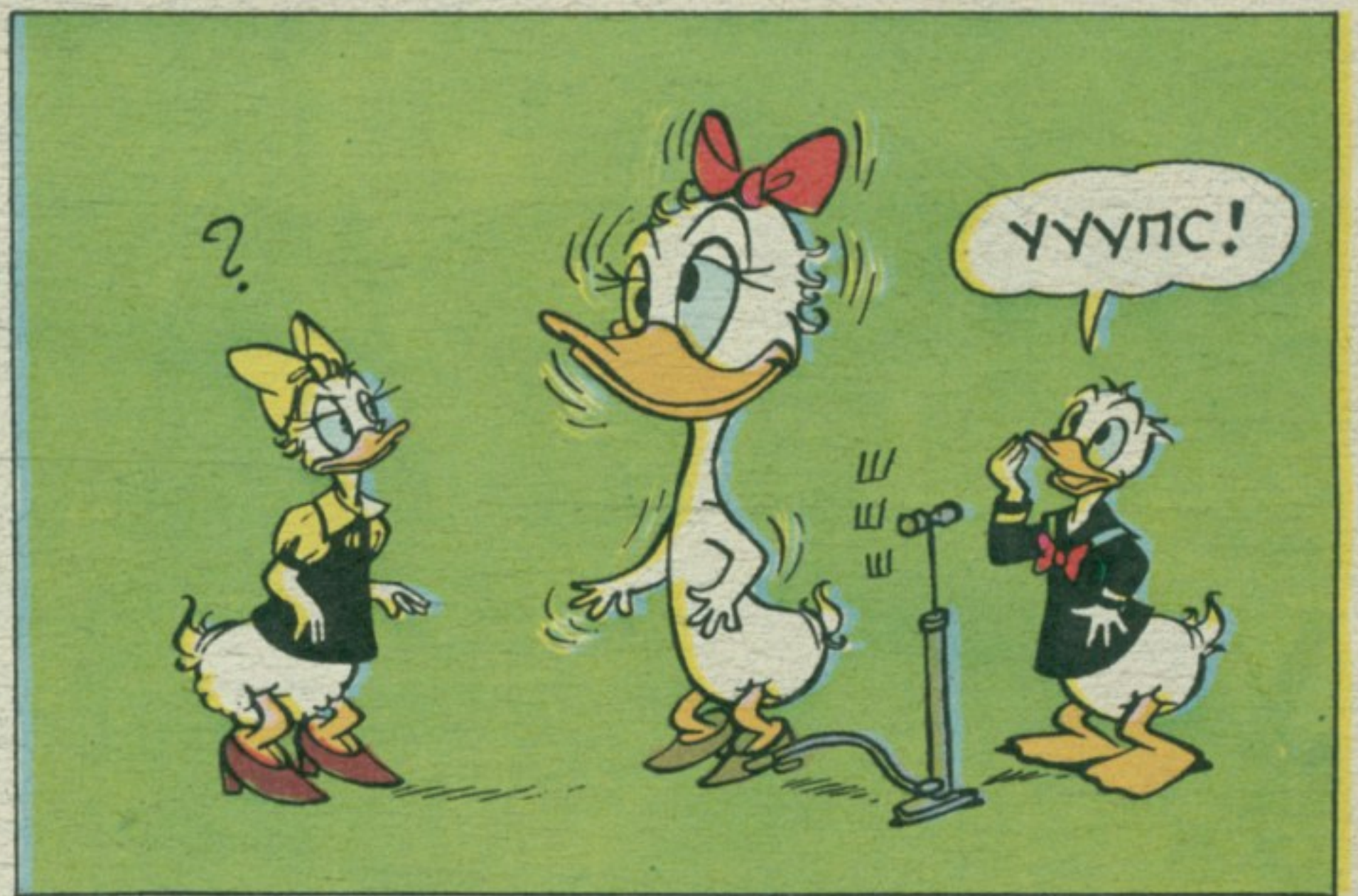
зију, у савезној америчкој држави Мичиген, обојили једну зграду бледоружичастом бојом.

● гепард је, као што је већ познато, најбржа животиња. Његова максимална брзина износи 112 километара на час. Међутим, мање је познато то да ласта може да достигне брзину од 200 километара на час.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

У зору је млади гроф напустио хотел. У рукама је као и јуче имао само ташну, али данас она није била празна: унутра су се налазили драгоцени планови

УКРАДЕН ЈЕ

У хотел „Босна“ у Бањалуци стигао је те јесење вече 1941. један елегантан господин и затражио собу.

— Не може, све су заузеле — одговорио му је портир, а дежурни официр који се одмах појавио додао је:

— За Вермахт! — И заиста, није слагао. У хотелу се већ неколико дана налазио генерал Бадер са својим штабом.

— Ипак погледајте — био је упоран дошљак пружајући официру посетницу. Овај је бацио поглед на визит-карту и збунио се: прочитао је име познатог нацисте, грофа из Берлина. Знајући да генерал Бадер очекује важне инструкције од самог Хитлера, ужурбао се и нису прошла ни два минута а важан гост је већ добио собу. Био је задовољан јер се налазила одмах поред апартмана генерала Бадера и штапске секције.

Јер, елегантни господин није био никакв гроф и ништа није носио Бадеру. Напротив, његов једини

циљ је био да нешто изнесе из овог осинака.

У рану зору млади „гроф“ прошао је поред сањивог дежурног официра који је хитро скочио да га поздрави. Као и јуче у руци је имао само акти-ташну, али данас она више није била празна. Унутра су се налазили драгоцени планови за акције Немаца на овом терену. За појасом је „гроф“ имао још и два револвера а у џепу одшрафљену бомбу, за сваки случај.

С њуном чашом у јалој

Право име овог човека који је одлично говорио немачки било је Данко Митров и то што је ове ноћи успео да се увуче у собу генерала Бадера док је овај само на тренутак изашао, није био ни први ни најопаснији задатак у његовом животу.

Данко Митров није био

Бањалучанин. Његов отац, ветеринар, селио се из места у место, нешто због посла, а више по вољи власти које су га као напредног човека нарадо гледале. Тако се десило да се Данко родио у Хрватској, у селу Ђурђевцу код Копривнице. У детињству за њега су две најважније ствари биле коњи и ловачке пушке. Сате је проводио у штали међу коњима, тепао им и мазио их. Учио је упорно док није постао прави мајстор у јахању. Касније је могао у галопу да понесе пуну чашу воде а да ни кап не проспе!

Кад су се преселили у Бањалуку, бацио се на читање и прерано се уозбиљно. У кућу су им сваки час долазили неки занимљиви људи који су остајали дан-два кријући се од комшилука. Ко су они? Одговор је нашао сам слушајући о чему причају. Говорили су о правди, о борби и тако је Данко упознао илегалце комунисте. Није имао више од 14 година кад је почео да им помаже. Једном, док се у кући одр-

жавао важан састанак наишли су агенти и упитали га је ли видео таквог и таквог човека. Тражили су илегалца који је пре пет минута ушао у њихову кућу.

— Како да не! — рекао је Данко. — Малопре је прошао овуда, па овуда и скренуо у ону улицу.

После овог догађаја почео је да добија и теже задатке. Умео је као нико да изреже сваки печат кад је требало фалсификовати исправе, пасоше, или која друга документа.

Једног дана упали су агенти у кућу ветеринара Митрова и ухапсили његовог млађег сина Данка. Истина, нису могли да га изведу пред редован суд пошто је био малолетан, али им зато нико није бранио да га затворе у подрум полиције и крвнички испребијају. Али, Данко се показао тврд, ништа им није рекао. Полицијском инспектору није преостало ништа друго него да шеснаестогодишњег ђака бањалучке гимназије протера у родно место. У то

време, у пролеће 1936, Данков отац је премештен у Београд, па је младић тамо завршио седми разред гимназије. До осмог никад није стигао.

Отишао на уштакмицу

Почетком септембра 1936. разредни старешина VIIIБ прозивао је нове матуранте. Кад је прочитао име Данка Митрова, застало је. Нико се није одазвао.

— Шта је са Митровим? — упитао је професор.

— Он је у Шпанији — чуло се из последње купе.

— Чудим се да његови родитељи тај пут нису планирали раније. Не волим изостанке... Није ово седми разред, ви сте матуранти!

— Дозволите, господине професоре — устао је Данков најбољи друг. — Он је отишао у Шпанију да се бори. На страни републиканаца.

Гимназијалац Данко Митров једини је странац који је у шпанском грађанском рату као обавештајац постао мајор

Професор се згрануо, на лицу му је заиграо мишић. Није знао како да се постави због осталих ђака. Склопио је дневник и почео да шета између клупа.

— Тако млад да ратује! — понављао је непрекидно.

Десетак дана пре тога Данко је улетео у кућу и с врата почео да моли родитеље да га пусте у Грчку, на фудбалску утакмицу. Сви његови другови иду. Родитељи су попустили не слутећи да он смера много даље. Пошто је био малолетан, отац је за њега морао да јамчи пред полицијом због чега су га касније отпустили из државне службе. Кад је полазио, Данко је био узбуђен као никад али је мајка мислила да је то зато што први пут иде у иностранство. Међутим, он се није вратио са осталима. Уместо тога стигло је писмо из Бугарске. Отац је ћутао а мајка није могла да не заплаче:

— Па њему је тек 17 година... и мршав је...

— Ништа зато. Уме бар да пуца — тешио ју је муж.

Пола сања на глави

Најзад је у Шпанији, у интернационалним бригадама. Али, прво мора у логор за

тиф фашиста. Почеле су борбе, дуги напорни маршеви, непроспаване ноћи. На изглед слабуњав Данко је издржавао као најјачи борци батаљона „Телман“. Није се нимало штедео и убрзо је добио официрски чин. Тада је тешко рањен. Погодио га је дум-дум метак и нико није веровао да ће преживети. На ивици свести понављао је само то да неће у болницу. Кад се мало опоравио писао је мајци: „Немој ме много жалити ако погинем. У Шпанији се решава и наша судбина. Овде је почело, а ја сам се искупио. Задао сам толико рана фашистима колико они мени никад не могу. Ти најбоље знаш како ја гађам, али ето један није могао да промаши“.

Тражи га Франко

Чим се опоравио, вратио се у јединицу где га је чекао позив министра рата: тражио га је за специјалне задатке. Био је једини странац на том послу.

Пред сваку акцију слушао је исте речи:

— Имаш сва овлашћења и немој се враћати док задатак не извршиш!

Једном се сам самцит да-

нима пробијао кроз територију коју су држали фалангисти. Сви у јединици мислили су већ да је негде страдао кад се он једне вечери појавио уморан и прашњав. Испред себе је водио везаног пуковника.

— Изненадио сам га кад је изашао да се надише свежег ваздуха — објаснио је друговима који су се сјатили око њега. — А како је пристао да пође са мном? Рекао сам му да ће, ако не крене, ускоро удисати свежу земљу и то с оне друге стране. Сад нам дајте нешто да једемо, обојица смо мртви гладни...

За успешно обављене обавештајне задатке, од којих је сваки значао ставити главу у торбу, Данко је у Шпанији добио чин мајора. Био је то највиши чин не само међу Југословенима који су се борили у Шпанији него највиши и међу свим интербригадистима!

Али, републиканска војска није могла да издржи навалу фашиста. Данко Митров био је последњи борац интернационалних бригада који је напустио Шпанију бранећи одступницу својим друговима преко Пиринеја. Ту му је, на једном од најтежих сектора, командант свих интер бригада Андре Марти стиснуо руку пре него што су обојица морали прећи границу Француске

где су их чекали логори огорчени бодљикавом жицом

Пуних шест месеци Данко је заједно са стотинама другова провео у затвору Форт Кајур на Средоземном мору. Ту је једног дана преко поверљивих канала сазнао да га генерал Франко тражи од француских власти. Комунисти су одмах довели одлуку да он мора бити хитно да се изгуби одавде. Једне ноћи успео је да побегне из тврђаве. Неколико дана остао је у граду Авињону, а онда — у Југославију.

И њих обојица међак

У домовину се вратио пред сам II светски рат. Шпански мајор морао је у Дебар, на одслужење војног рока, као обичан редов.

Кад је Немачка напала на нашу земљу и већина официра напустила своје јединице, на албанском фронту била је у јеку борба. Једном јединицом командовао је обичан војник у цокулама и обојцима на ногама.

— Само тачно гађајте — говорио је Данко војницима — и видећете да и они падају од метка!

Читаве две недеље после капитулације Данкова јединица ратовала је против И-

талијана на овом делу фронта. Најзад су их све опколили и заробили, али је Данко успео да побегне из сабирног логора у Тетову. У шиптарској одећи, на бициклу, стигао је у Скопље а одатле међу старе другове у Босну. Они су већ припремали устанак.

Једна од првих Данкових акција била је и успешно одиграна улога „грофа из Берлина“.

И овде се налазио где је било најопасније. Прозвали су га „Олуја“ зато што никад није силазио с коња. Због своје велике војничке способности и јунаштва постављен је за команданта партизанског штаба за целу Босанску крајину.

☆

☆

☆

Почетком јуна 1942. партизане у Босни нападали су и Немци и четници. Пошто је помогао да се главнина групе пребаци у Славонију, Данко је с неколико другова пошао да се пробије на југ.

У ноћи код села Срђевића дочекала их је четничка засада.

Зачуло се неколико пуцњева. Данко Митров је пао без гласа.

Имао је тада само 22 године.

А. Т.

ПУЖОВНИК

обуку. Тамо иду и много старији од њега. Међутим, Данку се није губило време, желео је што пре на фронт. Узалуд је убеђивао другове да добро гађа. Једног дана неки Француз који је важио као одличан стрелац рекао му је:

— Хајде, Србо, немој да се хвалиш! Не личиш ми баш на Соколово Око!

— Видиш онај сув лист — показао је Данко на дрво удаљено око 500 метара. — Спреми се да идеш по њега!

— Ако ти њега погодиш, ја ћу усред логора да дубим пола сата на глави — обећао је Француз. Данко је од најближег борца узео пушку. Одјекнуо је пуцањ, сув лист полетео је према земљи. Французу није било нимало пријатно да пође по њега.

— Помози ми да одем на фронт — шалио се Данко — па ти опраштам оно стајање на глави.

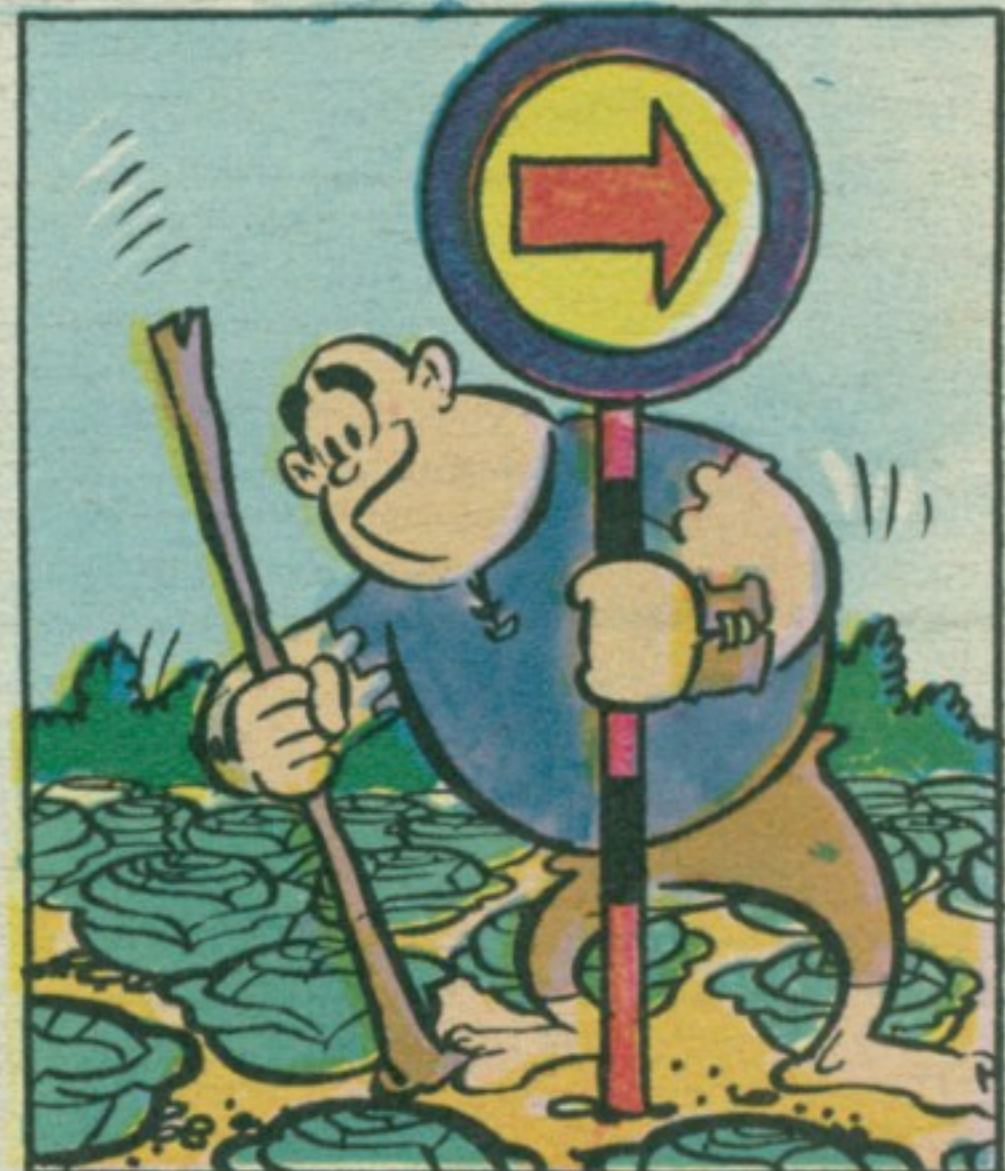
Ускоро су сви упућени као помоћ републиканској војсци која се борила про-

— Изненадио сам га кад је изашао да се надише свежег ваздуха — објаснио је уморан и прашњав друговима. — А сад нам дајте нешто да једемо, мртви смо гладни!

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

ИЗ НИША СУ ТАКМИЧАРИ КРЕНУЛИ КРОЗ ОБЛАСТ ШУНКАДИЈУ...

МАЛО КАСНИЈЕ...

Недалеко од Буенос Аиреса у Аргентини, на обали реке Ла Плата пронађен је 1796. године огроман костур. По облику подсећао је на слоновски, али је претпоставка да заиста потиче од ове животиње одмах одбачена као немогућа: позната је ствар да у Јужној Америци никада није било слонових!

Међутим, шпански научник Гарига наумио је да докаже нешто сасвим друго.

Предак лењивца

Пошто је проучио костур, Гарига је изјавио да се он у низу појединости разликује од слоновског: ноге су, на пример, сувише кратке и масивне, реп је веома дебео и допире до земље. Ово би још допуштало да се ради о некој посебној врсти слона, да није било и последњег податка: костур лобање исти је као у данашњег лењивца (биљојед величине мачке који живи на дрвећу у Јужној Америци).

Гарига је, дакле, закључио да се ради о некој врсти пралењивца који се кретао по земљи. Име овој новопронађеној животињи саставио је од првих речи **megas** (велики) и **therion** (сисар) и оно је у латинској верзији гласило: **Megatherium americanum**.

Истраживања су се наставила. Касније пронађене кости показале су да је, осим мегатеријума постојало још неколико врста динозавских лењиваца. Једном од њих, преко два и по метра дугачком чудовишту, наденуо је његов проналазач. Немац Херман Бурмајстер, име **Myodon gracilis** (што би у преводу значило „нежан“). По свој прилици је хтео да се нашла!

Иначе, Бурмајстер и његов сарадник, Шпанец Флорентио Амегино, посветили су велики део живота проучавању ове врсте. Негде око 1861. године, Немац се чак преселио у Јужну Америку. Показало се да је добро урадио, јер је остатака било у изобиљу.

И тако, пошто су се два научника бацила на откопа-

НЕЖЖНО ЧУДОВИШТЕ

У неистраженим деловима Патагоније можда постоји праисторијска животиња којој меци не могу ништа

вање ове палеонтолошке ризнице, покушали су да одреде и старост нађених остатака. С обзиром да ни најдревнији становници Јужне Америке нису оставили никакав доказ о сусрету са чудовишним сисарима, било је вероватно да су они изумрли још пре појаве првих људи. Али, новија истраживања доказала су супротно. Приликом једног ископавања, Бурмајстер је пронашао само кости ногу, а на месту где је требало да се налази труп — остатке огњишта очигледно направљеног људском руком. Дакле, староседеоци Јужне Америке не само да су познавали ову животињу, већ су се њоме и хранили!

Где је јемиш?

Бурмајстерово откриће било је значајно, али га је Амегино ускоро бацио у заборав једним још важнијим и невероватнијим. Све је почело причом једног Немца: — У заливу Последња нада у Патагонији (област која припада Аргентини и Чилеу)

живи мој пријатељ Еберхард, морнарички капетан у пензији. Приликом једне посете, нас неколико пронашло је на његовом имању огромно крзно, немарно бачено преко једног грма. Пошто нам се свидело, покушали смо да ножем исечемо комад. Али, то је ишло веома тешко. Тада смо боље погледали и открили да је кожа прекривена густом мрежом копчица величине пасуља... Капетан нам је касније рекао да је крзно нашао у једној обичној пећини.

Амегино се одмах сетио да међу домороцима живи легенда о „јемишу“ — косматом чудовишту чије је крзно постојало каменчињима. Ова животиња се раније доводила у везу са динозавским лењивцима!

Шпанског научника је и даље служила срећа. Нешто после Бурмајстерове смрти, сам је дошао до једног парчета коже са Еберхардовог имања. Када га је разгледао, једва је могао да поверу очима: кожа је изгледала стара неких стотина година — попут оне која се припрема за шивање. Сунце није

није било — животиња још негде постоји!

Још има наде

Амегино није остао усамљен у својој тврдњи. Чувши за његово откриће, јавио се извесни Рамон Листа, тадашњи гувернер покрајине Санта Круз, и изнео један свој доживљај.

— Пре неколико месеци — причао је — био сам у лову у унутрашњости Патагоније. За време ноћног одмора, ја и ловачка дружина приметили смо да се у близини шуња нека необична животиња. Била је попут омањег слона и обрасла густим длакама. Одмах смо искочили и отворили ватру, али је она побегла. Меци јој нису могли ништа!

Амегино је био спреман да верује Листи. Био је то образован човек, а уз то и од-

личан познавалац ове области.

— По свој прилици — тумачио је шпански научник — радило се о мегатеријуму. Његова нерањивост указује да је био снабдевен природним „панциром“ од ситних копчица.

Од тог тренутка, за овом животињом трагало је неколико експедиција. Једну од њих организовао је почетком овог века и власник лондонског „Дејли Експреса“ у жељи да свом листу прибави сензацију. Међутим, вођ екипе, извесни Хескет Причард, показао је веома мало упорности. Пошто је већ прешао хиљаде километара и обрео се у Патагонији, он је изненада дигао руке и — вратио се у Енглеску.

— Прича о живом мегатеријуму је обична измишљотина — изјавио је озлојеђено. — Немам намеру да се и даље потуцам по дивљини да бих „Дејли Експресу“ на силу прибавио сензацију!

☆☆☆

Још две експедиције организоване су после Причардове. Али, иако су свој посао обављале са више воље него њихов претходник обе су се вратиле празних руку. Од тада, ова запонетка постепено пада у заборав.

— Ипак — остаје упоран један амерички научник — ови крупни и снажни биљоједи нису имали разлога да изумру. Клима и вегетација Јужне Америке исте су већ хиљадама година!

Занста, наде још постоје. Неистражени делови Патагоније и данас крију нова изненађења, а једно од њих је можда и — мегатеријум.

П. С.

Изненада смо приметили да се ова погора шуња необична животиња

ИНДИЈАНЦИ

Живот и обичаји

3

КУЋЕ СА ОГЊИШТЕМ — Индијанска племена разликовала су се по начину живота, нарочито по томе како су градили своја пребивалишта. Тако су Ирокези правили куће без прозора а са двоја врата, једна насупрот другима. Покривали су их кором са дебелих стабала и на средини крова остављали мали отвор за дим. Ирокези су често ратовали, па су пред њиховим кућама увек стајале страже.

ЛАКЕ ЦИПЕЛЕ МОКАСИНЕ — Индијанци су много полагали на одевање. Жене из ловачких племена биле су изванредне кројарке, а из племена која су се базира земљорадњом одличне ткаље. Оне су израђивале раскошну ношњу од јеленске коже и украшавале је орнаментима који задивљују композицијом и складношћу боја. И одећа од сукна била је обавезно украшена шарама у којима су преовлађивале црвена и црна боја. Од јеленске, даброве и бивоље коже Индијанци су правили неку врсту ципела у којима су могли бешумно да се привуку непријатељу. По њима се и данас све лаке ципеле зову мокасине.

СЛОБОДА ЈЕ СВЕТИЊА — Ловци из висоравни и пространих прерија становали су у тепеима, шаторима од витких мотки и коже, сличним вигвамима. Овакве „куће“ могле су се саградити и размонтирати за неколико минута а биле су лаке за ношење. По шарама и украсима на врху тепеа знало се ко у њему станује: обичан ратник, члан племенског већа или поглавица. Како је међу Индијанцима лична слобода сваког појединца била веома важна, само у посебним случајевима у нечији тепе могао је и смео да уђе онај ко није био члан породице. Један од првих белаца који је доживео ту част био је сликар Џорџ Катлин.

ДОПИСИВАЊЕ НА ВАМПУМУ — Индијанци нису имали азбуку, нити су знали за писмо каквим се служе цивилизовани народи. У „дописивању“ су се служили тракама од текстилних биљака или од коже — вампумима. Те траке биле су исцртане знацима-символима од којих је сваки имао одређено значење. Вампуми су садржавали и поверљиве поруке које је један поглавица слао другом. Индијанци су вампум сматрали светињом, обећање или заклетва над њим није се смело прекршити.

ДУХОВИ КОЈИ ЈАШУ — У Америци пре доласка белих људи није било коња и кад су њени староседеоци угледали прве шпанске освајаче на коњима, смртно су се уплашили. Било је потребно много времена да Индијанци схвате да ни „бледолики“ ни њихови коњи нису никакви духови. Касније је од коња који су побегли од својих шпанских господара и наставили да живе у слободи настала посебна врста дивљих коња, позната под именом мустанзи. Временом су се мустанзи толико намножили да су постали бројнији од бизона.

ОРЛОВО ПЕРЈЕ — Кад би дечаци Индијанци, извршавајући одређене задатке, доказали да могу постати ратници, поглавица их је свечано китио орловим перјем. Перје је било и украс и одликовање, за сваки нарочит подухват, и нека врста чина. Врховни поглавица носио је у свечаним приликама или у ратним походима најбогатији украс од орловог перја. Право на врсту и број пернатих украса било је прописано врло строгим правилима.

БЕЛЕ ГОЛУБИЦЕ — Индијанци су ценили и поштовали жене више него бели освајачи. Жена је била друг, сарадник и сабродан мушкарчев. Нигде није забележено да је Индијанац злостављао жену из свог племена. Индијанке су имале право да изабере најлепша и најмекша крзна, најфинија платна и најлепше израђене наките од злата. Велику су пажњу посвећивале свом изгледу, нарочито девојке и млађе жене. Своју одећу украшавале су ресама, копчама од седефа и блиставим полудрагим камењем а у косу су уплитале траке живих боја. Индијанке су имале необична и сликовита имена: Бела Голубица, Хитра Веверица, Срећна Риба, Плаха Кошута...

БЕЗВРЕДНА ЖУТА ПРАШИНА — Индијанци нису ценили злато као драгоцен метал. Називали су га жутим прахом и оно је за њих имало вредност једино као материјал погодан за израду накита. Припадници великог племена Навајос, међу којима су и Апачи, били су изванредне кујунџије. Они су израђивали тако лепе украсе и накит од злата да су промућурни „бледолики“ трговци, препродајући их у Европи, на њима зарадили читаво богатство.

ФУЈ, БЛА-
ГИ БОЖЕ!
ОЧИ МЕ МОЖ-
ДА И ВАРА-
ЈУ, АЛИ МИ
НОС СИГУР-
НО КАЖЕ ДА
ЈЕ ОВО
ОВДЕ АЛ-
КОХОЛ!

Године 1834. на тло Европе, или тачније Велике Британије, ступио је уважени амерички милионер Симон Пиклс, човек најбољих врлина, занесенак и убеђени трезвењак. Први сусрет са Старим светом донео му је огромно разочарење јер је одмах приметио да се у Европи много пије, чак више него и у самој Америци. Како је Пиклс био веома енергичан, а уз то је себи поставио за циљ да буде добротвор човечанства, одлучио је да помоћу новца кога је имао у изобиљу спасе заблуделу Европу зла које се зове алкохол.

Случај га је у Ливерпулу довео у везу с Џоном Витидом, пропалим пиварем, и они су заједничким снагама основали Друштво за уздржавање од уживања алкохолних пића названо „Титотал абстиненс“. Намера им је била да Друштво добије „масован карактер“.

Наравно, људима није уливало много поверења што се један дојучерашњи произвођач алкохола преко ноћи преобратио у огорченог трезвењака. Зли језици зупкали су да Витид није имао другог избора јер је правио тако лоше пиво да су га све муштерије напустиле, што га је довело до банкрота.

ГОВОРНИК ЈЕ МУЦАО

Било како било, на улицама Ливерпула освануле су плакате које су грађанство позивале на утемељивачки састанак новог Друштва. Плаћени су и људи да

извикују паролу против алкохола и зову у Витодову кућу где ће се састанак одржати. С великим узбуђењем очекивали су заказаног дана „утемељивачи“ Пиклс и Витид своје „чланство“. Нико им није дошао јер су људи вероватно сматрали да је „баксузно“ ићи у кућу пропалиг пивара који је одлучио да убудуће пије само млеко.

Но, Пиклс није клонуо духом и организовао је у прометној ливерпулској улици Кестл велику процесију и то у време највеће гужве. На челу поворке ношен је огроман плави транспарент на коме је великим златним словима било исписано неколико убедљивих парова против алкохола и пијанства. На репу процесије корачали су изнајмљени певачи и из свег гласа певали на брзину сročене титоталерске песме.

Витид се, стојећи у једном фијакеру, заустављао

на сваком прометнијем углу и бираним фразама покушавао да убеди окупљен народ да му се придружи у Титоталерском покрету. Заузврат им је обећавао дуг живот, чисту савест, челично здравље и напредак у послу. Такође и богату награду на „другом свету“. Људи су његову говораницу слушали с уживањем јер је Витид — приметно замуцкивао!

Чланови за Трезвењачко друштво ипак су се нашли, али не они прави за којима је жудело Пиклсово срце. У Удружење су се уписали неки убоги сиромаси у нади да ће код богатог и дарежљивог Американца имати обезбеђено уточиште и редовну порцију бифтека. Знало се да је Пиклс широке руке и да уме да се сажали на оне који пате.

Друштву су приступили и неки Пиклсови истомишљеници луританци, односно чи стунци, па се уз њихову по-

дршку прешло на израду трезвењачког програма. Сас танци су се одржавали у улици Џордан код Витида. Симон Пиклс, глава организације, додуше није замуцкивао, али је био слаб говорник, па је углавном ћутао и делио паре.

СА БЛАГИМ МИРИСОМ ВАНИЛЕ

Слаб одзив кандидата за трезвењаштво натерао је „главне оце“ да се замисле и после дужег мозгања закључе да ће више постићи ако не буду сувише строги и у свом „програму“ дозволе извесна „претеривања“. Тако су одлучили да дотад гвоздена правила Друштва мало олабаве и допусте члановима посећивање кафана.

Да им се ови ипак не би „измигољили“ решили су да уз помоћ Пиклсовог новца отворе сопствене кафане где ће „стадо заблуделих“ које су желели да врате на прави пут моћи да буде услужено безопасним „алкохолним“ пићима. Но, било

тал удружења, а реч је узео говорник Џон Довтон.

Он се zaloжио за „ракију“ од кишнице, ружиног меда и цимета и толико је ковао у звезде свој изум да су силом морали да га ућуткају како би и други дошли до изражаја. Ту се чуло свашта, а велики успех доживео је рецепт „вина“ од шећера, соде бикарбоне и црне рибизле, са мирисом ваниле. Пиклс и Витид прихватили су најбезопасније рецепте и са речи прешло се на дела.

Почетком августа 1837. у улици Лајн свечано је отворена величанствена сала ча чијем је искићеном и раскошно осветљеном улазу блистао крупан натпис: „ТРЕЗВЕЊАШТВО“. Са сваке стране могло се прочитати гесло клуба исписано уметничким словима: „Божје, унапреди потпуно уздржавање од алкохола!“ и „Трезвењаштво доноси мир и породични склад!“

ЗАБОРАВНИ ГОСТИ

У дну сале велике оргуље громогласно су интонирале трезвењачку химну. Али, ствари се нису одвијале онако како су титоталери замислили. Док је Пиклс у сали блажено уживао, Витид је на улазу мучио муку с противницима трезвењаштва који су, желећи да силом провале унутра, разбијали боце са пивом, вином и ракијом и гађали госте. Одатле до праве туче није било далеко, почели су да пљуште шамари и севају песнице, а један пијани морнар умало није задавио и самог Витида. Морала је да се умеша полиција.

Трезвењаци су ипак масовно посећивали свој клуб где су се служила и укусна јела, али су редовно „заборављали“ да плате цех. Поверљивици су са свих страна наваливали на Витида. Како је у Енглеској законодавство прилично строго када су у питању дугови, Витид се ускоро нашао у затвору Аделфи.

Добротвор човечанства Пиклс у то време већ увелико није био у Великој Британији. Пошто је увидео да је испео наивна будала, престао је да троши своје лепе паре на пропалу ствар, укрцао се на брод и одјездио у домовину. Тако је његов трезвењачки покрет цпао у коначан заборав.

Читав век касније покушале су и неке државе да јуведу прохибицију, односно законску забрану производње, продаје и употребе алкохолних пића. У САД, Финској и Шведској прохибиција је владала двадесетих година нашега века. Ни једна није успела јер се закон изигравао потајним точењем и кријумчарењем алкохола. Тако су од сличних забрана дигнуте руке.

Б. Д.

УПИШИТЕ СЕ У ТИТОТАЛ КЛУБ СВЕ ТРОШКОВЕ СНОСИ АМЕРИЧКИ МИЛИОНЕР СИМОН ПИКЛС

је неопходно пронаћи рецепте за такве сурогате и не како их смућкати и намирисати да бар подсећају на прави алкохол.

Срећом, идеја је било доста, па је 56 рецепата „поштених напитака“ поднето на увид главном комитету Удружења. Витид је предлагао „кафу“ од каранфилића, прженог сезама, ружиног уља и маслачка. Неки Бјувел дао је рецепт за справљање „лива“ од шимширових гранчица, шишарки и живог креча. Он је упорно доказивао да ће шимшир одлично заменити озлоглашени хмељ док ће креч обезбедити богату густу пену.

Чим је Бјувел завршио своје излагање настала је ужасна галама. Свима је било јасно да он тера шегу пошто би његово „кречно пиво“ отпратило право на „онај свет“ све несрећнике који би га окусили. Бјувел је одмах избачен из Тито-

САМО ВРАТА — Стамбене куће у вавилонским градовима низале су се с обе стране улица и све су биле истог типа: на спољној фасади имале су само врата, а просторије су гледале у унутрашње двориште пуно цвећа и дрвећа, често с базеном. Свака кућа имала је купатило и канализацију. Зидови од опека били су осликани сценама из ратова и шарама.

АСИРСКО ЦАРСТВО — У горњем току Тигра населило се пре око 4000 година племе које је за престоницу изабрало Ниниву и Асур по коме је добило име Асирци. Они су постајали све опаснији и најзад су, око 1000. године пре н. е, стигли и до Вавилона. Првобитни пљачкашки походи пре, творили су се у прави рат и почела је владавина моћног Асирског царства.

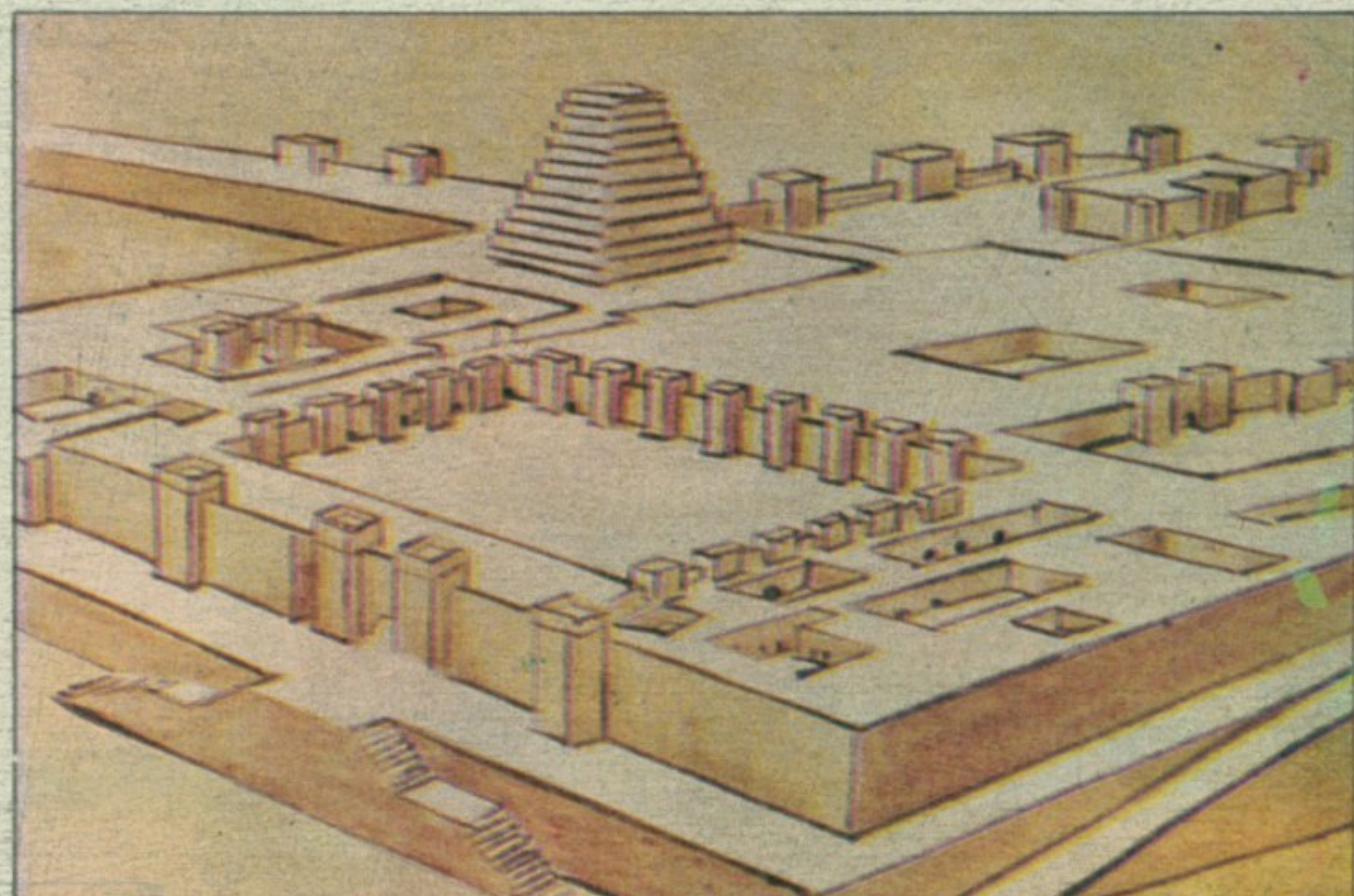
У ПЛАМЕНУ — Асирци су град Вавилон сравнили са земљом, али се тим нису задовољили. Наставили су са освајањима и убрзо потчинили све суседне земље. Салманасар III стигао је чак до Дамаска, потукао Сиријце и запалио град. Египћанима, који су им притекли у помоћ, љуто се осветио стигавши и до њихове престонице, уништавајући све. Пао је и Египат.

УЖАС И СМРТ — Асурбанипал, један од највећих асирских владара, опсео је Тебу и заузео је помоћу опсадних кула. Његова окрутност са пораженима није знала за границе: вадио им је очи, драо кожу, палио градове. И само помињање Асирца постало је у мислима људи везано за ужас и смрт. Рељефи приказују Асурбанипала у лову на лавове.

ЗА ВЕЧНОСТ — И поред непрекидних ратовања и освајања Асирци нису занемаривали уметност и њихове скулптуре, сликарство и архитектура превазишли су чак и вавилонска дела. Асирски владари волели су да овековече своје подухвате, па су захваљујући њима направљени рељефи, до данас сачувани, из којих се зна о начину живота и историји овог народа.

У КОРСАБАДУ — Асирске палате личиле су на градове у малом о чему најбоље сведоче ископине чувеног дворца у Корсабаду који је подигао Саргон II. Комплекс палате заузимао је површину од 10 хектара и имао око 700 просторија, безброј унутрашњих дворишта и сопствени храм. Све ово подигнуто је за само 6 година. На слици је реконструкција палате

НАСТАВИЋЕ СЕ

СЕДАМ ЛЕДЕНИ

Преко огромног стола у Венецијанској палати у Риму, генерал Умберто Нобиле нетремице је по сматрао здепасту фигуру Бенита Мусолинија.

Фашистички вођ је размишљао. Није био нарочито загрејан за науку, али му се генералове идеје о надлетану Северног пола дирижаблом ипак допадала. „Биће то добро за наш престиж у свету“, мислио је, „нарочито после срамоте коју је овај исти Нобиле доживео пре две године...“

Наиме, славни норвешки истраживач Амундсен, са којим је генерал тада летео над Полом, изјавио је по повратку да умало није настрадао због „разметљивог Италијана који — нема појма о летењу!“

— Добро — рекао је на крају моћни дуче. — Извршите припреме и чувајте се ако нешто забрљате!

Зграбца на крају свећа

Мада је великодушно дао свој благослов, Мусолини се једва потрудио да генералу и помогне. Само је наредио да се дотрајали бродови „Ћита ди Милано“ усидри код Шпицбершких острва, близу Пола, одакле ће помоћу уређаја за бежичну телеграфу пратити подухват. Било је јасно да дуче не жели јавно да се заузима, како би у случају неуспеха остао чистих руку!

Када се, 14. априла 1928. године, дирижабл „Италија“ уздигао над Милано и

упутио на север, у њему је било 13 Нобилевих сународника: шест механичара, три ваздухопловна официра, један инжењер, један научник и два новинара. Чех Франц Бехунке и Швеђанин Фин Малмгрен били су прикључени експедицији. Нобиле би радо узлетео без њих, али се није усуђивао; они су је дини добро познавали поларне пределе.

Лет до Шпицбершких острва протекао је без нарочитих тешкоћа. Нобиле се јавио „Ћита ди Милано“ и продужио ка Полу, а око подне, 22. маја, навигатор је свечано изјавио:

— Ширина — деведесет степени!

То је значило да су на циљу. Са широким осмехом, генерал је ставио плочу на грамофон и следећег тренутка је зазвучала италијанска химна. Вино је наточено у чаше, посада је кроз прозоре усхићено посматрала бело пространство под собом, а телеграфиста је слао поруке Мусолинију, италијанском краљу, папи...

У јеку прославе, неко бојажљиво примети да се око дирижабла скупља све гушћа магла. Нобиле опсова. Намеравао је да се спусти на Пол како би прикупио материјалне доказе, али је то сад било немогуће. Он се уздахом нареди да се крене. Машине заурлаше и „Италија“ се упути одакле је и дошла. Сунце је већ било ишчезло.

Око 4 часа, телеграфиста „Ћита ди Милана“ ухватио је поруку:

— Не видимо Шпицберген! Где смо?

Одиста, снажан ветар заносио је „Италију“ на исток а њене машине биле су немоћне да му се супротставе. Осим тога, генерал Нобиле је са ужасом открио да ка-

заљка на висиномеру непрестано пада. „Дакле, вентили су попустили!“ помислио је. Ваздушни брод налазио се сада на свега педесет метара од претећих ледених шиљака.

Мора да сам мртав!

Одједном, снажан потрес уздрма конструкцију дирижабла. Нобиле, као добар ка толик, склопи руке и погледа у вис. Али, бог му није помогао. Следећег тренутка треснуо је на лед и опружио се колико је дуг.

Када је отворио очи, опази „Италију“ како и даље лебди над њим. „Ово је немогуће!“ помисли. „Мора да сам ипак мртав!“

Мало-помало, приметио је

да се реп дирижабла вуче по леду, да му је омотач потово издуван и да на све стране висе жице и каблови. И даље је, ношен ветром, клизио ка истоку попут неког огромног, замршеног клупка вуне.

Нобиле с напором окрете главу и виде да није сам. Разазнавао је, једног по једног, људе који су лежали око њега: инжењер Тројани, поручник Мариано, Ђећони, Бехунке, Малмгрен... На крају закључи да седморица недостају и помисли да су вероватно остали у дирижаблу.

Од „Италије“ се видела још само црна мрља. Били су сами, без хране и склоништа. Очекивала их је сигурна смрт...

У међувремену, „Ћита ди Милано“ је већ дао узбуну и са Шпицбершких острва су непрекидно узлетали шведски и норвешки авиони. Али, мада им се чинило да ниједан квадратни метар терена нису превидели, од

дирижабла није било ни трага. Даље трагање показало се бесмислено те су сви дигли руке. Постојала је још једна нада — Амундсен!

Амундсен је несишао

Норвежанин није оклевао. Свађа са Нобилом за њега је била прошлост и он је смеа сео у свој хидроавион и узлетео над поларне пределе. Пошто их је познавао као сопствени деп, ниједног тренутка није посумњао у успех.

Но, дани су пролазили, а Амундсен се није враћао. Уместо да одговори на једно питање, сам је поставио друго! И њега је прогутала ледена пустиња.

Срећа је хтела да се у водама Северног мора нађе совјетски ледоломац „Красин“, тада сматран најбољим на свету. Његов командант, истакнути професор Самоилович наредио је покрет и брод се упутио кроз густу поларну маглу. Сирена је непрекидно одјекивала. Професор је хтео да изгубљеној италијанској посади улије наду, где год да је.

Недуго после тога, 30. јуна ујутро, телеграфиста је уручио Самоиловичу запањујућу поруку: генерал Нобиле јављао се са „Ћита ди Милана“, молећи за дозволу да се укрија на „Красин“ и придружи трагању!

Нико није умео да објасни како се Нобиле створио на италијанском броду и зашто је напустио своју посаду. Самоилович је одмах обавестио Мусолинија, који се страшно разбеснео и наредио посади „Ћита ди Милана“ да генерала задржи у притвору.

Нобиле је чувао косе од немоћи. Најзад, кад се мало примирио, објаснио је како је до свега дошло:

— Једнога дана, опазио нас је неки шведски авион. Његов пилот Линдберг тражио је да пођем с њим и пронађем олупину „Италије“ и седморицу чланова моје посаде у њој. Рекао је да

Пловак хидроавиона који су нашли норвешки рибари јасно је говорио о судбини славног Амундзена

У покушају да сачува своје нације генерал Нобиле се осрамоћио

ИХ МУМИЈА

ла у 8.15 часова пронашао је пет промрзлих и нападених Италијана које је Нобиле оставио за собом, и са њима Швеђанина Линдберга. Био је то заиста последњи тренутак: мада су од неког црвеног платна које је заједно са њима испало из дирижабла направили каква-такав шатор, а хранили се ретким поларним зечевима и лисицама, од катастрофе „Италије“ делило их је већ преко 40 дана!

☆☆☆

Поларне експедиције наставиле су да трагају за седморицом заробљених у утроби „Италије“, а такође за изгublеним Руалом Амундзеном. Исте године, један рибарски бродич пронашао је случајно, у близини норвешког града Тромзеа, пловак хидроавиона. Утврђено је да је припадао машини славног истраживача. Остатак авиона и Амундзеново тело никада нису пронађени, а такође ни одупина „Италије“. Једно време кружили су гласови да је неки Норвежанин источно од пола открио остатке дирижабла и у њему — седам ледених мумија. Али, то никад није потврђено.

Шведске власти ожалиле су Амундзена, а затим затражиле да се отвори истрага против двојице Италијана кривих за Малмгренову смрт.

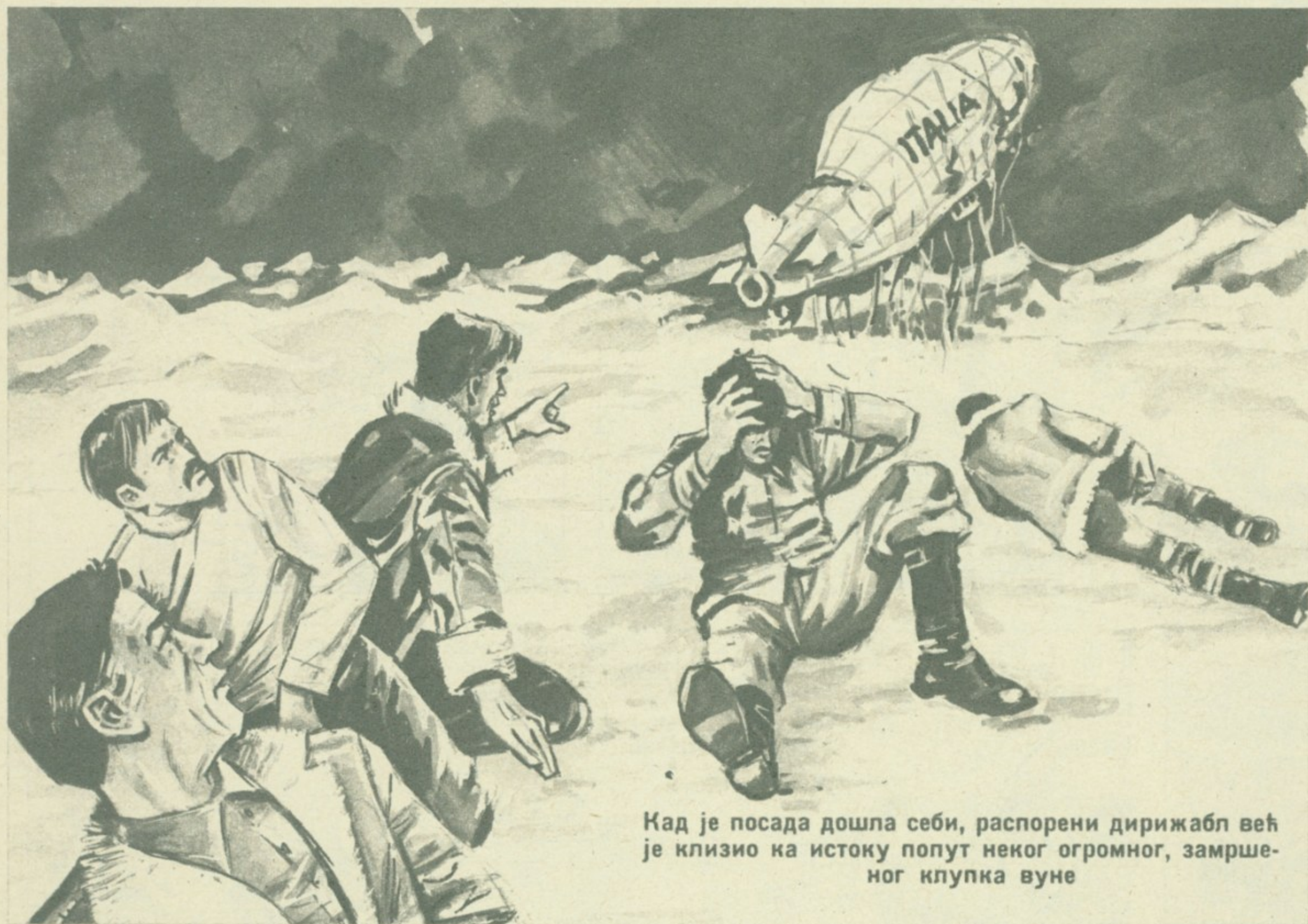
— Њихов поступак — јавили су — не може се ничим оправдати. Да су само мало сачekali, Малмгрен би се нашао са њима на совјетском ледоломцу, здрав и читав!

Мусолини је одбио.

— Сматрам — поручио је Швеђанима — да су Цапи и Мариано поступили у патриотском духу!

Ипак, неко је морао да извуче дебљи крај. Био је то Нобиле, који је због напуштања посаде лишен чина. Заиста оштра казна!

П. С.

Кад је посада дошла себи, распорени дирижабл већ је клизио на истоку попут неког огромног, замршеног клупка вуне

ми је то дужност! Потом је обећао да ће се сам вратити по пет мојих другова остављених на леду.

— Пет?

— Да. Малмгрен, Цапи и Мариано отишли су једнога дана у обилазак терена и више их нисмо видели!

Нечубен покушај

Нико није могао да пронађе шведског pilota Линдберга да потврди Нобилову причу. Тек много касније са знало се да је на повратку, приликом спуштања, слупао авион и остао да са преживелом посадом „Италије“ дели добро и зло.

Док су Италијани на „Ћита ди Милану“ испитивали Нобила, совјетском ледолом-

цу „Красину“ догодила се незгода: сломио је десну елису. На срећу, на његовој палуби налазио се један авион, те је 10. јула пилот Чукновски добио наређење да узлети. Није прошло ни пола часа, а Чукновски је послао поруку:

— У близини Острва Чарлса XII приметно сам Малмгрену групу!

Ускоро су Цапи и Мариано седели у кабини професора Самоиловича.

— Где је Малмгрен? — упитао је професор на лошем италијанском.

— Био је на ивици снаге — рекао је Мариано — па је захтевао да га оставимо.

— Значи — оставили сте га?

— С њим бисмо се много спорије кретали — слегао је раменима Цапи. — Малмгрен је тражио да га докуримо ножем. Нисмо хте-

ли да га убијемо, па смо га оставили!

Професор није могао да поверује ушима: био је то нечувен поступак!

„Красин“, чија је елиса у међувремену поправљена, наставио је да се пробија кроз лед. Вођен упутствима са „Ћита ди Милана“, 4. ју-

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

МАНДРАК:
„ЛУТКАР“

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

КРВАВИ БАРОН

Родитељи су узалуд тражили децу која су нестала једно за другим. На крају је утврђено да сви трагови воде према замку племића Жила Лавала

У бици код Патеа 1492. у којој су Французи предвођени Јованком Орлеанком потукли Енгле-зе, истакао се лудом храброшћу млади барон Жил де Лавал. Његова даља војничка каријера била је више него блистава: није имао ни 25 година кад је постао маршал Француске! Али, човек који је у рату показао изузетну срчаност, поставши славан није умео да се снађе. Неозбиљно и лакоумно трошио је своје богатство и убрзо страшио већину огромног иметка. Повериоци су почели да га прогоне. Неко други на његовом месту покушао би да спасе што се спасти може било продајом или позајмницом, али Лавал је уместо тога позвао у помоћ — ђавола!

ЗВЕЗДА ЦРНЕ МАГИЈЕ

Прво се обратио белој магији која је требало да му уз помоћ добрих духова омогући да дође до гомиле злата, а кад су му ти „чаробњаци“ само извукли из цепа оно мало новца што му је преостало, Лавал се окренуо црној магији, обожаваоцима ђавола.

Међутим, ни са њом није био боље среће, па је већ почео да губи стрпљење. Како и не би? Његово највеће и најбоље имање са замком Шамптосе било је већ заложено код војводе од Бретање чији је он био вазал. Војводи је одавно ова дивна грађевина запала за око и сад му се за то пружила изванредна прилика.

Лавал се упаничено бацио на посао: у Шамптосеу је врело од чаробњака и мађионичара који су поваздан нешто муњкали, мрмљали, пресипали из једне реторте у другу. На све стране кувале су некакве паре, кључале течности али од злата — ништа!

Значи, радим погрешно — закључио је Лавал који је из дана у дан имао све мање пара и, изгледа, разума. Доскора паметан, а уз

то и учен човек сада је читао само тајне списе, неразумљиве и мрачне молитве. Једног дана одлучио је да пошаље свог поверљивог човека у Италију, у Тоскану за коју се тада сматрало да има најбоље алхемичаре. Средином 1438. нађена је погодна личност. Био је то двадесет трогодишњи Франческо Прелати, права звезда међу чаробњацима. Прошле године, тврдио је, у више наврата видео је врховног ђавола — Сатану.

Лавал је новог мага дочекао раширених руку. Злато му је било потребније него икад. Био је спреман да послуша сваку његову реч само да дође до потребног новца. Лаваловој жени је дозлогрдило, па га је напустила заједно са ћерком. Он је то једва и приметио.

Прелати није губио време. Почео је одмах да „ради“ тврдећи Лавалу да ће ускоро опет постати угледни и богати маршал кога сви поштују и диве му се. У оближњој шуми Прелати је нашао једну усамљену кућу, власништво неке постарије жене која се бавила сумњивим пословима. Ту у једној мрачној одаји одигравају се сваке ноћи ритуали црне магије. Ниједна људска нога тамо није смела да крочи осим њих двојице који сатима остају сами и призивају демоне. Али и овог пута све је узалуд. Упркос молитвама, преклињањима, обећањима, чак и претњама, силе подземља остају глуве. Ипак, Лавал не одустаје. На Прелатијев предлог одлучују да пробају још једном и то на отвореном простору.

ГДЕ ЈЕ ЗЛАТО?

Тачно у поноћ, пошто су се добро напили вина и обукли нарочиту белу одећу, уз пратњу неколико на смрт преплашених дворјана, са бакљама у рукама кренули су у дубину шуме. У тами густој као тесто, при светло сти ватри, њиховим се пра-

тиоцима чинило као да иза сваког жбуна вреба неко страшно привиђење. Таман је ђаволска церемонија почела кад је дунуо олујни ветар уз страховит шљусак, грмљавину и муње. Потасиле су се свеће и избезумљени дворјани су се разбежали а Лавал, мокар до голе коже, први пут се разбегао на Прелатију. Италијан је, напротив, задовољно тврдио да је ово добар знак за почетак. Маршал му је тада запретио да ће наредити да га ишибају и отпусте ако злато сместа не буде ту.

Два дана касније из Прелатијеве собе зачули су се усред ноћи крици и јауци. Док се Лавал са својим управником имања Естасом у-

зајамно нуткао ко ће да уђе први и види шта се тамо збива, Прелати је изашао из собе сав унезверен. Тврдио је да га је посетио ђаво. Кад се Сатана појавио, он, Прелати, га је прописно изгрдио. „Какав је то начин, рекао му је, да се тако дуго не јави, ни ђаволи више нису као што су некад били!“ На то се Сатана наљутио и добро га излемао.

— Добро је урадио! — закључио је Лавал. — А где је злато?

Сутрадан је Прелати изјавио да се Сатана опет појавио. Као, опростио му је све увреде и оставио једну поруку за Лавала: ако хоће да дође до злата, мора наредних неколико месеци да му сваког дана приноси као жртву — руку, срце, око и крв — неког лепог детета!

Прелати је ово изговорио са страхом, замуцкујући, али Лавал, коме се по глави само вртело злато, није ни трепнуо. Само је поновио као да се боји да ће заборавити:

— Кажеш руку, срце, око и крв!

НА ВЕШАЛИМА

Већ следећег дана она сумњива жена дотурила је у Шамптосе једног лепог дечака од 15 година. Он је одређен да прву жртву Сатани. Сутрадан ујутру два дворјана, већ навикла на мрачне послове свог газде, добила су налог да уклоне раскомадано тело. Жил је, сав крвав, ставио у бело платно тражене делове тела несрећног дечака, а у један пехар насуо још млаку крв и све то увече однео Прелатију. Сатана је „примио“ жртву. И следећих дана на-

ставила су њих двојица свој крвави посао и то не само у једном бароновом замку већ и у Тифоју и Машкулиу.

По народу је почело да се прича како некаква неман гута децу. Родитељи су се узнемирили и затварали су децу чим се смрачи. Почеле су да се шире гласине, домињало се и Лавалово име. Али, слабо би народ нашкодио овом крвавом маршалу да се његов господар није наљутио што је овај предузео један приватан рат без његовог знања желећи да поврати имања која му је црква некад одузела. Тим је увредио моћну цркву.

Тада се умешао бискуп града Нанта који је повео тајну истрагу и утврдио да сви трагови нестале деце воде до замкова Лавалових. И ускоро се маршал Француске и војсковођа Јованке Орлеанке нашао иза решетака.

У почетку није хтео ништа да говори, али кад су му запретили мучењем, почео је да моли судије, плаче и признаје све. Јесте, убио је око 700 деце!

Судије су слушале хладно све ове грозоте, а народ у судници био је скамењен од ужаса.

Најзад, 20. октобра 1440. године, Лавал је обешен, али уместо да буде спаљен, његов леш је сахрањен у цркви Нотр Дам де Карм у Нанту. За племиће је и после смрти важио други закон него за обичне људе!

Данас од ове цркве није остао ни камен на камену. Само се у старом архиву де партмана Доња Лоара и сада могу, од речи до речи, прочитати на латинском његове изјаве са саслушања.

Д. Е.

У замак Шамптосе стигла је прва жртва, дечак од 15 година. Ујутру су два дворјана, већ навикла на мрачне послове свог господара, добила налог да уклоне раскомадано тело.

ФЛАШ
ГОРДОН:

ВИКИНГ

ИЗНАД
ЈЕДНЕ
ЛЕДЕНЕ
ЗАРАВНИ
НА
ГРЕНЛАН-
ДУ
ЗВУК
АВИОНА
РАЗБИО
ЈЕ
ТИШИ-
НУ...

БРР... КАКВО
МЕСТО ЗА ЛАГЕР!
ДА СЕ ЧОВЕК
СМРЗНЕ!

ЗАШТО МАГНЕТСКИ
ПОЛ НИЈЕ У ТРОПИМА?
ОВАКО... ТРИ МЕСЕЦА
ТРЕБА ПРОВЕСТИ
НА ЛЕДУ!

АЛИ ЋЕ СЕ ИСПЛА-
ТИТИ! ОВО ЈЕ ИДЕ-
АЛНО МЕСТО ЗА
ПРОУЧАВАЊЕ ЗЕМ-
ЉИНЕ ПРАВИТА-
ЦИЈЕ И МАГ-
НЕТИЗМА!

И ЈОШ НЕШТО!
ОВО ЈЕ ГЛЕЧЕР НАМ-
СТРАНГ... ГЛЕЧЕР
КОЈИ СЕ НАЈСПОРИ-
ЈЕ КРЕЊЕ!

СПОРО...
БРЗО... ЗАР
ЈЕ ВАЖНО?
ЛЕД ЈЕ
ЛЕД!

НИЈЕ ВАЖНО? ПА ОВАЈ
ЛЕД ЈЕ УПРАВО ЛЕД КОЈИ
СЕ СТВАРАО КАДА СУ
ВИКИНЗИ ЛУТАЛИ ОВУ-
ДА ПРЕ ХИЉАДУ ГОДИНА!
МОГЛО БИ СЕ РЕЊИ
ИСТОРИЈСКИ
ЛЕД...

У ПРАВУ СТЕ...
ШТО СЕ ТИЧЕ
ВИКИНГА, ПРОФЕСО-
РЕ! ЕВО... ЈЕДАН
ЊИХОВ
ШЛЕМ!

И СЕКИРА!
ПОМОЗИТЕ МИ
ДА ЈЕ ИШЧУ-
ПАМ ИЗ
ЛЕДА!

СЕКИРА...У ЛЕДУ! АЛИ,
ДРЖАЉИЦА СЕКИРЕ
КАО ДА НИЈЕ СЛОБОД-
НА! ПА ТО ЊУ
ДРЖИ...

ЉУД-
СКА
РУКА!

ЧУВАЈТЕ
СЕ! ЛЕД
ОКО НАС
ПОЧИЊЕ
ДА ПУЦА...
ОХ...ГЛЕДАЈ-
ТЕ!

НЕ
МОЖЕ
БИТИ!
ВИКИНГ...
ПОТПУНО
ОЧУ-
ВАН!

ЗАРОБИО ГА ЈЕ ГЛЕ-
ИЕР... ПРЕ ХИЉАДУ
ГОДИНА... НЕБЕ-
СА! КАКВО
НАУЧНО
ОТКРИЋЕ!

ХАЈДЕ ДА
ГА ИСКОПА-
МО! МОРА
ДА ВРЕДИ
ЧИТАВО
БЛАГО!

СТОП! НЕ
СМЕМО ГА
ИЗЛОЖИТИ
ВАЗДУХУ!
ИСЕЊИ ЋЕМО
ЧИТАВ КОМАД
ЛЕДА... ЗАЈЕД-
НО С
ЊИМ!

БОЛНИЦА У ПОДХЕ-
ВЕНУ! ОНИ СЕ БАВЕ
ПРОБЛЕМОМ ДУБО-
КОГ СМРЗАВАЊА!

ПА... ПОСТОЈИ ТЕОРИЈСКА
МОГУЋНОСТ... ПОШТО ЈЕ
САВРШЕНО ОЧУВАН!
МОЖДА ЋЕ... АКО ГА
ПРЕБАЦИМО
АВИОНОМ!

ЈЕСТЕ
ЛИ ПРИ
СЕБИ?

КАСНИЈЕ, У
ПОДХЕВЕНУ...

ПА? ШТА СЕ ДО-
ПАЊА? ЈЕ ЛИ
УСКРСНУЋЕ
УСПЕЛО?

ДОЊИТЕ,
ПРОФЕСОРЕ
МОСЕР!

ЧИНИ МИ СЕ ДА СЕ
ВРАЊА У ЖИВОТ!
ОСЕЊАМ ЈЕДВА
ЧУЈНЕ ОТКУЦА-
ЈЕ СРЦА...

ЊЕГОВЕ
ОЧИ... КАО
ДА СУ СЕ
ПОКРЕНУ-
ЛЕ!

ВОТН!

ПОТПУ-
НО
МОДЕРНА
ТЕРАПИЈА
ДУБОКОГ
СМРЗА-
ВАЊА
ПРИМЕНЕ-
НА
ЈЕ НА
ВИКИНГУ
НАЋЕНОМ
УСРЕД
ГЛЕ-
ЧЕРА...

НЕВЕРО-
ВАТНО!
ОН ЈЕ
ОЖИВЕО!

ТО ЈЕ ПРАВО
ЧУДО... ВРА-
ТИЛИ
СТЕ ГА У
ЖИВОТ!

ВОТН!

КАКАВ
ГЛАС!

ВОТН? МОЖДА
ТРАЖИ ВОДЕ!
ЈАДНИК...
СИГУРНО ЈЕ
ЖЕДАН!

ФАНТАСТИЧ-
НО! ОН ПРЕ-
ПОЗНАЈЕ
СВОЈЕ ОДЕЛО!
ПА ОН ЈЕ...
И ПОСЛЕ
ТОЛИКО ГО-
ДИНА ПРО-
ВЕДЕНИХ
У ЛЕДУ
НОРМАЛАН!

КОЛИКИ
ЈЕ! ПРАВИ
ЏИН... И НЕКАКО
ДИВЉЕ ИЗГЛЕ-
ДА!

ГЛУПОСТИ! ОН ОСЕЋА
ДА МУ НИСМО НЕПРИЈА-
ТЕЉИ! ЗБУЊЕН ЈЕ...
ПОТПУНО ДРУГА
СРЕДИНА... ЕВО
ТИ ТВОЈ
ШЛЕМ!

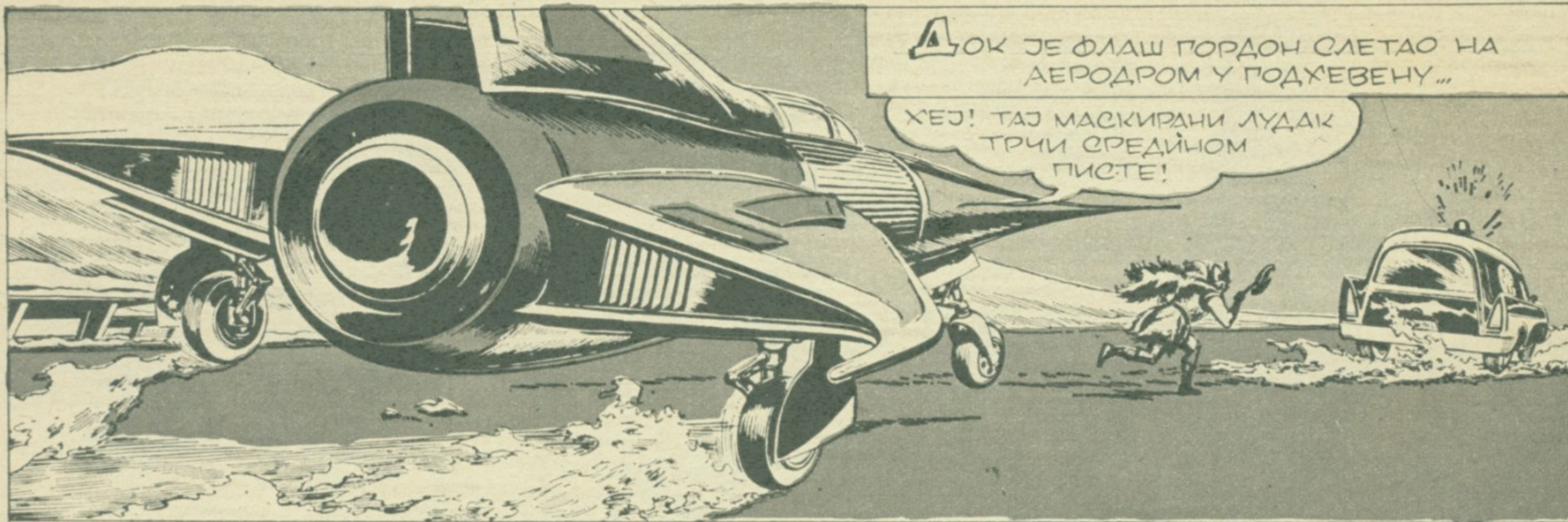
ВИДИТЕ? ЗАДО-
ВОЉАН ЈЕ! САД
БИ ЖЕЛЕО И СВОЈУ
СЕКИРУ... ТЕК ОН-
ДА ЋЕ СЕ ОСЕ-
ЋАТИ СИГУРАН!
УЗМИ ЈЕ, ПРИ-
ЈАТЕЉУ!

ОДИН!

ДОК ЈЕ ФЛАШ ГОРДОН СЛЕТАО НА АЕРОДРОМ У ПОДХЕВЕНУ...

ХЕЈ! ТАЈ МАСКИРАНИ ЛУДАК ТРЧИ СРЕДИНОМ ПИСТЕ!

ПРЕКАСНО... ЗАКАЧИЋУ ГА КРИЛОМ И ПРЕСЕЋИ НАПОЛА!

ДЕЈА!

ПРОКЛЕТА ПИЈАНИЦО! ЗАСЛУЖУЈЕШ ДА ТИ ДОБРО ИЗВУЧЕМ УШИ!

СВА СРЕЋА ШТО У АВИОНУ НИЈЕ БИЛО ПУТНИКА! ЈА ЋУ ТИ...

ДЕЈА!

ХЕЈ!

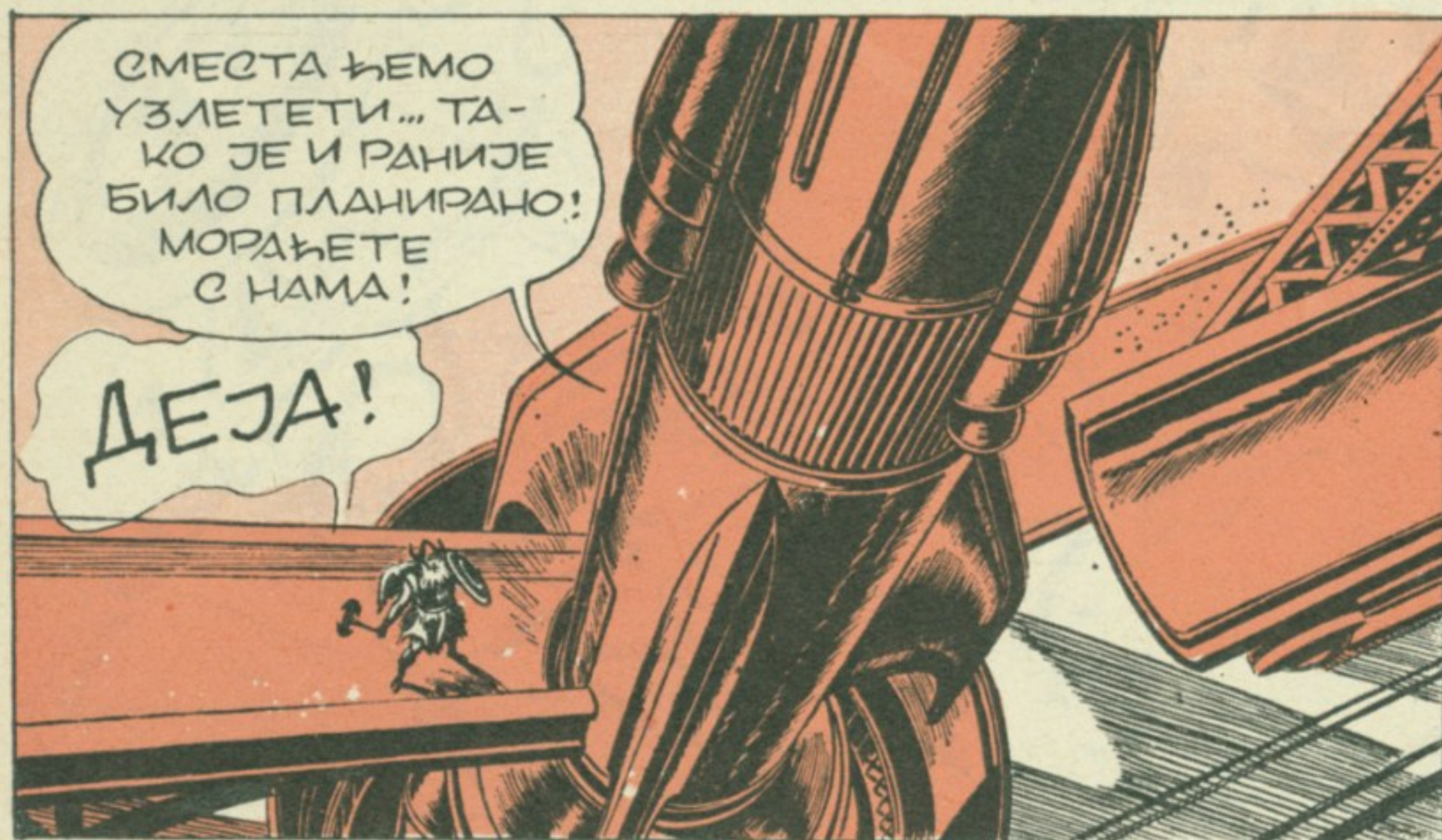
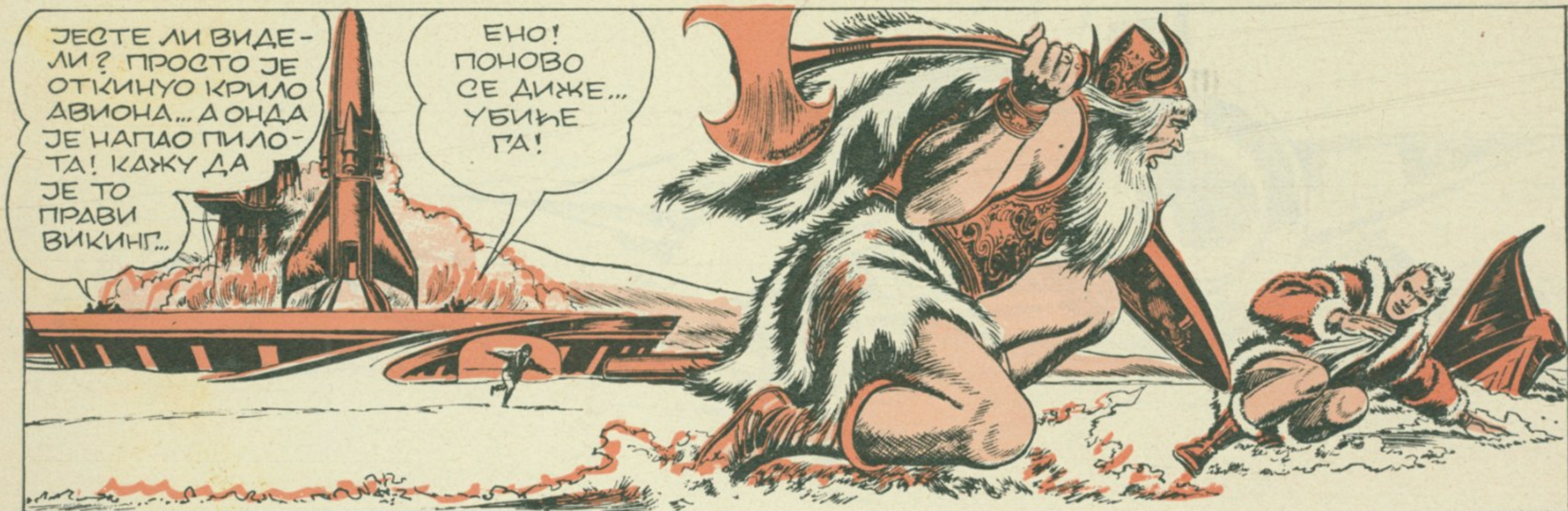
ОВАЈ ЈЕ ПОТПУНО ЛУД! ТРЕБА МУ ОДУЗЕТИ ТУ...

...ТУ ЊЕГОВУ ИГ-РАЧКУ!

ДЕЈА! УБИТИ!

ОХ... РИТА СЕ КАО НАЈ-СНАЖЊИЈА МАЗГА!

ВИКИНГ!
УХВАТИ-
МО ГА!

БРЗО... СВИ ЗА-
ЈЕДНИЧКИ... ДА
СЕ НЕ
РАЗМАХНЕ
СЕКИРОМ...

ВЕЖИТЕ
ГА... БРЖЕ!
НЕЋУ ЈОШ
ДУГО МОЋИ
ДА ГА
ДРЖИМ!

ТАКО!
ДОБРО ЈЕ
ВЕЗАН!
ОХ... КАКВА
ЈЕ ТО
БУКА?

ВРАТА...
АУТОМАТСКИ
СУ СЕ ЗАТ-
ВОРИ-
ЛА!

МОТОРИ СУ БИЛИ
УКЉУЧЕНИ КАД
ЈЕ ВИКИНГ
ПРОВАЛИО
У БРОД...

УЗ-
ЛЕЋЕ-
МО!

ЕТО САД!
НАШ ЖИВИ
ТРОФЕЈ
ПУТУЈЕ С НАМА
НА ВЕНЕРУ!

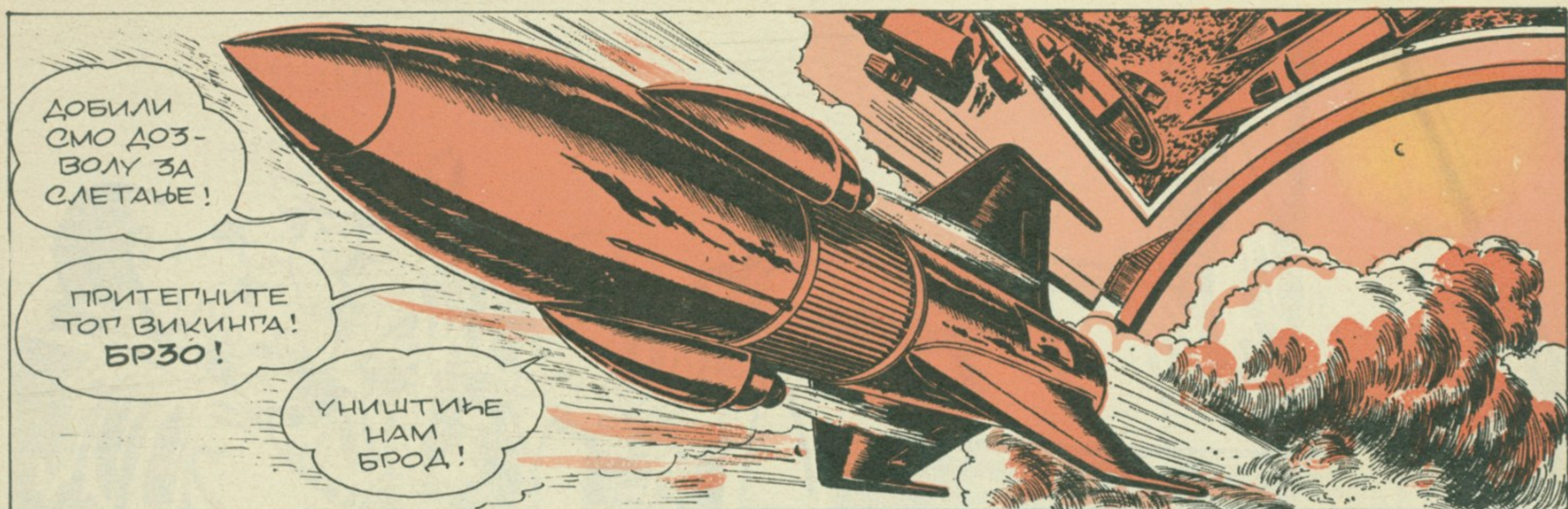
СТАЛНО НЕШТО
ГУЊА! ВИ СТЕ, ЕВО,
НАШ ЕТНОЛОГ!
РАЗУМЕТЕ ЛИ
ГА... БАР
МАЛО?

ЈЕЗИК МУ ЈЕ
СЛИЧАН МОМ
МАТЕРЊЕМ...
ИСЛАНДСКОМ
ЈЕЗИКУ!

КАЖЕ ДА
СЕ ЗОВЕ
РАПНОР!
И ЧИМ СЕ
ОДМОРИ
ПОКИДАЊЕ
УЖАД И
ПОБИТИ
СВЕ ПРЕ-
ОСТАЛЕ
ТРОЛО-
ВЕ
И НЕП-
РИЈА-
ТЕЉЕ!

ДОШАО
СИ ПО СВОЈУ
РОБИЊУ?
ОНА ЈЕ
ТВОЈА
РОБИЊА?

ИЗМАКНИТЕ
СЕ, ЕВО!
ЧУВАЈТЕ
СЕ!

ХА... ДОБРО!
БОРИЋЕМО
СЕ!

БОРБА ЋЕ ДА
ОДРЕДИ ЧИЈА ЋЕ
БИТИ РОБИЊА!
РАГНОР ЋЕ ТЕ
УБИТИ...

ДЕЈААА...
ШТА... ?!!

СКЛОНИТЕ ТУ
СЕКИРУ,
ЕВО!

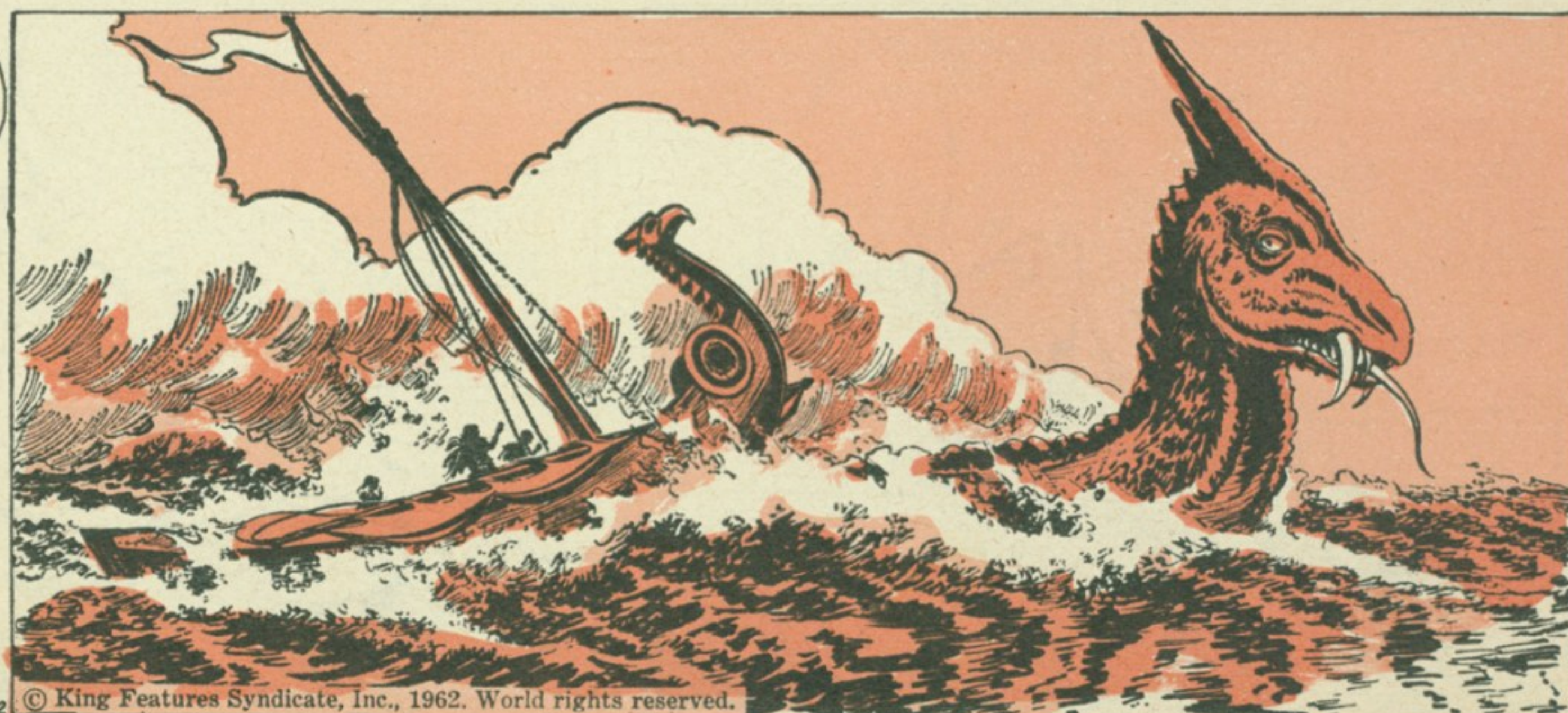
ЗА ТО
ВРЕМЕ
У
ВЕНУС-
ПОРТУ...

КАПЕТАНЕ, ТАЈ ВИКИНГ
ЈЕ ПОКИДАО СВЕ ИН-
СТАЛАЦИЈЕ ПОМОЋУ
КОЈИХ СЕ СТВАРА ЕЛЕК-
ТРИЧНИ ЗАШТИТНИ
ЗИД ОКО ГРАДА! ТЕК
СМО ИХ САДА ОПРА-
ВИЛИ!

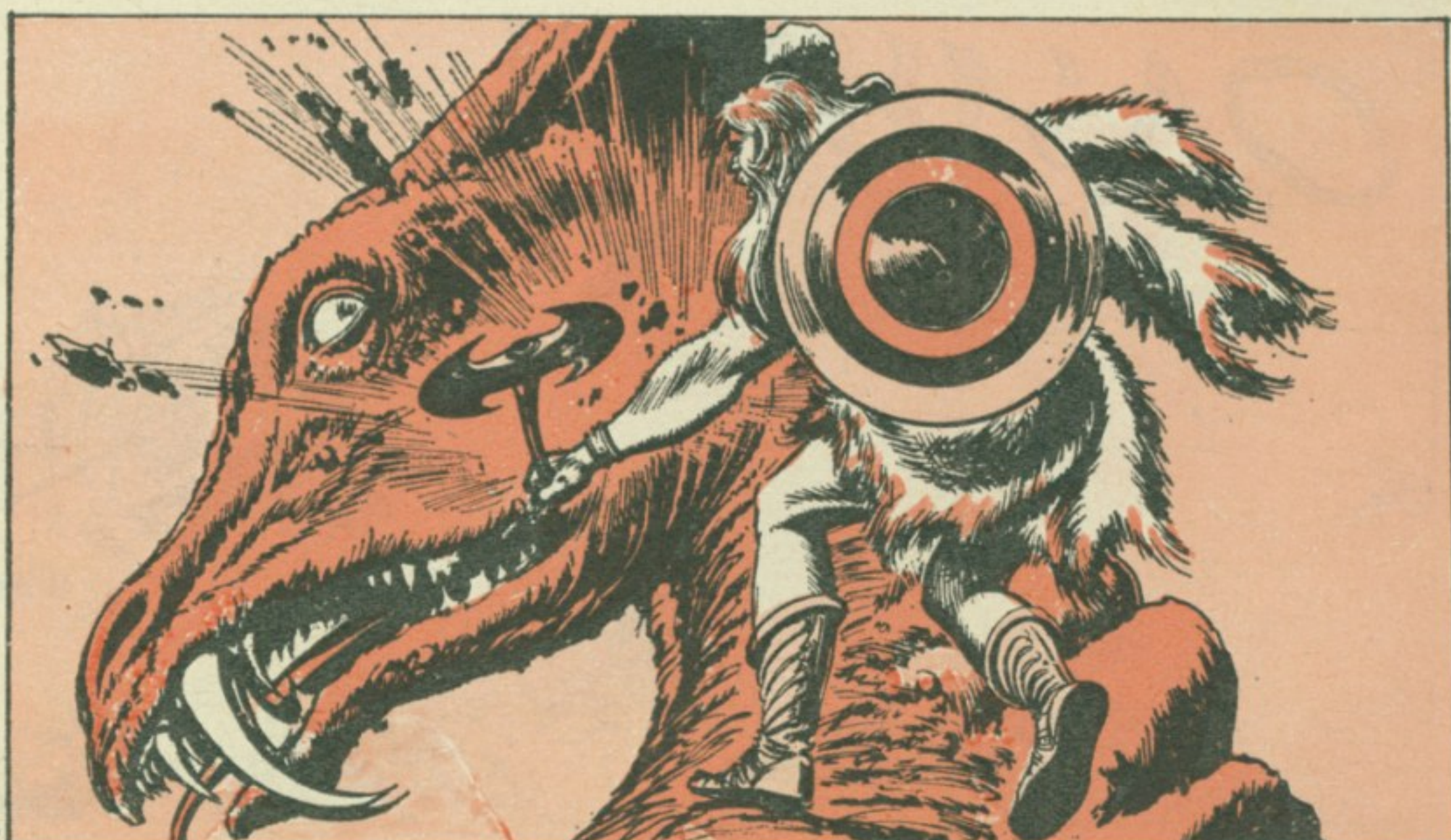
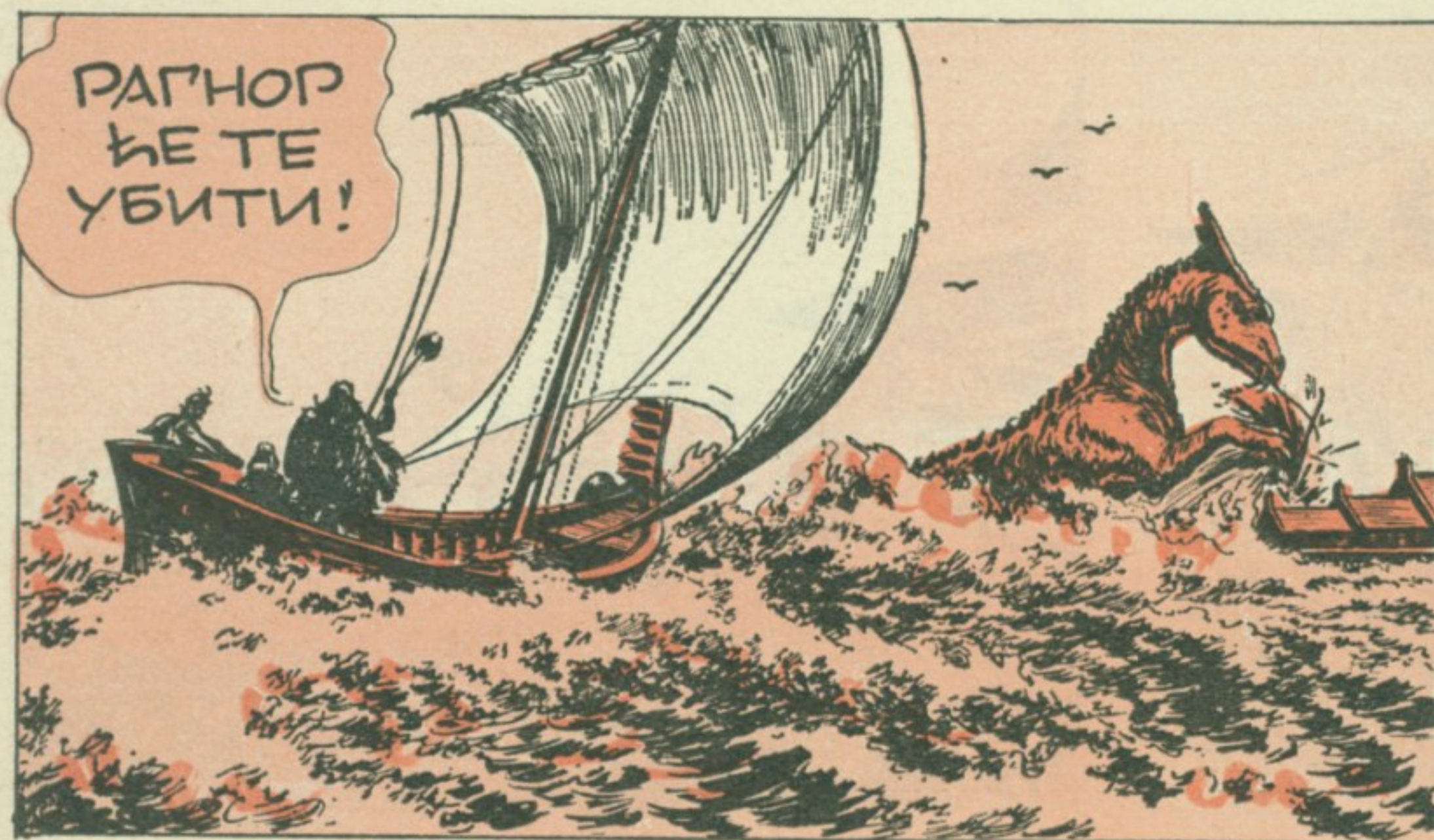

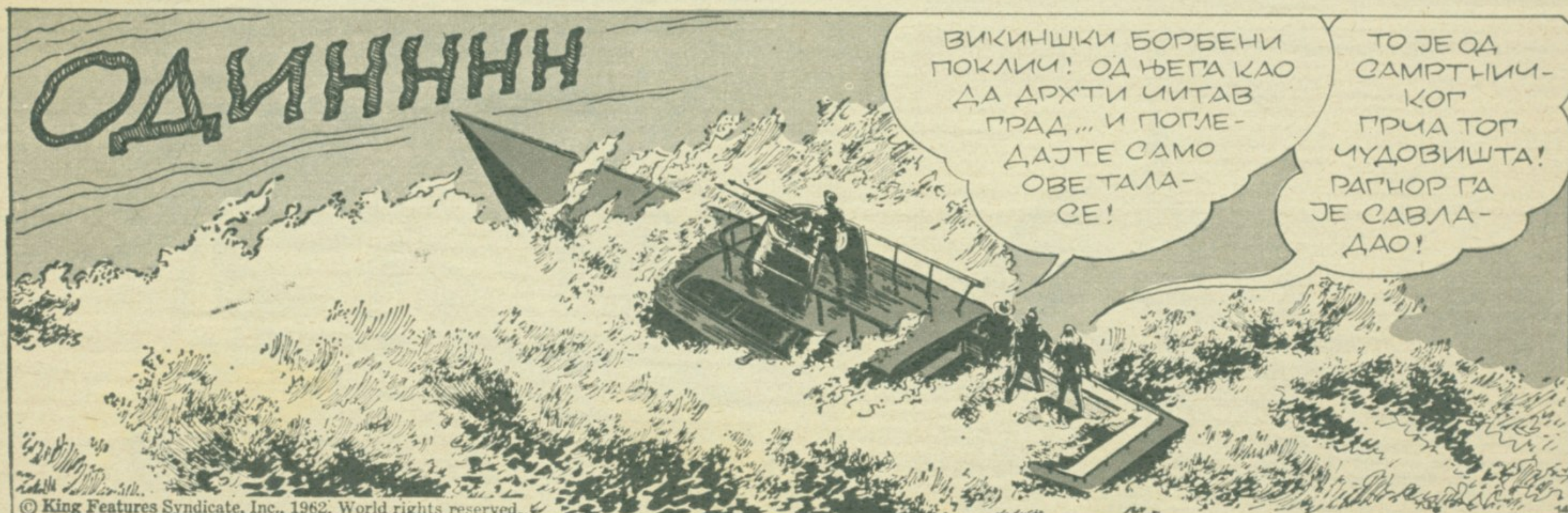
АЛИ, ПОСТОЈИ МОГУЋ-
НОСТ ДА СЕ У МЕЂУВРЕ-
МЕНУ У ЗАШТИЋЕНУ
ЗОНУ УВУКЛО НЕКО
ОД ЧУДОВИШТА...

ПОЗВАЉУ
ЦИВИЛНУ
ЗАШТИТУ...
ЗА СВА-
КИ
СЛУЧАЈ!

© King Features Syndicate, Inc., 1962. World rights reserved.

ВИКИНГ ЈЕ МРТАВ!
АЛИ, ОН ЈЕ СВОЈОМ СМРЉУ
СПАСАО КОЛОНИЈУ НА
ВЕНЕРИ ОД СТРАШНЕ И
НЕМИНОВНЕ ПРОПА-
СТИ!

ОХ, ФЛА-
ШЕ!

ЈОШ ЧУЈЕМ
ЊЕГОВ ПОС-
ЛЕДЊИ КРИК...
ТО ЈЕ СТРА-
ШНО!

ГРАЂАНИ ВЕНУСПОРТА!
ОПАСНОСТ КОЈА ЈЕ
ПРЕТИЛА НАШИМ
ЖИВОТИМА ЈЕ ОТ-
КЛОЊЕНА! ЗАШТИТ-
НИ ЗИД ЈЕ ПОНОВО
УСПОСТАВЉЕН...
МОРСКА ЧУДОВИШ-
ТА НЕ МОГУ ПРОД-
РЕТИ КРОЗ
ЊЕГА!

ЈЕДАН ВИКИНГ, КОЈИ
ЈЕ ВЕКОВИМА БИО ЗАРО-
БЉЕН У ГЛЕЧЕРУ И
КОГА СУ НАУЧНИЦИ УС-
ПЕЛИ ДА ОЖИВЕ, СПА-
САО ЈЕ НАШ ГРАД!
СВИ МИ
ПОТОМЦИ
СМО ЊЕ-
ГОВИ
НАРО-
ДА...

...И ОН КАО ДА ЈЕ
ДОШАО ДА НАС ПОДСЕТИ
НА НАШЕ СЛАВНЕ
ПРЕТКЕ! ОВАЈ СВЕТ
БИО МУ ЈЕ СТРАН
И ТУЊ... АЛИ ГА ЈЕ
ОН ИПАК СПА-
САО...

...ЊЕГОВА
ХРАБРОСТ БИЋЕ
НАМ ПРИ-
МЕР!

© King Features Syndicate, Inc., 1962. World rights reserved

БИО ЈЕ СУРОВ,
ФЛАШЕ... АЛИ У
СВАКОМ ДРУГОМ
ПОГЛЕДУ БИО
ЈЕ ЧОВЕК!

ЖИВОТ
НА
ВЕНЕРИ
СЕ
НАС-
ТА-
ВНО...

...А МНОГИ КОСМИЧКИ
ПУТНИЦИ СВРАЋАЛИ
СУ НА ОВУ ПЛАНЕТУ
ДА ВИДЕ СПОМЕНИК
ПОДИГНУТ
ВИКИНГУ!

КРАЈ

ЧУДАН ЈЕДАН САТЕЛИТ
ОКРЕЋЕ СЕ НА НЕБУ ОБАСЈА-
НОМ ЗВЕЗДАМА. ДА БИ-
СТЕ САЗНАЛИ КАКО ЈЕ
ТАМО ДОСПЕО ПАЖЉИВО
ПРОЧИТАЈТЕ ОВУ ПРИЧУ
КОЈУ СМО НАЗ-
ВАЛИ:

ИЗНОГУД МЕЊУ ЗВЕЗДАМА

СВЕ ЈЕ ПОЧЕЛО У
ВЕЛИЧАЈНОМ
БАГДАДУ ЗА ВРЕ-
МЕ ВЛАДАВИНЕ
ДОБРОГ КАЛИФА
ХАРУНА ЕЛ ПУСАХА.
ЈЕДАН СТАРАЦ,
ПОШТО ЈЕ ПРИВУ-
КАО ПАЖЊУ
ПУБЛИКЕ
ЗАНИМЉИВИМ
БАЈКАМА,
ПОЧЕО ЈЕ
ДА САОПШ-
ТАВА
ЛОКАЛНЕ
ВЕСТИ...

ГАМБАД ЕЛ ГАЛИФЕТ, ПРОНА-
ЛАЗАЧ, НАПРАВИО ЈЕ МАШИ-
НУ КОЈОМ СЕ МОЖЕ
СТИЋИ ДО ЗВЕЗ-
ДА!

ПРОНАЛАЗАЧ? ХМ... ТО
ЋЕ МОЖДА ЗАНИМАТИ
ВЕЛИКОГ ВЕЗИРА ИЗ-
НОГУДА, МОГ ГОСПО-
ДАРА!

А САД,
МАЛО РЕК-
ЛАМЕ;
КУПИТЕ
ЛЕТЕЋИ
ЋИЛИМ
ОДЛИЧ-
НЕ
ИЗРА-
ДЕ...

МАЛО КАСНИЈЕ...

АХ! КАКО ДА ПОС-
ТАНЕМ КАЛИФ УМЕ-
СТО КАЛИФА?

ГОСПО-
ДАРУ!
СЛУШАЈ!

ЈОШ МАЛО КАСНИЈЕ...

ШТА РЕЧЕ,
ВЕРНИ СЛУГО
МОЈ! МАШИ-
НА КОЈА
НОСИ ДО
ЗВЕЗДА?

АХА,
ГАЗ-
ДА!

ЈА ЈОШ МАЛО КАСНИЈЕ...

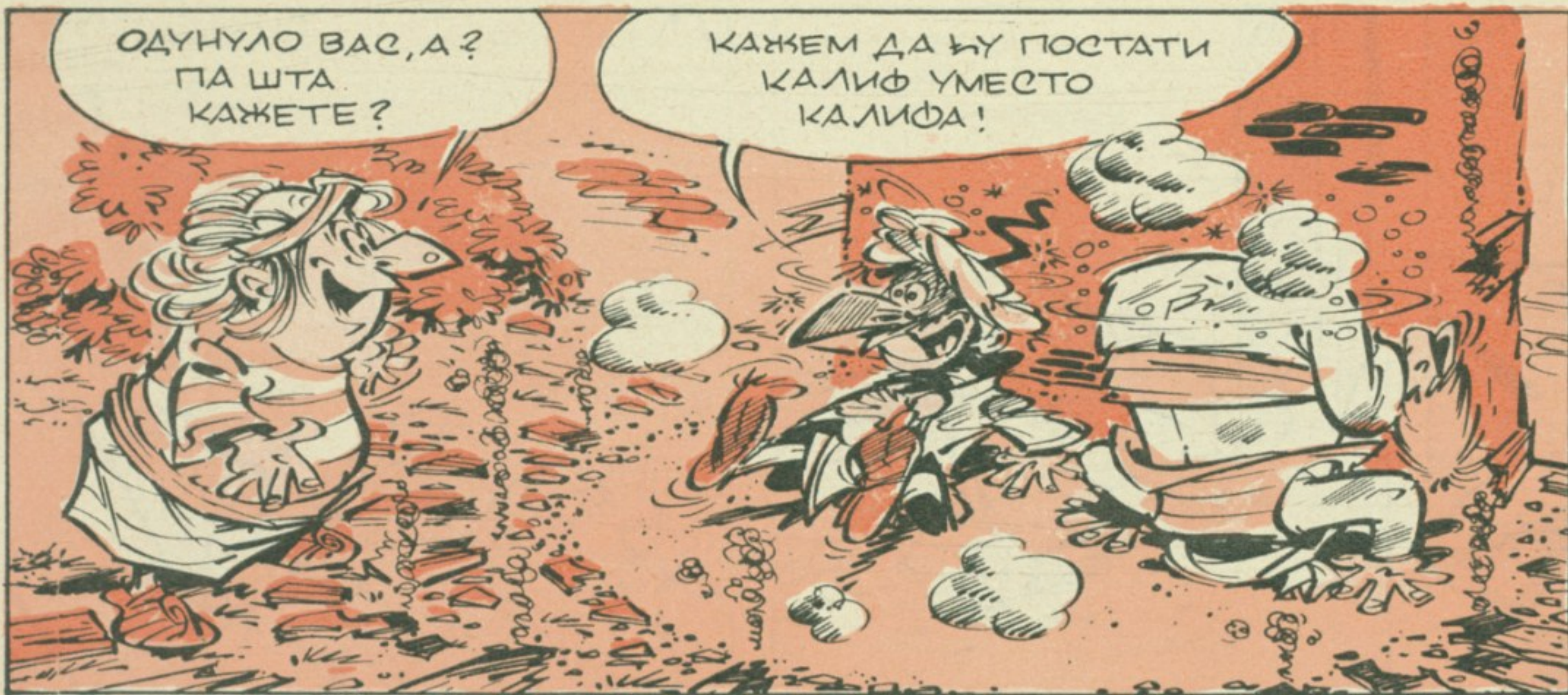
ИДЕМО
ОДМАХ
ДА ВИДИ-
МО!

ОДМАХ?
ЗАР НЕ
МОЖЕ И
МАЛО
КАСНИ-
ЈЕ?

ОДУНУЛО ВАС, А?
ПА ШТА
КАЖЕТЕ?

КАЖЕМ ДА ЊУ ПОСТАТИ
КАЛИФ УМЕСТО
КАЛИФА!

ДА СЕ НИСИ МАК'О
ОДАВДЕ! ИДЕМ ДА
ПОТРАЖИМ
ПУТНИКА
ЗА
ТВОЈУ
МАШИ-
НУ!

ПУТНИ-
КА? ПА ТО
ЈЕ НЕМО-
ГУЋЕ... ПРЕ-
РАНО ЈЕ!

ЈОШ НИСАМ ПРО-
СТУДИРАО ЦЕНЕ
ЗА ТАКВО
ПУТОВАЊЕ!

КУПУЈЕМ
ТУ МАШИНУ!
ПРИХВАТАМ
ЦЕНУ КОЈУ
КАЖЕШ!

ДОДАЈТЕ
НА ЊУ ЈОШ
50% И...
ВАША
ЈЕ!

МАЛО КАСНИЈЕ...

О, ПЛЕМЕНИТИ ГОСПО-
ДАРУ! ДОНОСИМ ТИ ВЕ-
ЛИКУ И ЛЕПУ ВЕСТ! ОР-
ГАНИЗОВАО САМ ДИВНО
ПУТОВАЊЕ...

ПУТОВАЊЕ, ДОБРИ
МОЈ ИЗНОГУДЕ?

ЗАХВАЉУЈУЋИ ЈЕД-
НОЈ ГЕНИЈАЛНОЈ МА-
ШИНИ КОЈУ САМ УП-
РАВО КУПИО, МОЋИ
ЋЕТЕ ДА СТИГНЕТЕ
ЧАК ДО НЕБЕСКОГ
СВОДА ДА ИЗБЛИЗА
ВИДИТЕ ЗВЕЗ-
ДЕ!

ДА ВИДИМ ЗВЕЗДЕ КОЈЕ
СУ НАПРАВЉЕНЕ ОД ДИЈА-
МАНАТА И МЕСЕЦ ИЗВАЈАН
ОД ГИПСА КУПЉЕНОГ У
ДАЛЕКОМ ПАРИЗУ?

ВИ... ПРИ... ПРИ...
ПРИСТА-
ЈЕШ?

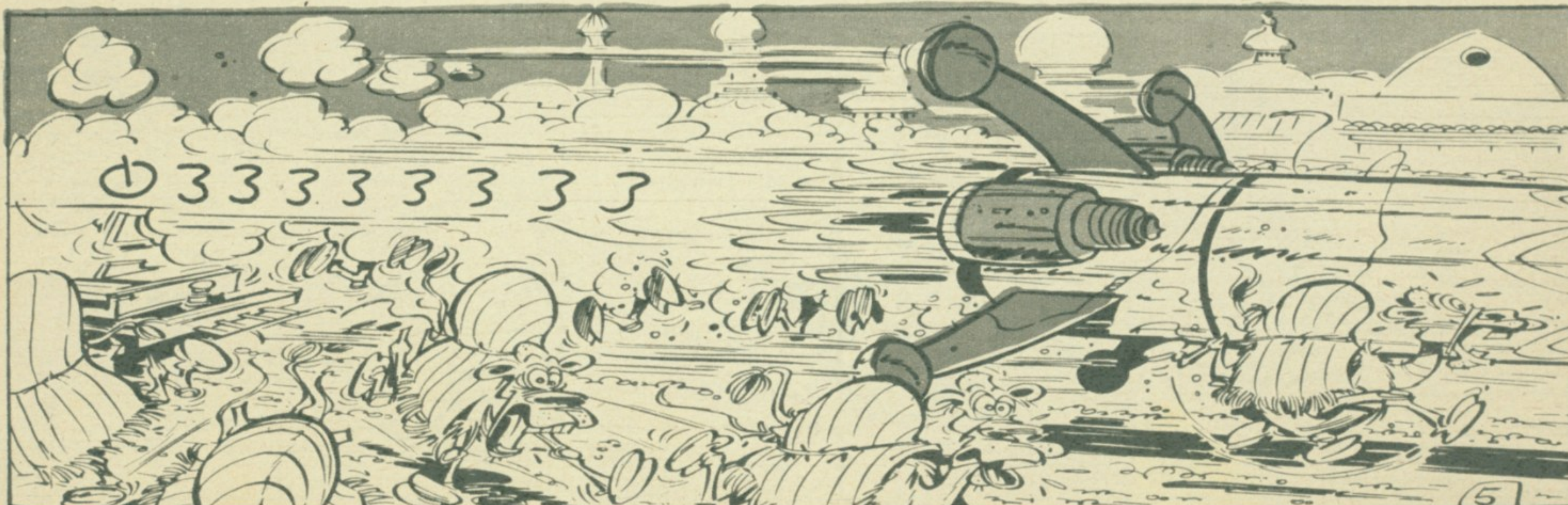
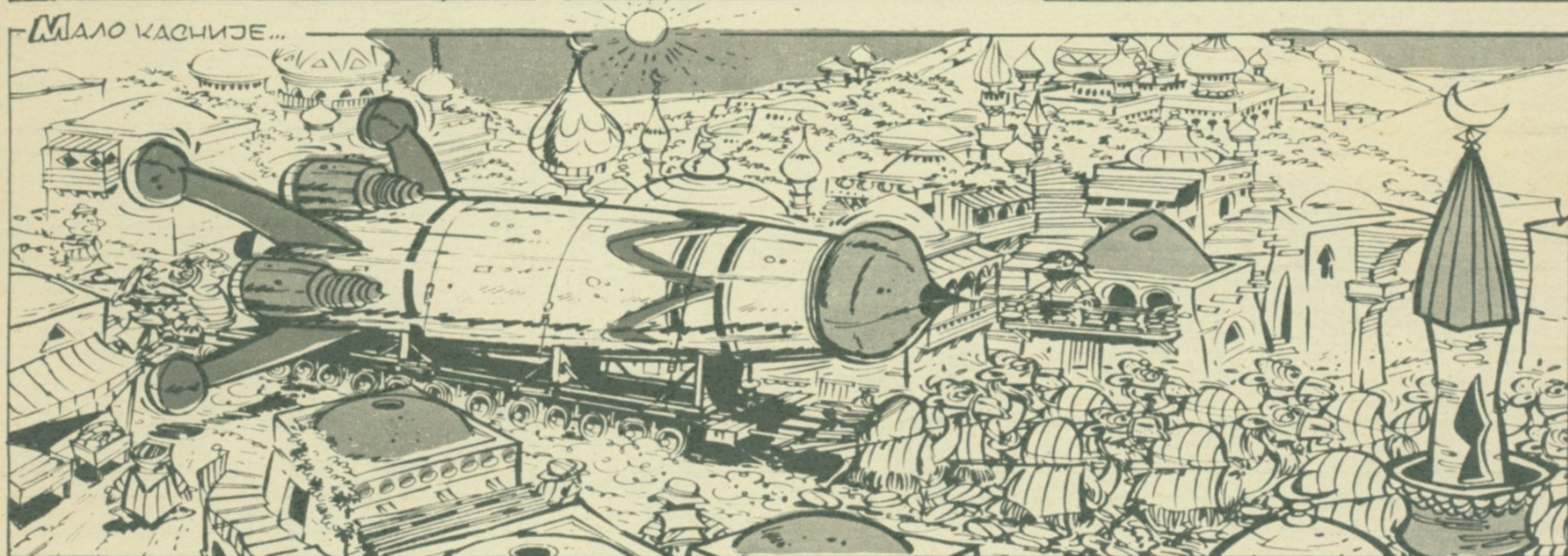
ПА ДА,
ИЗНОГУДЕ! ТО
ЈЕ ЧАРОВ-
НО!

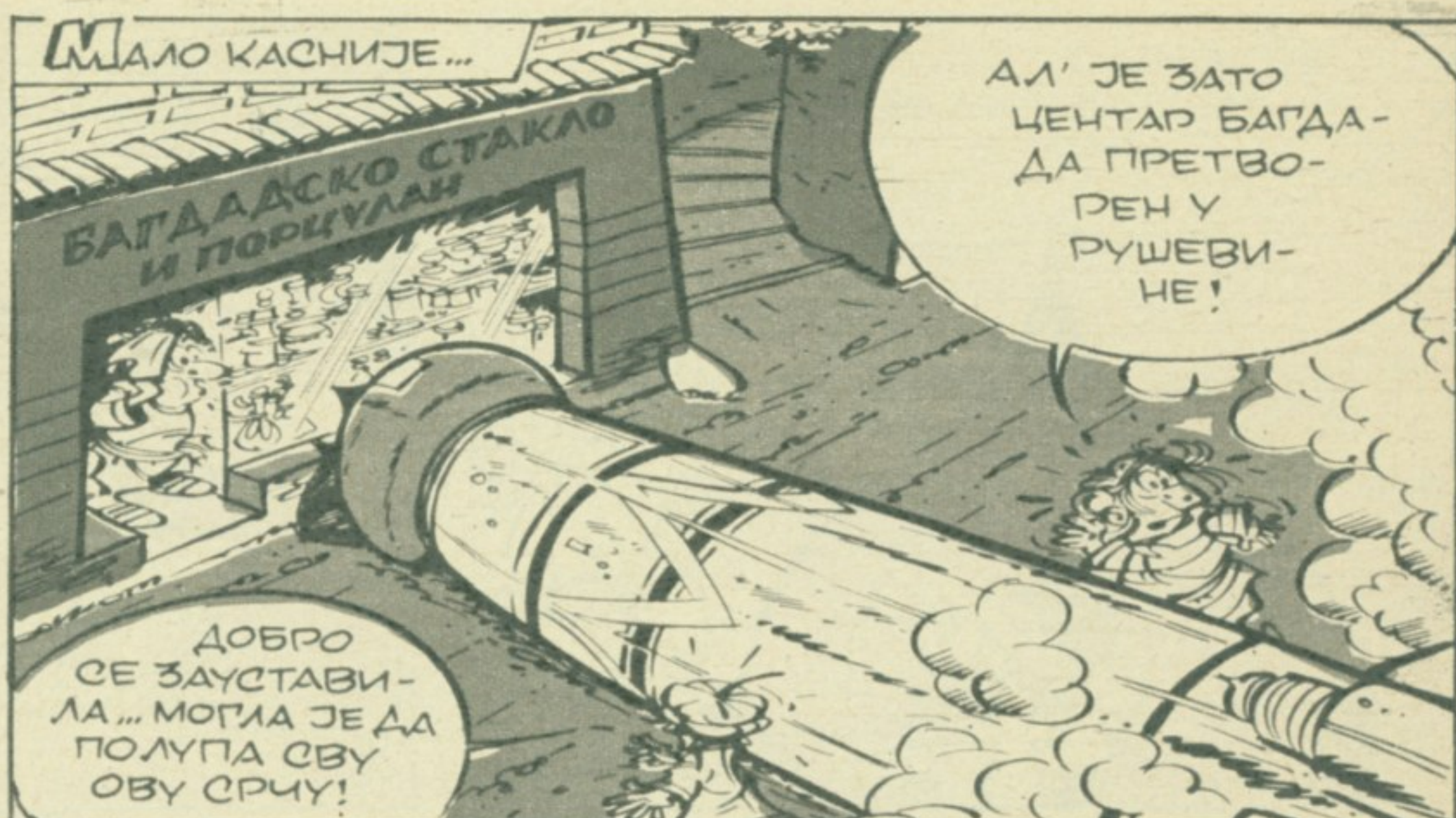

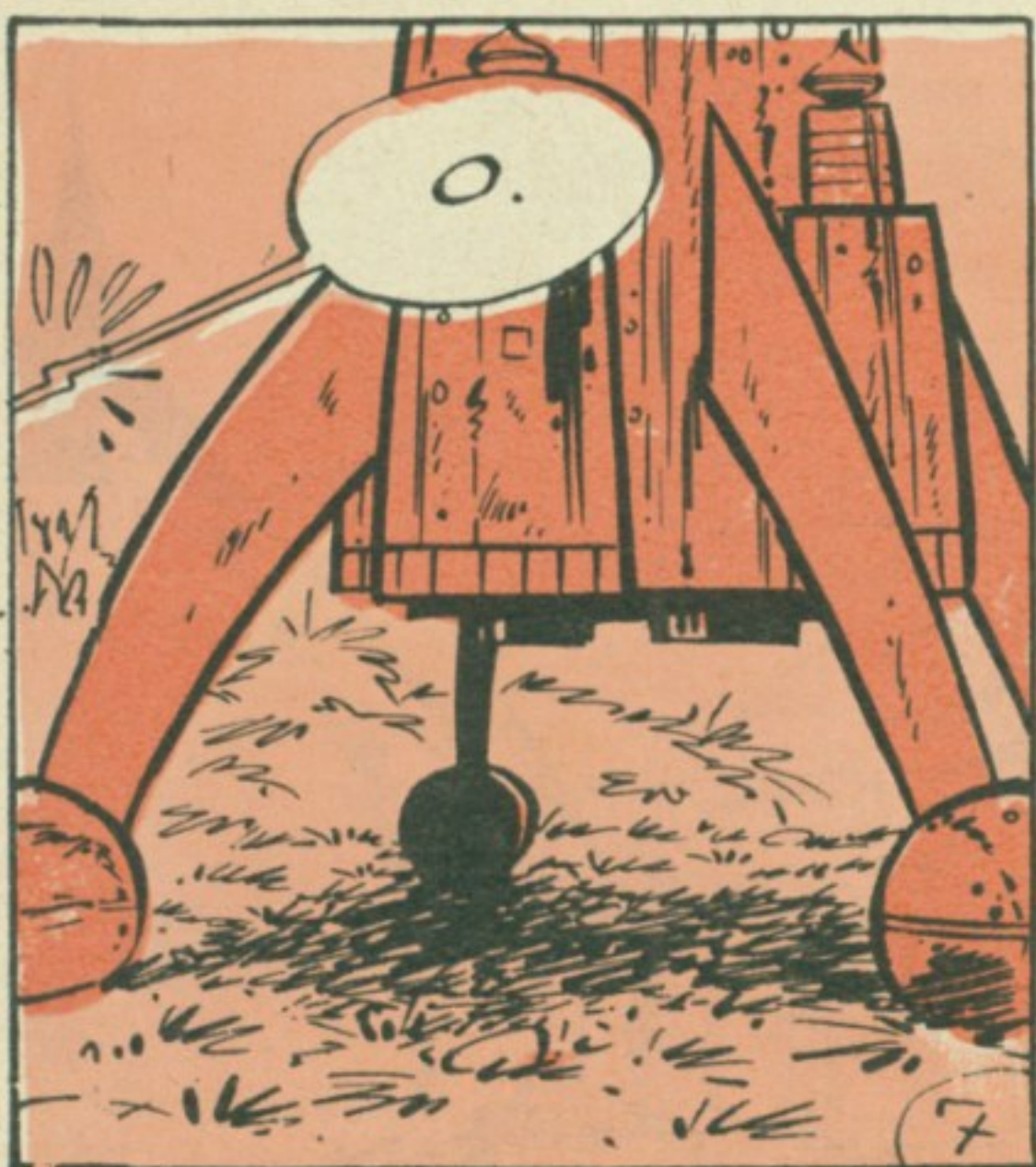
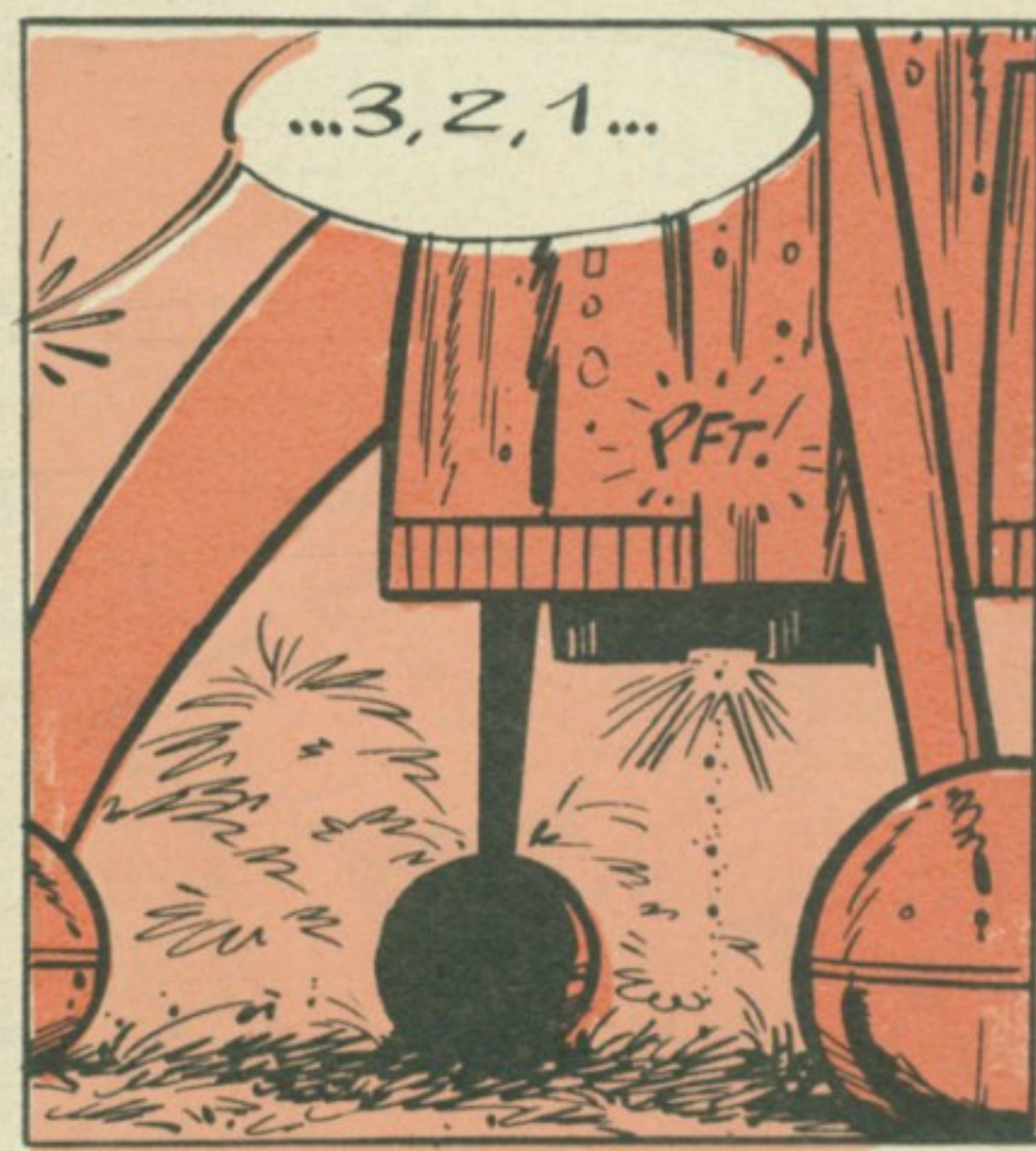
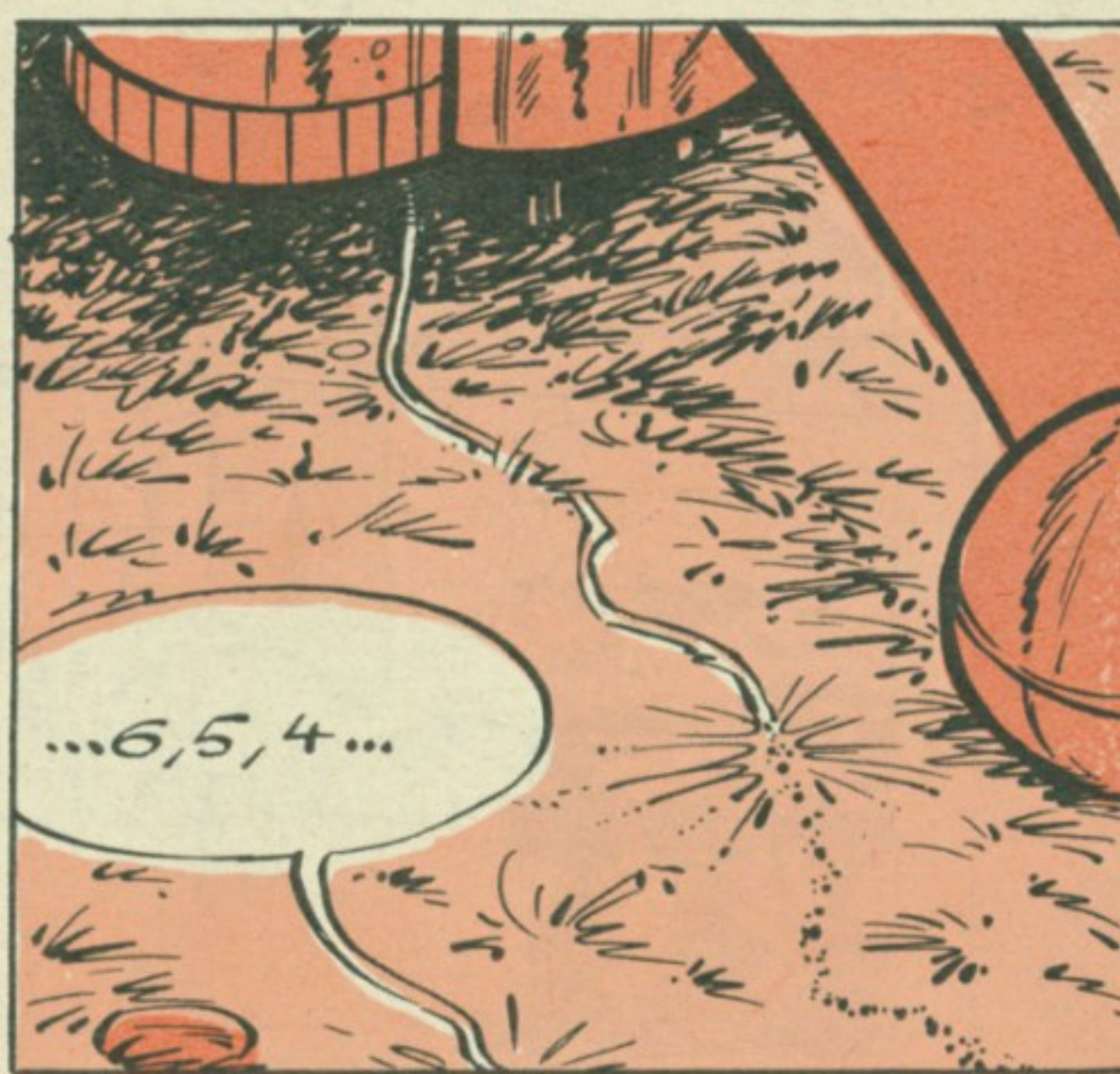
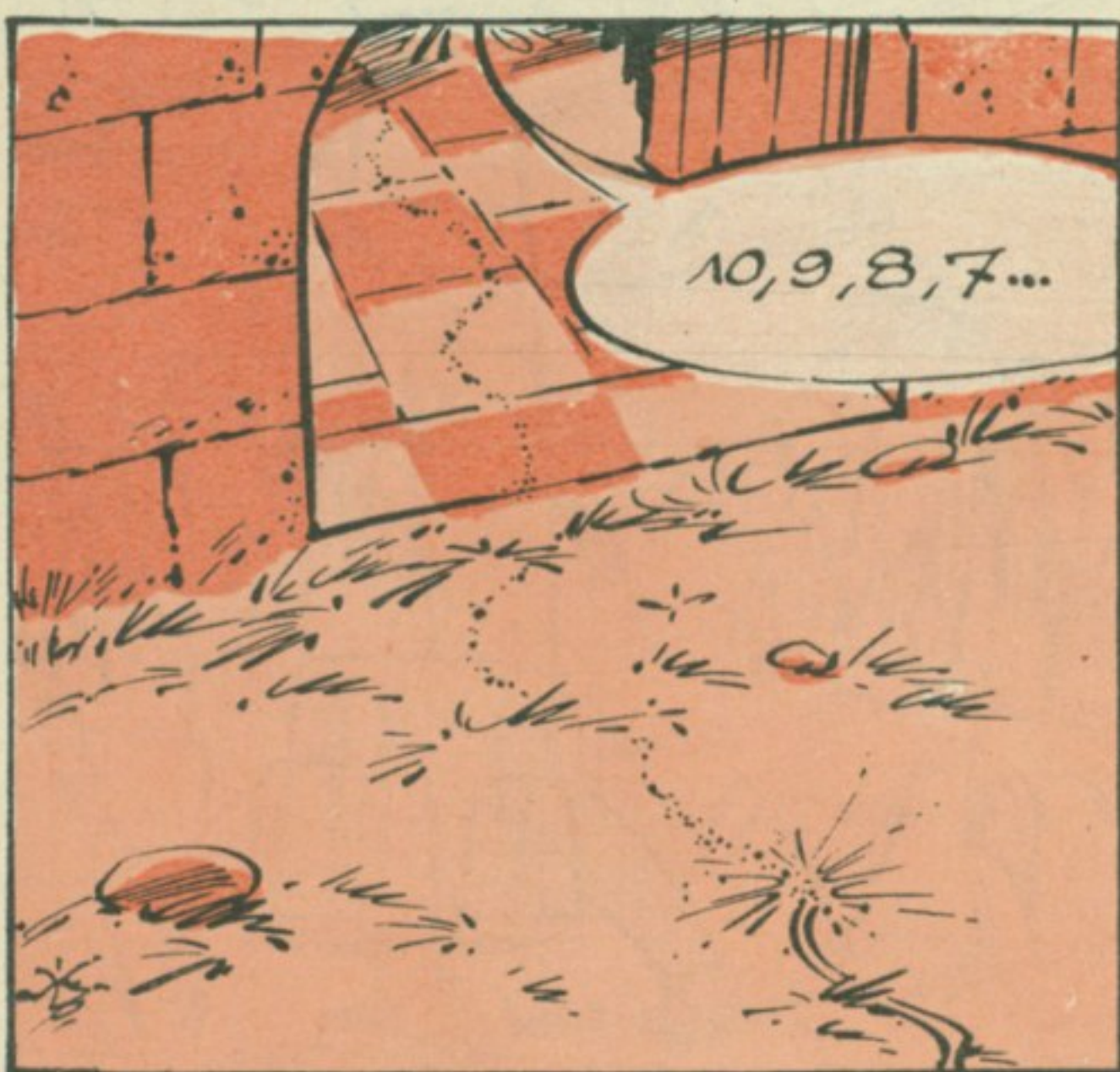
НЕ ГУБИМО
ОНДА ВРЕМЕ!
ПОЛАЗИ СЕ ОД-
МАХ... ИЗ ЈЕД-
НОГ ДВОРИШТА
КРАЈ ПИЈА-
ЦЕ!

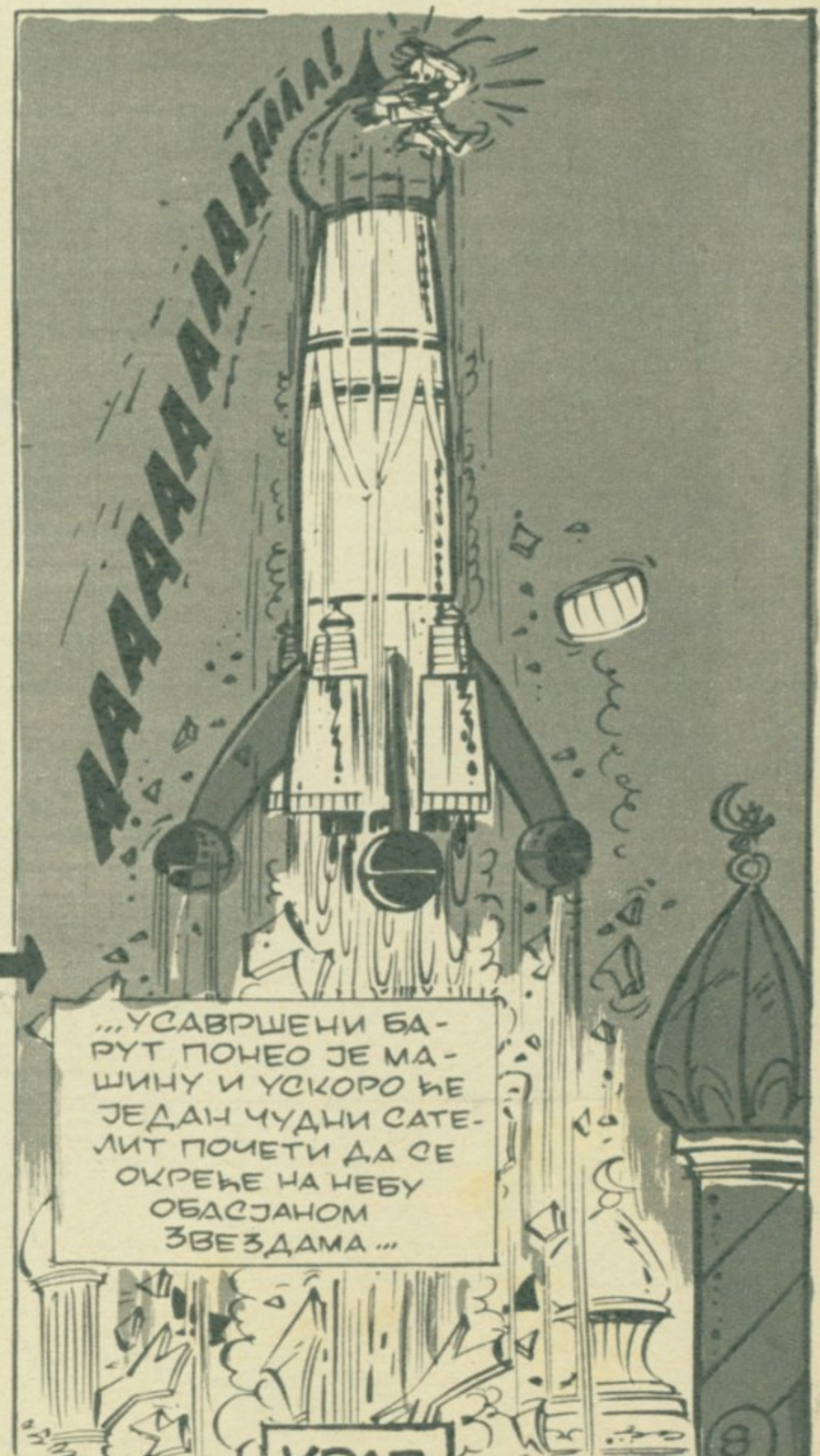

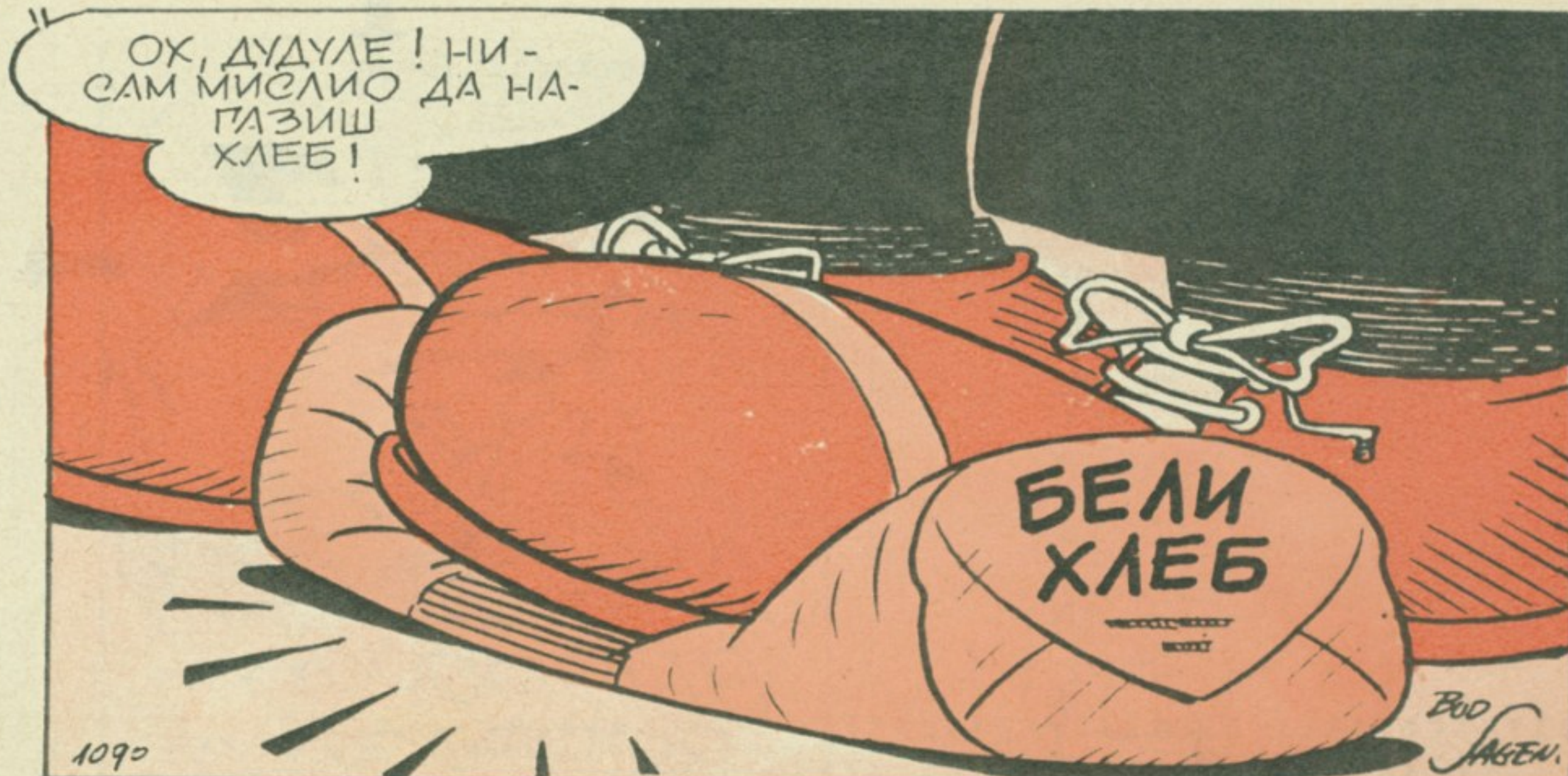
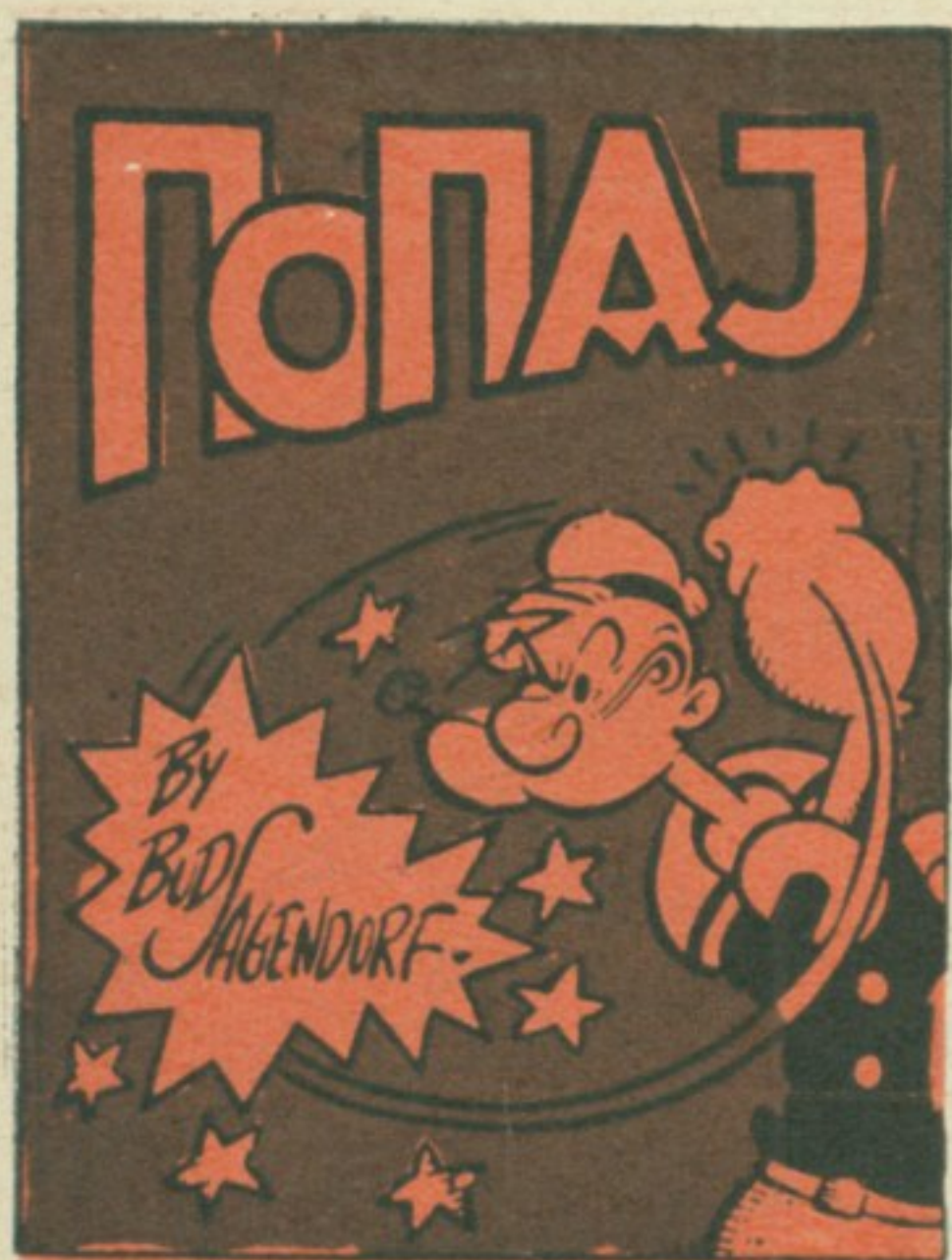
КОД ПИЈАЦЕ?
А, НЕ! ТО ЈЕ
ПРЕДАЛЕКО!

НУЛА Х

ЉУДИ БЕЗ ТЕЛА

ПОСАДА
БРОДА
НУЛА Х
НАШЛА СЕ ПРЕД
ЧУДНИМ
НЕПРИЈАТЕЉИМА
ЧИЈА
КОСА
ЛИЧИ
НА
БОДЉЕ...

П... ПОЛЕ!
ТА
БОДЉА...
ДОБИЈА
ОБЛИК...
РАСТЕ!

ДА...
ИЗ ЊЕ
ИЗРАСТА
НОВА
ПЛАСТО-
ИДНА
СПО-
ДОБА!

ЧУДНА БИКА СУ ПОЛЕТЕЛА...
ЊИХОВЕ БОДЉИКАВЕ
ВЛАСИ СУ ПАДАЛЕ...

... ЗАБАДАЛЕ СЕ У ЗЕМЉУ...

ОК, НЕ!
СВЕ ИХ ЈЕ ВИ-
ШЕ! ИЗРАСТАЈУ
ИЗ СОПСТВЕ-
НЕ
КОСЕ!

ОД
ТУЋА ЊИ-
ХОВИХ НОГУ
ПОДРХТАВА
ТЛО... ГРАД
СЕ
РУШИ!

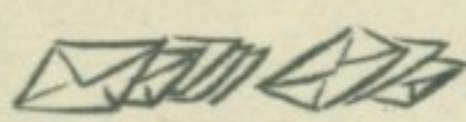
ЧУВАЈ-
ТЕ СЕ!

БЕЖИ-
ТЕ... ПРА-
ВАЦ РАВ-
НИЦА!

КАД СУ, БЕЖЕЋИ, ОДМАКЛИ
ОД ГРАДА...

ПОЛЕ, ПОГЛЕДАЈ! ТА-
МО СУ
ЉУДИ- КОЖЕ...
МАШУ
НАМ!

ЧИНИ
МИ
СЕ ДА ОНИ
ПОКУША-
ВАЈУ
ДА
НАС
СПАСУ!

Тражимо пријатеље

Имам 19 година и желим се дописивати са младићима и девојкама од 17 до 22 године. Пожељна је фотографија у писму. Аница Варжић, М. Тита 19, 54222 Визовац.

Имам 12 година и желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и Енглеске. Скупљам значке и слике аутомобила. Одличан сам ученик и много волим спорт а највише пливање. Бранислав Буровић, Мире Попаре 38, 11030 Београд.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Нермана Кадић, Његовића 8, 71300 Високо.

Имам 19 година и желим се дописивати са младима из домовине. Љерка Добрењин, Братства Јединства 203, 44000 Сисак.

Имам 16 година и желео бих да се дописујем са младима широм Југославије. Имам 16 година. Волим аутомобиле и музику, а од певача Арсена Дедића. Милко Даниловски, В. Нушића 4, 91000 Скопље.

Желео бих се дописивати с девојкама из наше земље. Навијам за „Слободу“. Волим народну музику. Имам 18 година. Сеад Јарчевић, Титова Обала 46, 51511 Малинска, Оток Крк.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Молим фотографију у писму. Милић Мијољовић, 37242 Стопања.

Ученици 6^е одељења из СССР-а желе да се дописују са децацама и девојчицама из Југославије на руском језику. Адреса је: СССР, Варовиловградска област, г. Краснопартизанск — 2 Ул. Терешковои, осмилетна школа 13, Василии Натали.

Желим да се дописујем са девојчицама и децацама из Југославије и иностранства. Мењао бих грамофон и лонг-плеј плочу, за камеру. Поклањам око 40 књига. Владан Живоиновић, Кнеза Милоша 55, 11000 Београд.

Имам 11 година и желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам марке, разгледнице и салвете. Навијам за „Хајдук“. Јасна Житник, Батала 11, 50000 Дубровник.

Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из Југославије и СССР којима је хоби писање песама и прича. Рајко Матић, ученик VIII ОШ „Жиња Марковић“, 15312 Завлака.

Имам 15 година. Скупљам марке. Желим да се дописујем са читаоцима Политикиног забавника. Иван Далматин, Вишка 65, 54000 Осиек.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама који скупљају марке. Стела Глазев, А. Цесарца 47, 54000 Осиек.

Имам 11 година. Желим да се дописујем с друговима и другарицама широм Југославије. Навијам за НК „Вележ“. Скупљам марке. Едвард Шпољарић, Авенија 14, фебруар бр. 2/П, ст. 12, 79000 Мостар.

Желела бих се дописивати са читаоцима Политикиног забавника на српскохрватском и немачком језику. Волим забавну музику а навијам за НК „Динамо“. Гордана Вуковина, 6 Frankfurt a/Main, Adalbert str. 9, Deutschland.

Ученик сам II разреда гимназије. Волим бит музику. Желим да се дописујем с друговима и другарицама из Југославије и иностранства. Језик дописивања српскохрватски и немачки. Војислав Цвејановић, Молијерова 1, 21000 Нови Сад.

Желела бих се дописивати са децацама и девојчицама из наше земље. Имам 13 година. Скупљам салвете и разгледнице. Олга Торбица, Драга Жервеа 26, 51000 Ријека.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије. Волим забавну музику и навијам за „Партизан“. Имам 11 година. Скупљам: значке, марке, салвете, разгледнице и мараме. Радмила Пеција, Чингрина 32, 11000 Београд.

Имам 13 година и желим да се дописујем са младима из Југославије на руском језику. СССР, Восточно-Кизахстанска обл. г. Лениногорск, 3 микрорайон д. 25, кв 12, Толстенко Ване.

Волим забавну музику и навијам за „Партизан“. Желим да се дописујем са младима из наше земље на српскохрватском и македонском језику. Влатко Мирчевски, 16 од. ВВГ „Маршал Тито“, 79000 Мостар.

Желим да се дописујем са девојкама и младићима из Југославије. Имам 15 година. СССР, ВКО, Шемонаихински рајон, село Баљнаја Речка, Велчева Љодмила, Колхоз Жданова 5 класс.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље и СССР. Имам 16 година. Волим музику и спорт. Језик дописивања: српскохрватски, руски и румунски. Молим фотографију у писму. Слободан Здравковић, Високог Стевана 37, 11000 Београд.

СУПЕР КВИЗ — СУПЕР ШИЗ!

ПАС — ВЕРНИ ЛОВЧЕВ ПРАТИЛАЦ

У игри СТАРИ ПИШТОЉИ наши читаоци показали су изванредну моћ запажања. Од 4220

ти су на њима различите! Које? — ОБАРАЧ, МУШИЦА (или НИШАН), ДОЊИ ДЕО КУНДАКА.

приспелих одговора било је само 195 нетачних, па жири Забавника није имао тежак посао. Добитници награда извучени су, као и увек, на срећу.

За све читаоце понављамо питања као и тачне одговоре из игре СТАРИ ПИШТОЉИ. Прво питање гласи: 1. Затамните поља означена крстићима и добићете верног ловчевог пратиоца! Ко је то? Одговор је: ПАС; 2. Хм... Ово је војна тајна, али ћу вам је ипак поверити! Ако погледате шаре на дршци пиштоља, приметите да се у њима крије једно хладно оружје. Које? — ПРАТКА; 3. Да ли си приметио да је водитељ ове наградне игре променио нешто на својој одећи? Шта? — КРАВАТУ и 4. Ова два пиштоља изгледају истоветна! Ипак, три појединос-

1 НАГРАДУ: ИНСТРУМЕНТ СА СКАЛАМА ЗА ТЕРМОМЕТАР, БАРОМЕТАР И ХИГРОМЕТАР, добио је ЖИВА ЛИВИЈУС, Осн. шк. „Ђура Јакшић“, Ковин. ДРУГУ НАГРАДУ: ДОГЛЕД, добио је НИКОЛА ТРБОЈЕВИЋ, Моравска 10, Црвенка.

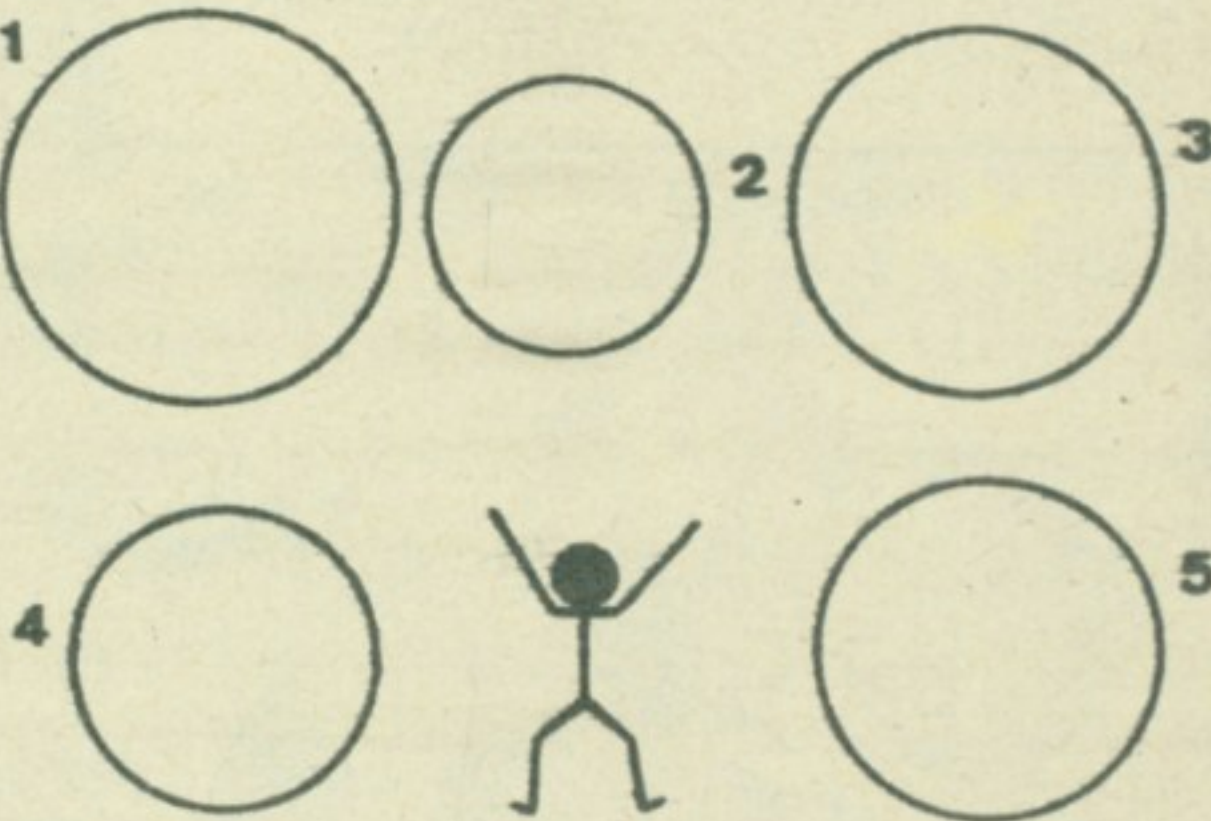
ТРЕЋУ НАГРАДУ: Пет читалаца добило је по ЈЕДНУ ЛЕПУ КЊИГУ. То су: МАРИО РАВНИЋ, Вазмослава Гржаље 16, Пула; 2. ДЕЈАН КРЕЏУЉ, М. Тита 57, Ковин; 3. МИРЈАНА БАРТОЛИЋ, ЈНА 16/3, Карловац; 4. БОЖО ШТИВЧИЋ, Валтино 42, Загреб и 5. ВАНЧО ПРЕДАРСКИ, Бул. Маркса и Енгелса, 1 улаз број 6, Струмица.

ЗА ТРЕН ОКА

Можете ли од 1 мах, без мерења, да кажете у који од ових пет кругова може да стане наш човечуљак, али тако да његове руке и ноге додирују периферију круга?

ОДГОВОР:

с јодо лдрм 4

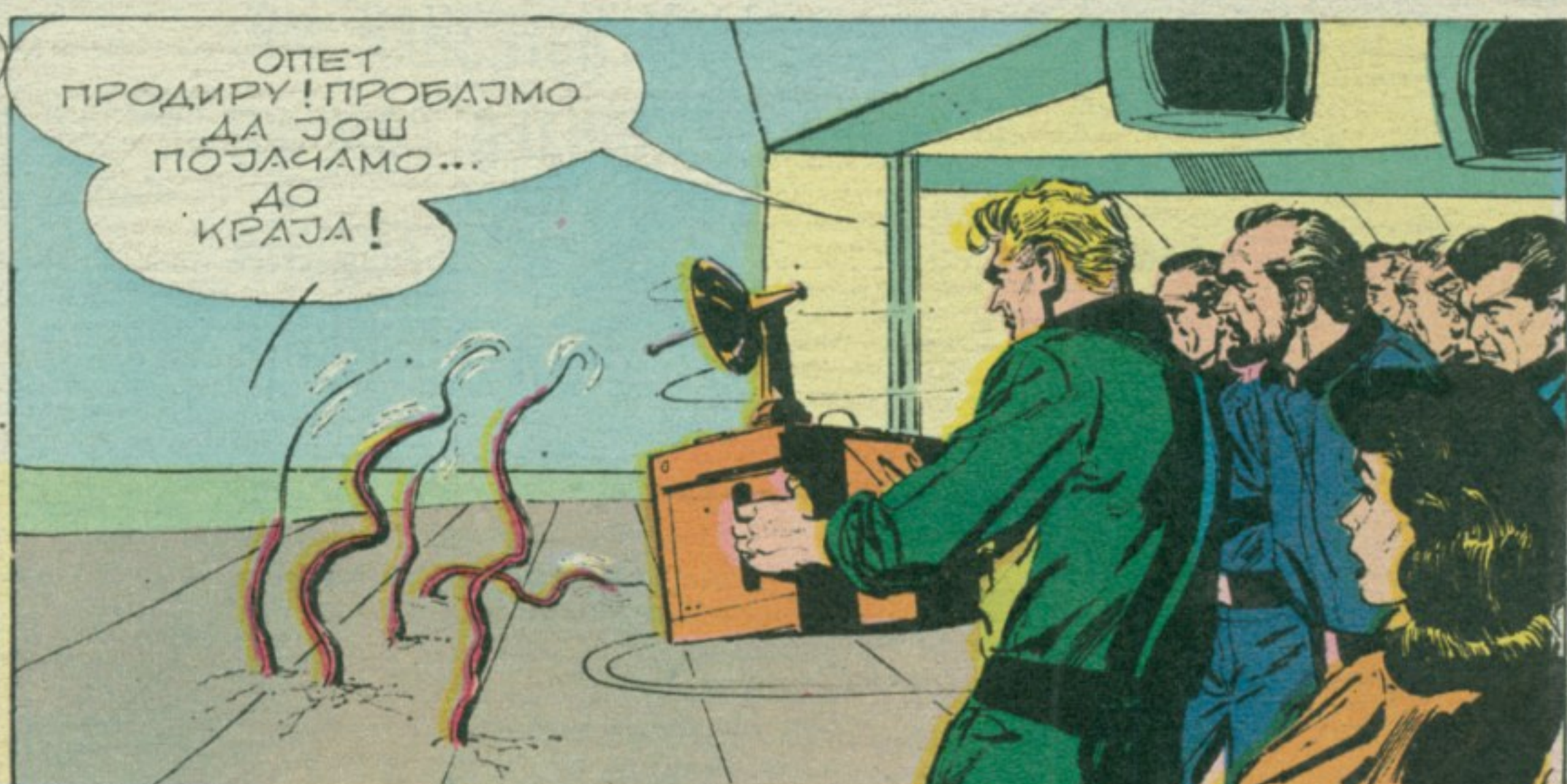
$$\frac{\tan 45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАБЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п. п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ЊДУКЕ СЕДМИЦЕ: ПОБЕДА!

ПОБЕДИО С

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Први пут када сам их
срео, отели су
ми девојку,
разбили мотоцикл
и изгазили ме.
Заклео сам се
да ће следећи
пут бити друкчије

КОПАЧЕ ГРО

је ноговицом фармерки и стао да
ослушкујем: како се гасе мотори и
чињина постаје опасна.

БЕТСИ МЕ ИЗДАЈЕ

После неколико тренутака чули
смо гласан разговор, тешке кораке
и ломљаву грана. Видео сам како
Бетси скоро узбуђено чека не-
најављене госте и увлачи свој црни
џемпер у узане фармернице. Ја сам
чукао крај ватре и чарао је шта-
пом. Док је шест мотоциклиста из-
лазило из жбуња на чистину поку-
шавао сам да изгледам природно.
Одмах сам угледао Кика Нолана,
шефа банде „Копача гробова“, ма-
да није био ни највећи ни најснаж-
нији. Препознао сам га по самоуве-
реном држању. На себи је имао цр-
не кожане панталоне звонцаре, црн
џемпер и на глави црни полубилин-
дар какав носе само још енглески
адвокати и банкарџи.

— Кога то видимо? — рекао је
Кико. — Рекао бих пар јенки ту-
риста!

Имао је дугачко коњско лице, ве-
лики нос, широка уста и жуте зу-
бе од којих су му неки недостаја-
ли. Нагласак му је био енглески.
Касније сам сазнао да је био из Ли-
верпула, ситни џепарош који је до-
шао да нађе богатство у САД, али
су га власти „замолиле“ да напусти
земљу. Тако је стигао у Канаду
где је постао шеф најдивље мо-
торизоване банде. Сада је стајао
пред нама. Чланови банде имали су
на себи кожане жакете са ресама,
траке на дугим, прљавим џосама.
Изгледали су застрашујуће.

Сви су посматрали Бетси, али ис-
под ока и мене, чекајући да виде
траг страха или слабости. Јер, те

моторизоване силеције су спремне
одмах да нападну уплашеног чо-
века, док се понекад догоди да не
ударе на оног ко остане прибран.

— Хеј — рекао сам, устао од ват-
ре и пришао им. — Ми смо из Сје-
дњених Држава, из Вашингтона.

— Тако. Видели смо ваш лепи
мотоцикл и решили да вас посетим-
о — Киков тон је био презрив.

Остали су посматрали свог во-
ђу, чекали да виде шта ће он учи-
нити. На свој ужас, угледао сам
Бетси како се осмехује Кики и зак-
ључио да више није моја девојка.

— Имаш ли нешто за пиће? —
затражио је Кико кренувши према
мени.

— Не — одговорио сам гледају-
ћи га право у очи.

— Имаш виски — умешала се
Бетси.

— То је за мене, а не за њих —
рекао сам одлучно. — А ево шта
имам за вас — викинуо сам и изва-
дио оловну цев.

Успео сам да ударим Кика по
глави, а онда су ме остали шчепали,
бацили на земљу и почели да
ритају.

— Немојте га убити — чуо сам
како Бетси вришти, а затим сам
утонуо у мрак. Још сам чуо као
кроз сан: — Језеро Тригер... Ај-
лахо...

ТРАГОМ ПИОНИРА

Када сам се освестио лежао сам
недалеко од ауто-пута Аљаска —
Доусон Крик, у Канади. Изгледа да
сам 2.500 километара прешао само
да бих запао у ову невољу. Моја
девојка ме је оставила, украдено
ми је две хиљаде долара које сам
мучно зарадио, уништен је мото-

цикл. Пребила ме је једна од нај-
дивљијих моторизованих банди, си-
лерија. А све због тога што ме је
заразио авантуристички дух нека-
дашњих пионира.

Зовем се Цим Лукас. Још пре не-
колико година почео сам да размиш-
љам како би било да кренем на
пут од Вашингтона до Аљаске. За-
то сам почео да штедим. И, једно-
га дана, узео сам новац из банке и
сео са својом девојком на мото-
цикл харли-давидсон ФЛХ, који мо-
же да развије брзину од 160 кило-
метара на сат. Планирао сам овај
пут као неку мешавину одмора и
експедиције: желео сам да видим
сва већа насеља и градове на Аљас-
ци, да логорујем у природи. Глав-
ни разлог што сам се кретао баш
ауто-путем Аљаска — Доусон Крик
био је тај што га је и мој брат гра-
дио у току другог светског рата,
да би трупама на Аљасци могла
да се шаље опрема.

И тако сам се сада пробудио из
несвести на пољани недалеко од
тог пута. Све ме је болело. Покре-
нуо сам руке, нису биле сломљене.
Ни ноге, мада су ме ужасно боле-
ле, као и леђа и ребра. Почео сам
полако да устајем и када сам се
усправио, прислонио сам се уз др-
во чекајући да ми се у глави мало
разбистри. Онда сам пошао до ша-
тора, узео прибор за прву помоћ,
додао мало дрва на ватру и сео да
превијем своје ране. Све у свему,
добро сам још прошао, мада никад
више нећу изгледати као пре ове
гуче.

Знао сам да моторизоване банде
обично нису и лоповске. Мора да
им је Бетси показала новац са-
кривен у врећи за спавање. Био
сам љут и решио сам да им се по
сваку цену осветим. Заспао сам за-
мишљајући себе како песницама у-
дарам Кика.

Следећег јутра спаковао сам ша-
тор, натоварио га на разлупани мо-
тоцикл и кренуо ка најближем на-

Брујање мотоцикла поста-
јало је све јаче, возачи су
већ били иза окуке и при-
ближавали се месту где
смо се улогорили. Најед-
ном, почели су да коче. Угледали
су, свакако, мој мотоцикл; другог
разлога није било да се овде за-
уостављају.

— Добро — рекла је Бетси. —
Ставићу још неколико комада ме-
са на жар.

— Не верујем да траже храну —
одговорио сам јој. — ако су миро-
љубиви, онда смо ти и ја ретко сре-
ћне особе.

Пошто сам доста знао о motori-
зованим бандама, па чак и имао с
њима неколико окршаја, ни сам ни-
сам веровао својим речима. Они ни-
кад нису мирољубиви. Од њих се
уvek може очекивати нека невоља.

Ушао сам у шатор и узео наро-
чито припремљену оловну цев —
тачно 40 см дугачку, напуњену крул-
ном сачиом и затворену са обе стра-
не. Понео сам је на пут за сваки
случај. Пре него што ме пребију,
могу и ја разбити неколико глава.
Гурнуо сам цев у ципелу, покрио

САМ ГРОВОВА

сељу, Торансу, које се налазило неких 30 километара далеко. Ходао сам полако, јер ми је било тешко да онако изубијан гурам мотоцикл. После неколико часова и 26 пређених километара био сам толико iscrпљен да сам већ хтео да окренем с пута и негде се улогорим. Али, баш тада сам у подножју брда угледао Торанс — крчму, бензинску станицу, цркву, велику радњу и десетак кућа. Одлучио сам да наставим пут. Ако имам среће, можда ћу успети да оправим мотоцикл.

И имао сам среће. Власник бензинске станице имао је читаву колекцију делова аутомобила, камиона, мотоцикала и трактора. Оставио сам му мотоцикл и отишао у крчму да поједем неколико сендвича.

Када сам се вратио, мој мотоцикл је радио. Захвалио сам се власнику бензинске станице Барту Ходкинсу и платио му десет долара. Остало ми је још двадесет и пет. Мораћу, ако желим да се вратим кући, да нађем Кика Нолана и узмем свој новац. Барт је загледао моје изубијано лице, али ништа није рекао. Испричао сам му шта се догодило и упитао га да ли зна нешто о банди „Копачи гробова“.

— Постоје две банде с тим именом. Једна је у Канади, а друга одмах преко границе на северу Ајдаха. Увек се туку, јер свака тврди да јој је она друга украла име. Шеф канадске банде је неки Кико.

— Ту банду тражим, — рекао сам. Када је Барт поменуо две банде сетио сам се да су силеције, пре него што сам се онесвестио, помињале Ајдахо и језеро Тригер. — Колико има до језера Тригер?

— Око три стотине километара. Не мислиш, ваљда, да се упустиш у тучу с њима? — Погледао ме је, а затим наставио: — Да, управо то намерава. Можда бих и ја на твом месту. Слушај, пођи ауто-путем и неких осамдесет километара даље видећеш пут који окреће ка језеру Тригер.

СУСРЕТ С ДРУГОМ БАНДОМ

Возио сам доста дуго када сам иза себе чуо познати звук: брујање мотоцикла. Још нисам био спреман за сусрет па сам се брзо сакрио у жбуње. Провирио сам и видео да их има петнаесторо — осам мушкараца и седам девојака. Али, то није била Кикова банда. Истрчао сам на пут и почео да им машем. Полако су се зауставили и шеф и још двојица сишли су са мотоцикла. Испричао сам им да им Кикова банда спрема клопку код језера Тригер, као и шта се мени догодило. Прећутао сам само оних две хиљаде долара.

Ови „Копачи гробова“ имали су широке кожане опасаче, нацистичке шлемове на глави и по оделу разне значке. Њихов вођа, Ајдахо Слим, честитао ми је на храбрости, захвалио за обавештење и прихватио ме као једног од својих чланова.

Наставио сам пут с њима. Када смо први пут застали да се одморимо, за око ми је запала љупка плавокоса девојка Марлен. Испричала ми је да нема момка и да се сви љубазно понашају према њој. Била је девојка бившег вође банде који је погинуо у једном окршају и Ајдахо Слим му је на смрти обећао да ће се старати о њој. Био сам у неугодној ситуацији. Марлен ми се допадала, а и ја њој. Како ће то примити чланови банде? Обратио сам се Ајдахо Слиму.

— Радујем се, јер си добар младик — рекао ми је. — Старај се о Марлен и сви ћемо бити задовољни.

Следећи пут смо се зауставили у једној крчми крај пута, на 16 километара од језера Тригер. У њој је дошло до свађе између Индијанца Џоја Дуга Стрела и једног белца који га је вређао. Власник крчме и „Копачи гробова“ стали су на страну Индијанца и сукоб је окончан одласком белца. Џој Дуга Стрела нам се захвалио и са сваким озбиљно руковао. Позвали смо га да седне с нама и тако сазнали да има камион с приколицом. Одлучили смо да се послужимо његовим камионом као тројанским коњем. Сви смо заједно са мотоциклима, могли да стајемо у приколици и изненада излетимо и нападнемо Кикову банду. Требало је само да је пронађемо.

То није било тешко. Неколико момака пошло је с Џојем и убрзо су, неколико километара даље, открили да је Кикова банда у једном старом амбару. Договорили смо се да напад почне у поноћ.

ОБРАЧУН

Укрцали смо се у приколици. Причали смо и шалили се, али кад смо се приближили амбару сви смо заћутали. Из амбара се чула гласна рок-енд-рол музика. Чули смо како Џој зауставља камион, отвара врата приколице и ставља даску низ коју ћемо се спустити на мотоциклима. Журнули смо вичући као лудаци.

Ајдахо Слим је први улетео у амбар. Потпуно неприпремљени, Ки-

кови „Копачи гробова“ једва да су пружили отпор Слимовој банди. Убрзо су још само тројица били на ногама. И ја сам се тукао као помахнута, али када сам видео да се окршај приближава крају, почео сам да се брзјем не бих ли угледао Кика Нолана. Он се био попео на таван и вирио из сена са Бетси. Позвао сам га да сиђе. Ајдахо Слим је рекао:

— Ми се нећемо мешати, Циме. То је твој посао.

Међутим, Кико се уплашио и није ни помишљао да сиђе. Два момка су ставила лествице које је он узалудно покушавао да одгурне ногом.

Дочекао ме је с ножем у руци. Али, моје оружје — оловна цев — било је ефикасније. Избегао сам неколико његових замаха ножем и успео да га пребијем, тако да је остао да лежи. Бетси ми се насмешила, само она ме више није занимала. Одлучно сам јој затражио свој новац и она ми га је послушно дала — 1.900 долара.

Сада сам био скоро богат, а имао сам и, што ми је било далеко важније, Марлену. Опростили смо се с бандом и упутили кући Џоја Дуге Стреле. Сутрадан смо Дуга Стрела и ја дуго разговарали. Он као Индијанац не може добити кредит, али ја могу. Договорили смо се да постанемо ортаци и купимо још један камион. Џој је рекао да му не смета бледолика као пословни партнер. Са Марленом сам отишао у Вашингтон да средим тамо своје послове, а затим смо се одмах вратили код Џоја да започнем не само нови посао него и нови живот.

Цим Лукас

* Цим Лукас није право име јунака овог истинитог догађаја о којем се и данас прича дуж ауто-пута кроз Аљаску. Он не жели да икад више у животу има посла с неком моторизованом бандом силеција и зато се послужио измишљеним именом.

ГОМИЛА ЗЛАТА У ВРЕДНОСТИ ОД ЧЕТВРТ МИЛИОНА ДОЛАРА ПРЕТОПЉЕНА ЈЕ У ТЕГОВЕ ДА БИ МОГЛА БИТИ ПРОКРИЈУМ-ЧАРЕНА...

НИКО ОВЕ ТЕГОВЕ НЕКЕ НИ ПОГЛЕДАТИ!

ПОСЛЕ ТАКМИЧЕЊА УЗЕЌЕМО ЊИХ УМЕСТО ПРАВИХ И... ЗБОГОМ!

НИКО НЕКЕ ПОСУМЊАТИ! СА ТЕГОВИМА СМО ДОПУТОВАЛИ, СА ТЕГОВИМА ЋЕМО ОТИЌИ!

ТЕ ВЕЧЕРИ ЏОНИ ХАЗАРД ЈЕ ДОШАО НА ТАКМИЧЕЊЕ КАО ГОСТ ЏЕКА МИРСКОГ...

ИДЕЈА НИЈЕ ДОША... ПРОКРИЈУМ-ЧАРЕНИ ОПИЈАЧКАНО ЗЛАТО КАО ТЕГОВЕ!

АЛИ КОЈИМ ПУТЕМ? ПОСЛАТИ ИХ КАО ТОВАР ИЛИ...

ВЕЧЕРАС ШАМПИОНИ

МАЛО КАСНИЈЕ...

СВИ ЗНАТЕ НАШЕГ ШАМПИОНА... ЏЕКА МИРСКОГ!

А ОВО ЈЕ ЊЕГОВ ИЗАЗИВАЧ ВЕЛИКИ ЈЕНГ ИЗ СИНГАПУРА!

ИЗ СИНГАПУРА? ПРЕКО ТЕ ЛУКЕ ЧЕСТО СЕ КРИЈУМ-ЧАРИ ЗЛАТО...!?

ПРВИ ЋЕ НАСТУПИТИ ВЕЛИКИ ЈЕНГ! ДИЖЕ 385 ФУНТИ!

ГЛЕ! ИСТОЧЊАЧКА ЛЕПОТИЦА КОЈУ САМ ДАНАС ВИДЕО У ТОПИОНИЦИ!

ГОТОВО САМ СИГУРАН ДА СУ ЊИХ ДВОЈЕ У ВЕЗИ!

МИРСКИ ЈЕ ПРИХВАТИО ИЗАЗОВ...ОН ПОДИЖЕ САД 425 ФУНТИ!

ОБОЈИЦА СУ ЈАКИ... АЛИ, ДА ЛИ ЋЕ КОЈИ ОД ЊИХ МОЌИ ДА ПОДИГНЕ 450 ФУНТИ... КОЛИКО ЈЕ ЗЛАТО ТЕШКО?

Али...

ХОЋЕ ЛИ УСПЕТИ? ДА... ПОДИГАО ЈЕ 450 ФУНТИ!

ХМ... УСПЕО ЈЕ!

МИРСКИ ЈЕ ДОДАО ЈОШ ПЕТ ФУНТИ! ДА ЛИ ЋЕ УСПЕТИ?

ЈЕДНО ЗНАМ... ЗЛАТНИ ТЕГОВИ НИСУ У АРЕНИ! АКО ПЛАНИРАЈУ ДА ОДМАХ УМАКНУ...

СА МОНБЛАН К'О СА ДЛАН

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК И WINEX
ИЗ БЕЧА ВОДЕ ВАС НА НАЈВИ-
ШИ ПЛАНИНСКИ ВРХ ЕВРОПЕ

САЗНАЋЕТЕ КАКО ЈЕ
ГОРЕ — ВИДЕТИ КАКО
ЈЕ ДОЛЕ И ДОЖИВЕТИ
МНОГА УЗБУЂЕЊА!

НЕЗАБОРАВНО ПУТОВАЊЕ ДОНЕЋЕ ВАМ
НАЛИВ-ПЕРО „МОНБЛАН“ А САМО МАЛО
ЗНАЊА И ВЕШТИНЕ ЈЕДНУ ОД СПЕЦИЈАЛ-
НИХ НАГРАДА — ДАР ПОЛИТИКИНОГ ЗА-

НАГРАДНА ИГРА — ЗА СВАКОГ ПОНЕШТО

— „Политикин забавник“ и »Winex« из Беча у сарадњи са произвођачем налив-пера и прибора за писање, фирмом „Монблан“, организују наградну игру. Може да учествује свако ко за време наградне игре купи налив-перо, хемијску оловку или гарнитуру за писање овог познатог произвођача.

— Будуће власнике прибора за писање „Монблан“ чека пут на истоимени планински врх. А ако поред путовања добијете и једну од вредних награда, онда сте стварно срећне руке! У сваком случају сви будући власници прибора за писање фирме „Монблан“ неће моћи да путују на највиши планински врх у Европи или да добију неку другу награду. О томе ће одлучити извлачење на срећу имена добитника. Но, о том — потом...

О ПУТОВАЊУ НА МОНБЛАН, НАГРАДАМА И СВЕМУ ОСТАЛОМ У ВЕЗИ СА НАГРАДНОМ ИГРОМ САЗНАЋЕТЕ ВИШЕ У ЈЕДНОМ ОД СЛЕДЕЋИХ БРОЈЕВА

НАЛИВ-ПЕРА, ХЕМИЈСКЕ ОЛОВКЕ ИЛИ ГАРНИТУРЕ ПРИБОРА ЗА ПИСАЊЕ ПОЗНАТЕ ФИРМЕ „МОНБЛАН“ МОЖЕТЕ КУПИТИ И У ПРОДАВНИЦАМА „САВРЕМЕНЕ АДМИНИ СТРАЦИЈЕ“ које се налазе у Београду у улицама: Маршала Тита 66, Зелени венац 10, Кнез Михаиловој 21 и 30, Васина 7, Булевар револуције 168 и 246, Немањина 3, као и у Земуну — Маршала Тита 11, Новом Саду — Змај Јовина 22, Смедереву — Моше Пијаде 9, Свилајци — Маршала Тита 89, Бору — Чочетова 12, Зајечару — Хајдук Вељкова 5 и Сарајеву — ЈНА 79.

ОНО ШТО МОЖДА НИСТЕ ЗНАЛИ...

О налив-перима „Монблан“ влада мишљење да су најбоља. Они који су их имали спремни су то и да потврде. За будуће купце као и садашње власнике ових налив-пера сигурно ће бити интересно да сазнају неке занимљивости које се везују за име „Монблана“.

Прву фабрику основала су још 1906. године три грађанина. Седиште јој је било у Хамбургу а првобитан назив »SIMPLE FILER PEN COMPANY«. Данашње име „Монблан“ фабрика је добила тек 1920. године; име највишег врха у Европи узето је као симбол високог квалитета.

Време је учинило своје. Фабрика се развијала али је начин израде налив-пера увек остајао класичан. Од тога власници фабрике никада нису хтели да одступе. Више од половине посла на изради налив-пера обавља се ручно, а на крају израде свако се прегледа рендген-апаратом како би се уочиле и најситније грешке. Ако неко није задовољан квалитетом, а такви су права реткост, фабрика замењује налив-перо и власнику одмах даје ново. За модел „Мајсторско дело“ нуди доживотну гаранцију!

„Монблан“ се данас простире на површини од око 10.000 квадратних метара, запошљава више од 1.000 радника и остао је појам високог квалитета, исто онако као и у време када су при грађанина стварала прву фабрику. Њихови синови који данас управљају „Монбланом“ брижљиво чувају традицију.

...И ОНО ШТО ТРЕБА ДА СЕ ЗНА

1. Право учешћа у наградној игри има свако ко у некој од продавница канцеларијског материјала и књига купи НАЛИВ-ПЕРО, ХЕМИЈСКУ ОЛОВКУ или ГАРНИТУРУ ЗА ПИСАЊЕ фирме „МОНБЛАН“. Зато обавезно приликом куповине тражите од продавца оверен рачун.

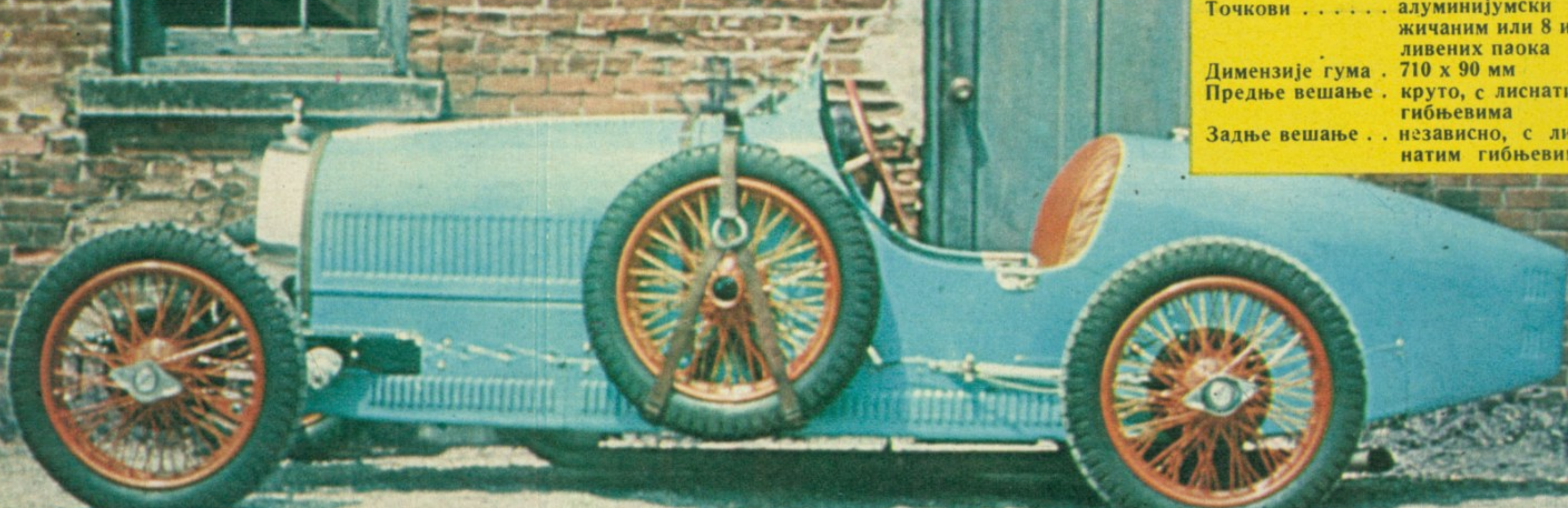
2. Рачун и попуњен наградни купон који ћете наћи у наредним бројевима нашег листа пошаљите на адресу: ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска 29.

3. Не заборавите: рачун послат без наградног купона или наградни купон без овереног рачуна неће се узимати у обзир! У рачуну мора бити назначено да сте купили налив-перо, хемијску оловку или гарнитуру за писање фирме „Монблан“.

4. Ако поред путовања желите и једну од вредних награда, чека вас и наградни задатак, али ћете тада уз рачун и наградни купон морати да пошаљете и одговор на наградно питање. За сада толико.

БУГАТИ ГРАН ПРИ

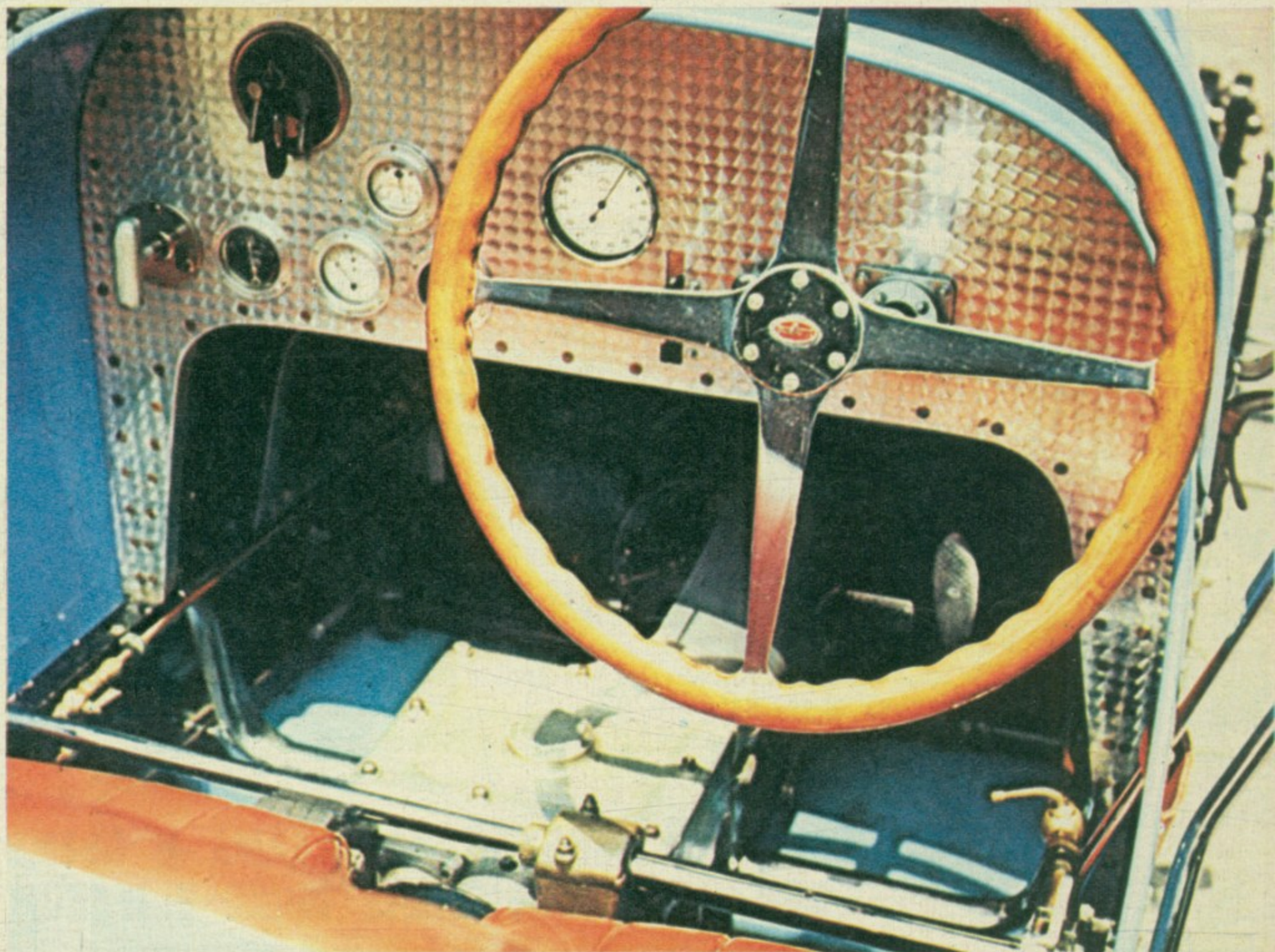
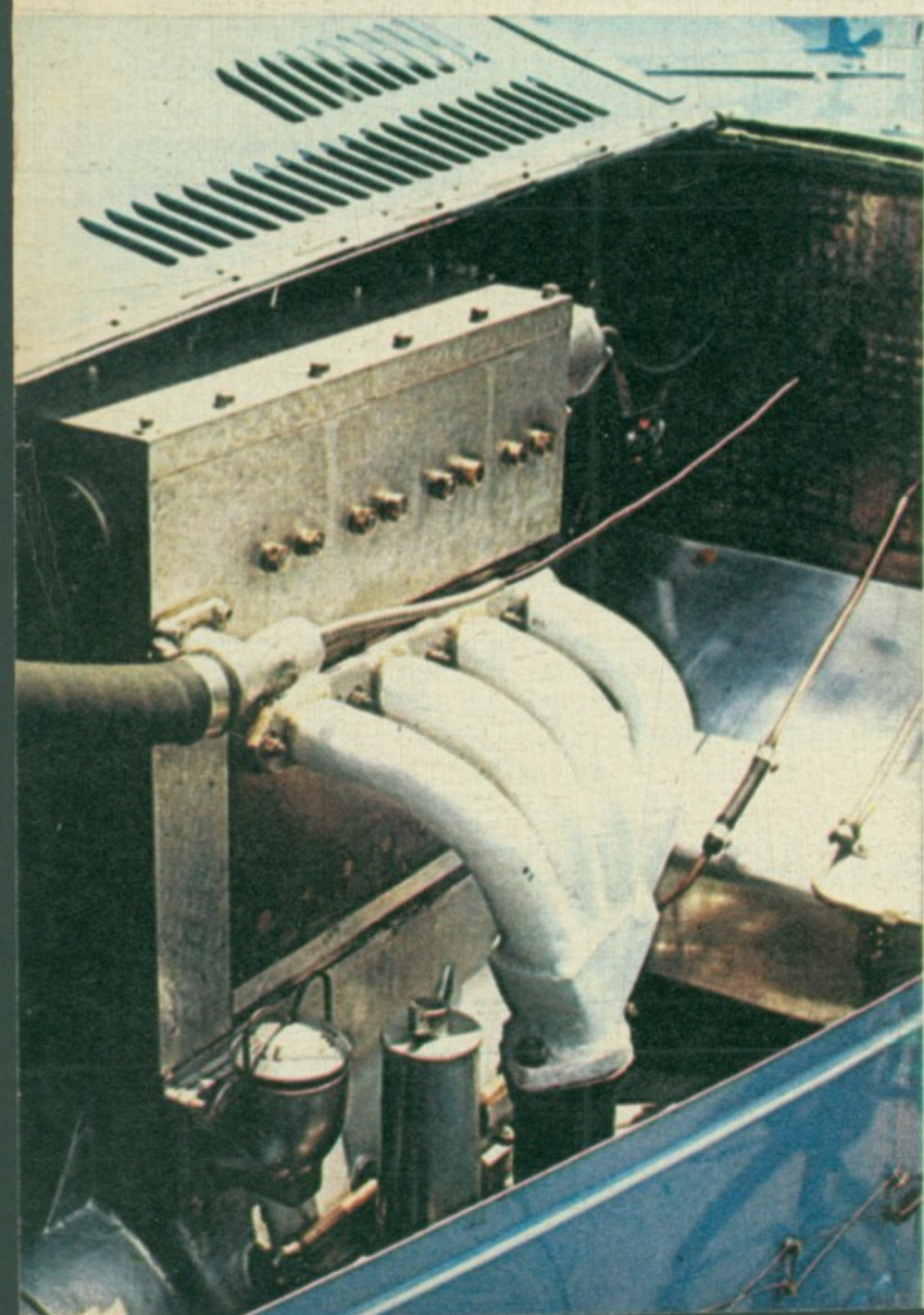

ЛИЧНА КАРТА ВОЗИЛА

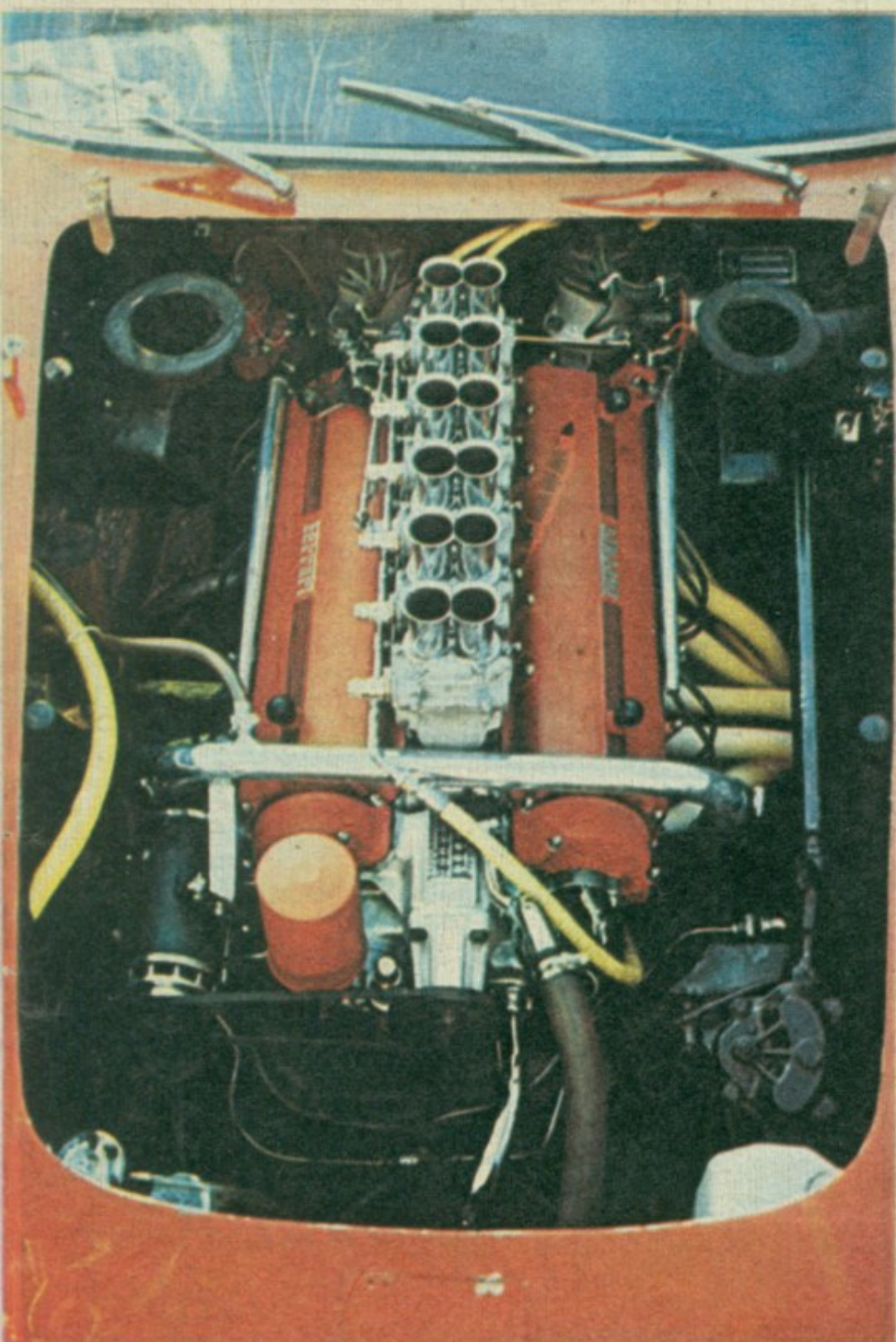
Максимална брзина	160 км/час
Распон осовина	240 цм
Конструктор	Бугати
Тип каросерије	двосед
Мотор	8 цилиндара у реду
Пречник стублине и ход клипа	60 мм, 88 мм
Запремина	1991 цм³
Снага	90 до 100 КС
Карбуратор	двостр. „Солекс“
Капацитет резервоара за уље	6 литара
Мењач	4 степена преноса
Шасија	оквир са пречагама
Кочнице	добоши на сва четири точка, пренос помоћу жице
Точкови	алуминијумски са жичаним или 8 изливених паока
Димензије гума	710 x 90 мм
Предње вешање	круто, с лиснатим гибњевима
Задње вешање	независно, с лиснатим гибњевима

Са преко две хиљаде победа у деценији између 1920. и 1930. године, модел „35 ГП“ француског конструктора Бугатија свакако је однео највише награда у историји аутомобилизма. За ово има да захвали новинама којима га је снабдео његов надахнути творац. Због конзервативности произвођача, други су на ове новине морали још да чекају.

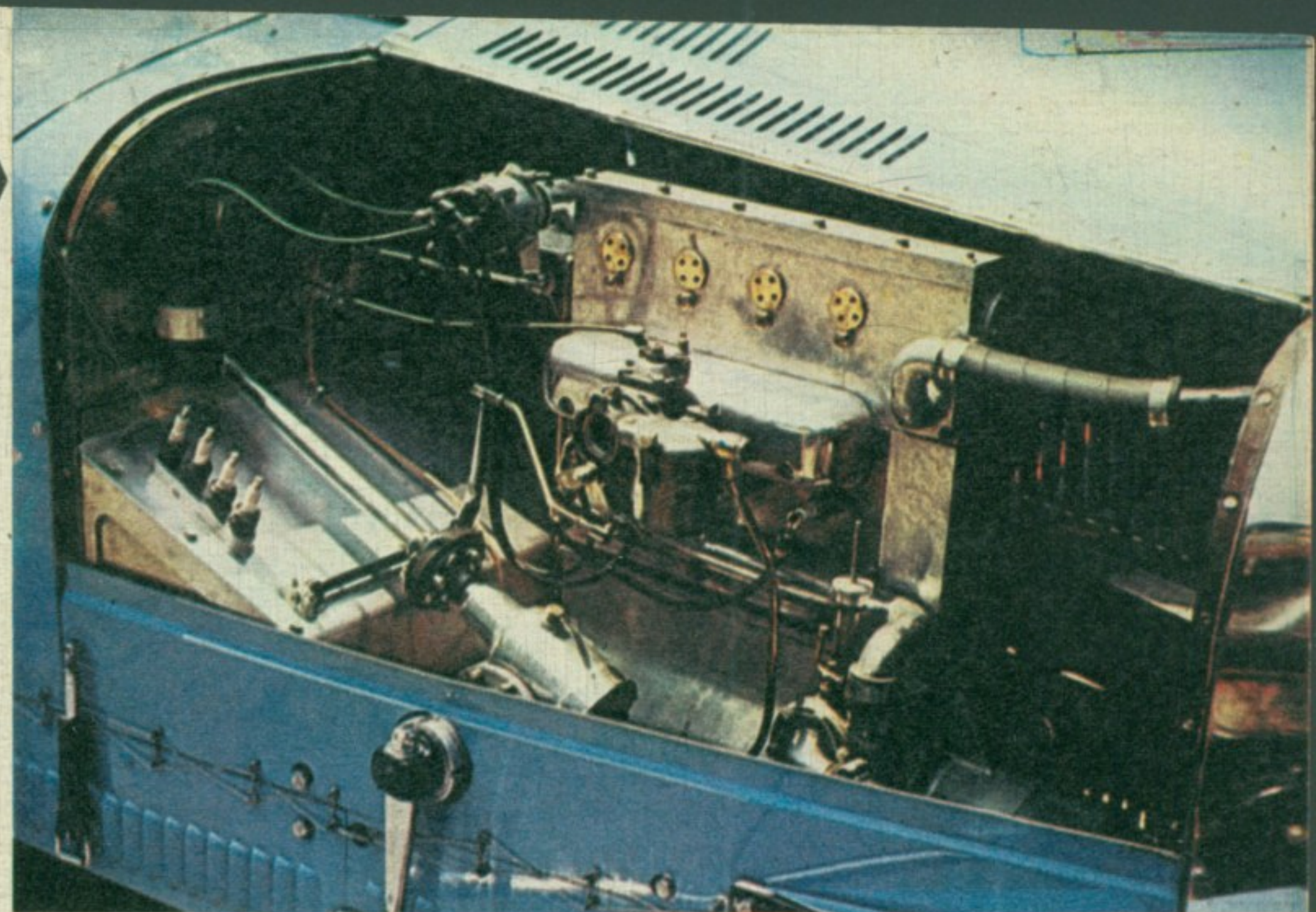
Мотор се састоји од осам цилиндара у реду. То су, у ствари, два четвороцилиндрична мотора повезана заједничком брегастом осовином. Сваки цилиндар има два усисна и један издувни вентил.

Магнетско паљење по „Бош“ или „Синтила“ систему изведено је на инструмент-таблу. Иначе, возач се бринуо само о трци, док је сувозач у кабини имао пуне руке посла: поред одржавања притиска уља помоћу ручне пумпе, његова дужност била је и — да одваја квачило!

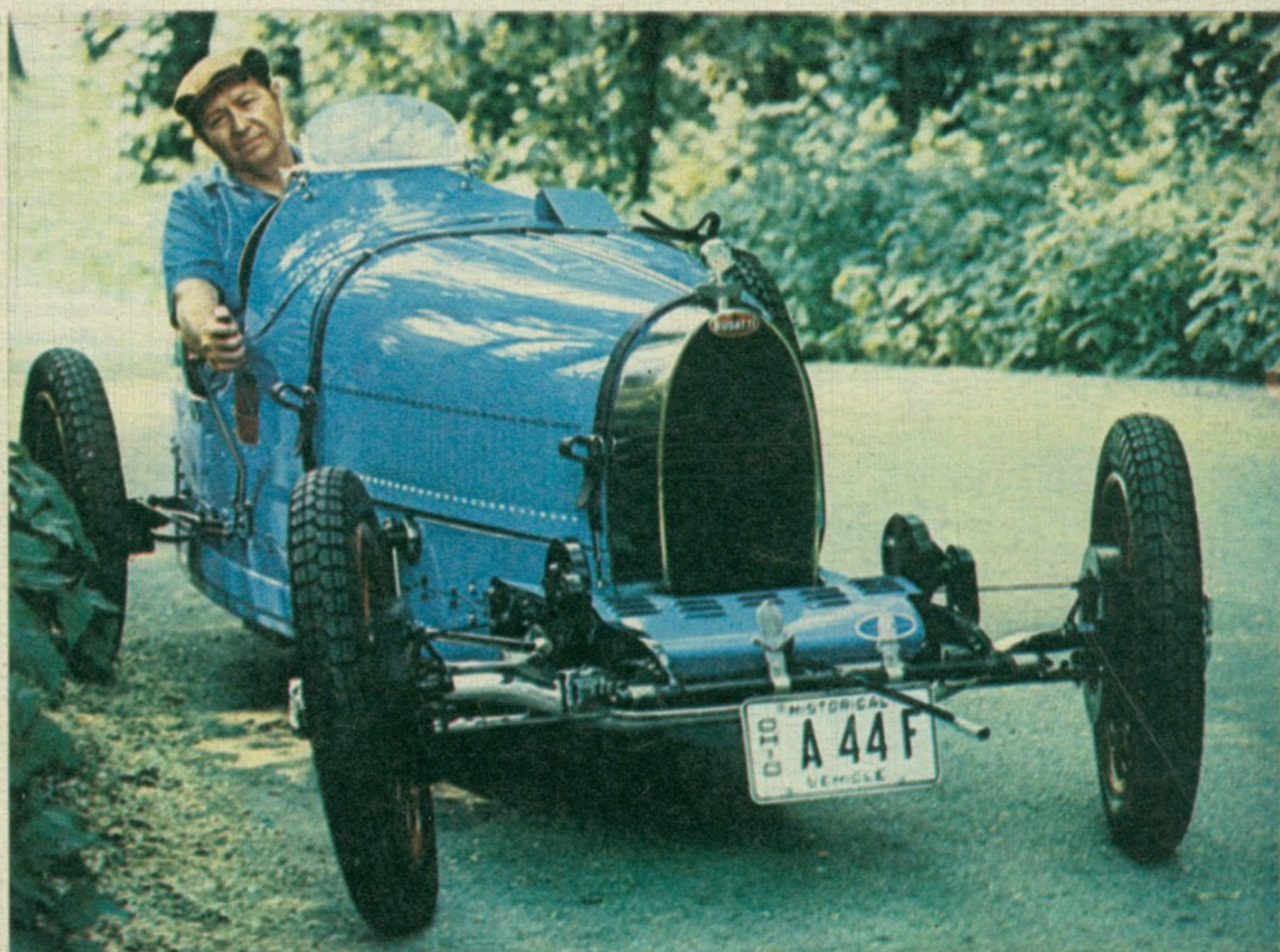

Модел „35 ГП“ ни је имао компресор и био је снабдевен двоструким „Солексовим“ карбуратором. Неки каснији модели су добили „Рутсове“ појачане распршиваче.

Централно подмазивање врши се помоћу зупчасте пумпе, а уље се хлади у једној бакарној цеви која је изложена струјању ваздуха. Занимљиво је да замајцац није изливен из једног комада, већ се састоји од више ситних делова.

Упркос дебљини, хладњак је слабо радио при уличним брзинама. Ово није чудно кад се зна да у систему за хлађење уопште нема — пропелера! Ни уски пролази за воду у мотору не могу да надокнаде овај недостатак. Према томе, модел „ГП“ створен је само за трке!

Због потребе за одређеном дужином главне осовине, на „бугатију“ је извршен сасвим необичан распоред делова трансмисије. Тако је дршка мењача смештена изван кабине, где возачу није била баш при руци. Одмах до ње је и ручна кочница, која делује само на задње точкове. Предње вешање је круто а задње независно — гибљиви су, као и шасија, савијени испод суженог репа возила и спојени са оквиром помоћу еластичних шипки.

Први аутомобили типа „Бугати ГП“ имали су точкове са по осам уједно изливених алуминијумских паока. Касније, ови паоци су замењени жичаним који се могу скидати, као што се види на слици. Модел „35 ГП“ појавио се, на жалост, ипак прекасно, јер су већ око 1925. године неки други аутомобили уз исту запремину мотора имали готово двострук број коњских снага. Међутим, „бугати“ се и данас појављује на тркама у Француској, где успешно конкурише „јагуарима“ и „астонима“ из 50-тих година.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СРЕДЊОШКОЛЦИ! МАТУРАНТИ!
ИСТОРИЈА, БИОЛОГИЈА, ГЕОГРАФИЈА, СРПСКОХР-
ВАТСКИ ЈЕЗИК, ФИЗИКА, ХЕМИЈА и МАТЕМАТИКА
за I, II, III и IV разред, по наставном плану у једној књизи

Овај познати приручник на чијем састављању је радила
група познатих педагога, представља идеалан уџбе-
ник за брзо и ефикасно понављање и савлађивање гра-
дива из наведених предмета у току школске године, као и
за припрему матуре.

Приручник има 378 страна и веома повољну цену од само
40 динара. Плаћање поужећем приликом пријема књиге.

Поруџбине слати на адресу: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИ-
НЕ“, 11000 БЕОГРАД, Француска 7

НЈЕГОШЕВА 5
М.ТОЛБУХИНА 29
29. НОВЕМБРА 91

СПЕЦИЈАЛИЗОВАНЕ ПРОДАВНИЦЕ
ДЕЧЈЕ ОБУКЕ

КОЗАЧНСКОГ 3
КРАЈА МИЛУТИНА 26

Antilop • БЕОГРАД

хумор

— Хвала, тата!

— Од када држи дијету из-
губио је само три опкладе!

— Судећи по ђачкој књижици
ти си дисциплинован, лепо ва-
спитан и глуп дечак!

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

Онај ко тешко даје
обећање верније га
одржава

(Жан Жак Русо)

ВЕЛИКА НАГРАДНА ПРОДАЈА КЊИГА

НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“,
БЕОГРАД

Драги читаоци!

Издавачка кућа „Младо покољење“ организује
сталну наградну продају књига из својих бога-
тих колекција. У овом броју ПОЛИТИКИНОГ
ЗАБАВНИКА нуди вам следећа издања:

ИЗАБРАНА ДЕЛА МАЈНА РИДА

1. Коњичка патрола
2. Ловци на скалпове
3. Са Мисисипија
4. Јахач без главе
5. Поверена тајна

Цена комплекта: 70 дин.

Љубитељи пустоловне литературе с великим ужи-
вањем ће читати ова дела прослављеног Мајна
Рида.

Купац који наручи цео комплект од пет књига за
готово (плаћање у року од 30 дана или поужећем), до-
бија бесплатно дело Крешимира Ватићућа „ТАЈАНСТВЕНА ГАЛИЈА“.

ИЗАБРАНА ДЕЛА КАРЛА МАЈА

1. Винетуови наследници
2. Махараџино благо
3. Трапер Јастребов кљун
4. У долини смрти
5. Сибирски ловац
6. Шумска утвара

Цена комплекта: 90 дин.

Сигурно је да читаоцима не треба посебно пред-
стављати Карла Маја, писца незаборавних књига
о борбама и авантурама освајача прерије. Цео
комплет од шест књига представља целику под
заједничким насловом „КОЛОНА НЕУСТРАШИ-
ВИХ“.

Купац који наручи свих шест књига за готово
(плаћање у року од 30 дана или поужећем), до-
бија као награду и седму књигу, дело домаћег
писца историјских романа Милорада Јанковића
„ОМИШКЕ СТРЕЛЕ“.

ИЗАБРАНА ДЕЛА ФЕНИМОРА КУПЕРА

1. Ловац на јелене
2. Последњи Мохикианац
3. Пионири
4. Извидник
5. Прерија

Цена комплекта: 120 дин.

Пет књига које садржи овај комплект представ-
љају једну целину под насловом „КОЖНА ЧА-
РАПА“. Главне личности ових романа, славни ло-
вац и извидник Нати Бампо, познатији под на-
димком „Кожна чарапа“ и његов нераздвојни при-
јатељ Индијанац Чингачгук — „Последњи Мохи-
кианац“, доживљавају низ узбудљивих авантура
које се читају с напетостју и у једном даху.

Купац који наручи свих пет књига за готово
(плаћање у року од 30 дана или поужећем), доби-
ја бесплатно дело Жерара Периса „КРОЗ НОЋ
ВЕЛИКОГ ДРВЕЋА“.

Сви наведени комплекти могу се купити на от-
плату са најмањом месечном ратом од 30 дин.
Попуњену и оверену наруџбеницу пошаљите на
адресу: НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“, 11000 БЕО-
ГРАД, ФРАНЦУСКА 24.

НИП „МЛАДО ПОКОЉЕЊЕ“
11000 Београд, Француска 24

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем за готово (поуже-
ћем) — на отплату (непотребно прецртати):

- „Изабрана дела Мајна Рида“
комплет-а у вредности од дин. _____
- „Изабрана дела Карла Маја“
комплет-а у вредности од дин. _____
- „Изабрана дела Фенимора Купера“
комплет-а у вредности од дин. _____

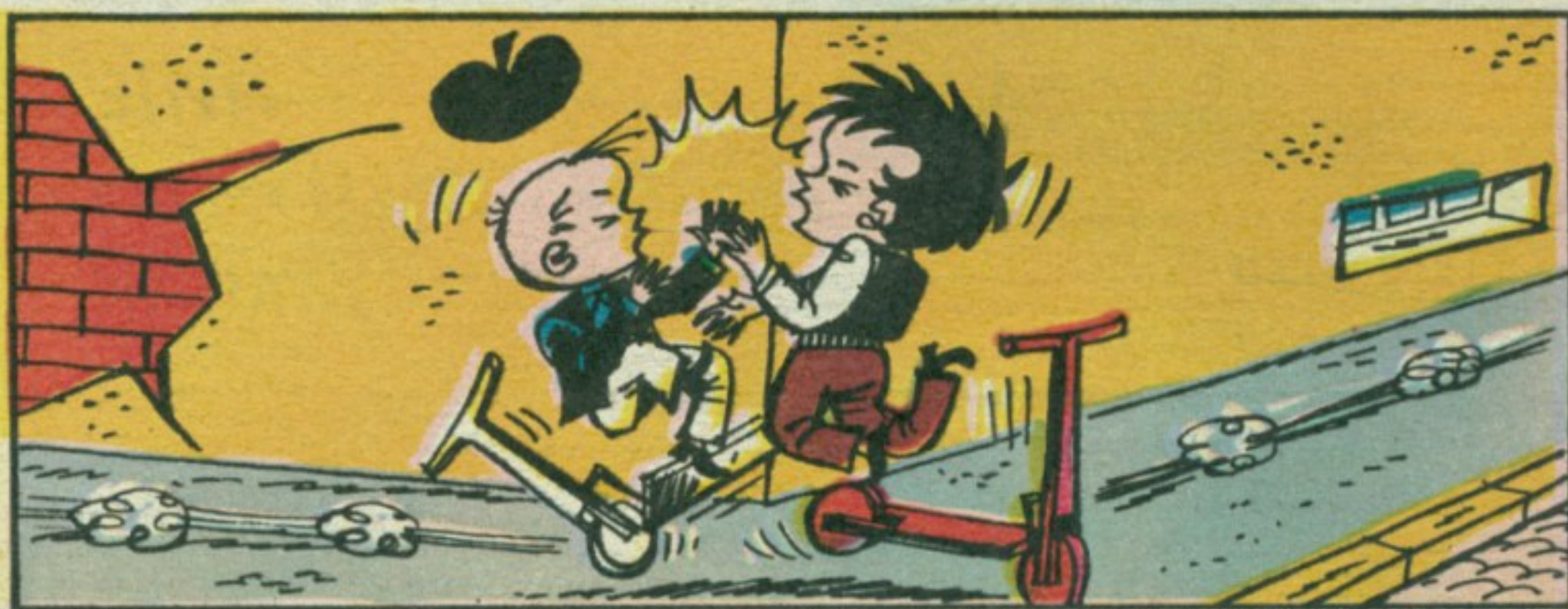
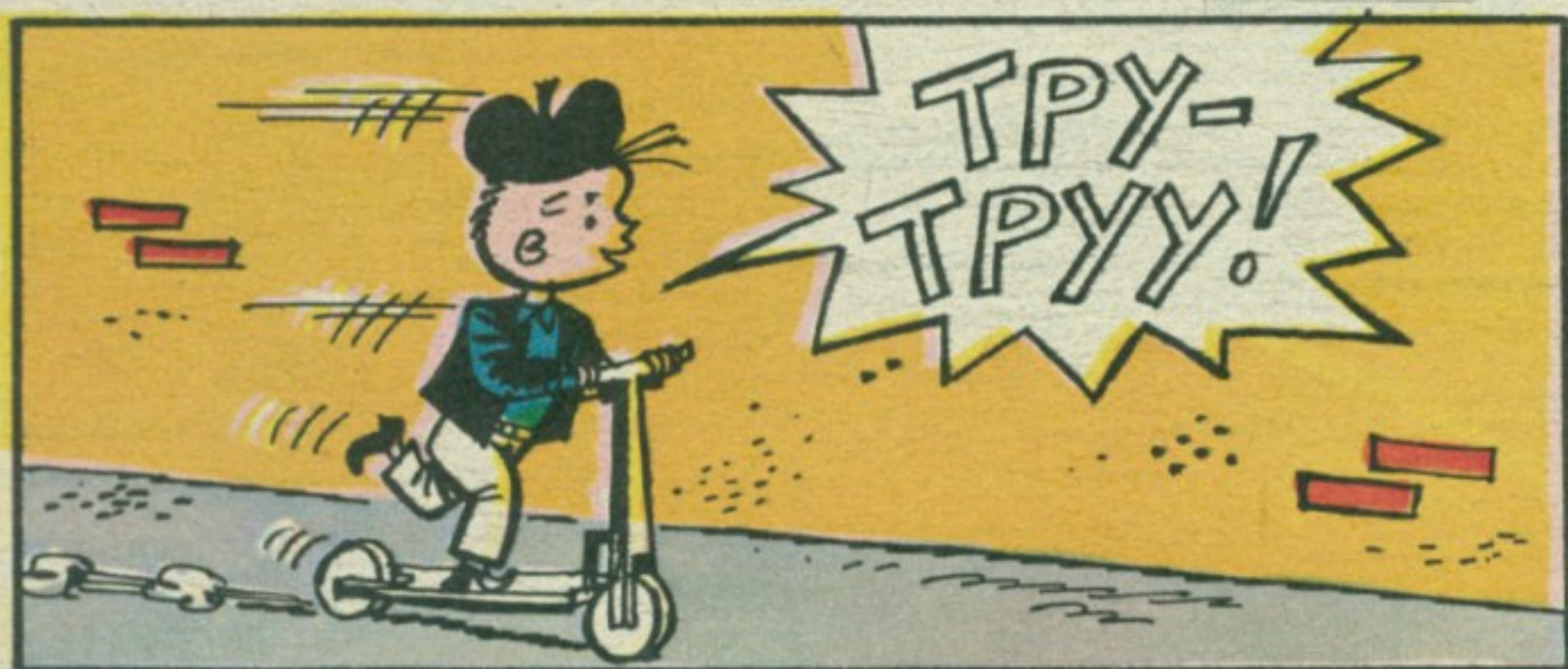
(Име, очево име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

(Овера о запослењу за
купце на отплату)

(Потпис наручиоца)

Уплату ћу извршити у року од 30 дана (поруџ-
бина за готово), односно у _____ месечних
рата (поруџбина на отплату) на жиро рачун:
„Младо покољење“, Београд, бр. 608-1-206-1.

1. Монтажна оптика (518) Дин. 73,00

2. Прибор за ст. тенис (415) Дин. 24,50

3. Рулет (8819)

Дин. 34,50

4. Кошке Формо 1 (101)

Дин. 58,40

ИГРЕ

Свака од игара пакована је у укусној кутији са пратећим прибором

ОДАБЕРИТЕ ОД ИЗЛОЖЕНИХ ИГАРА ШТА ЖЕЛИТЕ ДА КУПИТЕ, НАПИШИТЕ БРОЈ И ЦЕНУ У НАРУЏБЕНИЦУ, ПОПУНИТЕ ЈЕ И ПОШАЉИТЕ НА АДРЕСУ „ТЕХНОАУТО“. ЧЕКАЈТЕ — ПОШТАР ЋЕ ВАС УБРЗО ОБРАДОВАТИ.

ТЕХНОАУТО

БЕ ОГРАД, СТРАХИЊИЋА БАНА 1, ТЕЛ. 624-740

ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ПРОМЕТ ВОЗИЛА, ДЕЛОВА И ПРИБОРА, ЗАСТУПАЊЕ ИНОСТРАНИХ ФИРМИ И ИНЖИЊЕРИНГ

5. Кошке Формо 2 (2) Дин. 59,30

6. Градитељ „Јава“ (200) Дин. 20,60

„ТЕХНОАУТО“, Страхињића Бана 1, 11000 Београд

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем игру број: _____
Укупан износ од _____ динара платићу поштару када примим пакет као и трошкове паковања и поштарине.

(Име и презиме)

(Поштански број, место, улица и број)

(Датум)

(Потпис лица које ће платити пакет)

Попуни, изрежи и пошаљи на адресу: „ТЕХНОАУТО“, 11000 Београд, Страхињића Бана 1.

В уга је слетела на гранчицу и запевала, зец је доскакутао из шуме да грицка траву. Идилу су наједном нарушили кораци који су се чули на стази и продоран звиждук. Птица је одмах прихватила, а зец је муњевито нестао у жбуњу. Од језера, стрмом стазицом, ишао је дечак. У једној руци је носио торбу с књигама а у другој жичани кавез који је сам направио. У кавезу, приљубљен уз жицу, налазио се мали гуштер.

— Малиша, — зачуо се мелодичан глас. — Чујеш ли ме?

Шалила сам се!

— Наравно да те чујем — одговори дечак осврћући се око себе и тражећи невидљивог саговорника. — Где си?

— Ту крај тебе, само сам невидљива. Ја сам вила из бајке.

— Не верујем ја у невидљива бића и виле из бајки. Ко сте да сте, изиђите из шуме!

СВЕТ У БУДУЋНОСТИ ИЗГЛЕДАО БИ ДРУКЧИЈЕ ДА У ГРМУ НИЈЕ ЧУЧАО МАЧАК

— Не, нећеш отићи. Мораш ми помоћи! Пустити тог малог гуштера из кавеза и ја ћу ти испунити три жеље. Тачније речено, одговорићу на твоја три питања.

— А зашто да га пустим?

— Је ли то твоје прво питање?

— Не. Само хоћу да ми све буде јасно. Ово није обичан гуштер. Никад досад таквог нисам видео.

— Тачно. То је акродонтски гуштер Старог света, звани камелеон. Мења боју према околина.

— Стварно? — Дон је сад већ био заинтересован. Чучнуо је, извадио из торбе књигу с црвеним корицама и ставио је на стазу. Затим је кавез окренуо тако да се гуштер нашао на књизи. — Да видим хоће

— Пази, ако пустиш ту женку...

с некаквом апаратуром. Није било више од пола метра.

То нису чисти ђосла

— Не личите баш на човека будућности — примети Дон. — Тачније речено, уопште не личите на човека. Сувише сте мали.

— А ја бих могла да ти одговорим да си ти превелик. Све је то релативно... Међутим, ја сам стварно из будућности мада нисам човек.

— Видим и ја. Много више личите на гуштера. У ствари, страшно личите на камелеона. Како то?

— То није твоја ствар. Послушај

Камеле

— Ово смртоносно оружје назива се оксидизер — рече биће. — Пуштај камелеона или ћеш његово дејство осетити на себи...

— Сва деца верују у виле из бајке — продужи глас. — Ја знам да се зовеш Дон и...

— Сви знају да се ја зovem Дон... И нико више не верује у бајке. Сада деца верују у ракете, атомске подморнице и...

— Свакако, и у космичке летове...

— У ствари, шалила сам се. Знаш, нисам хтела да те уплашим — глас је сада звучао тврђе али ипак некако удагивачки. — Ја сам у ствари долетела с Марса и тек што сам се приземљила...

— Марс је без атмосфере и на њему нема никаквих облика живота — примети Дон подсмешљиво... А сад излазите! Не волим скривалице.

После дуже паузе глас се поново јави:

— Верујеш у путовање кроз време?

— Да нећете можда да кажете

да сте допутовали из будућности.

— Да — одговори глас с олакшањем.

— Онда изиђите да вас видим. — Постоје ствари недоступне човеком оку.

— Човек одлично види све што хоће. Или излазите, или одлазим!

Сигурно је поцрвенео

— Немој отићи — замоли глас. — Ево могу ти доказати да се слободно крећем кроз време... Даћу ти тачна решења твог сутрашњег писменог из математике. У првом задатку резултат је 1,76, у другом...

— Стани, ја не волим да преписујем, а и да волим, код математике то не пали. Математику или знаш или не знаш. Бројаћу до десет а за тим одлазим!

— Откуд знате да је то женка? — зачуди се Дон. — Опет неки трикови у вези с путовањем кроз време?

— Ако баш хоћеш да знаш, да. Тог гуштера и још једног купио је у радњи где се продају животиње извесни Џим Бенан. Пре два дана он је непажњом сео на кавез и — оба гуштера нашао су се на слободи. Један је угнуо, а други је у твој кавезу. Пустити...

— Доста је шале. Идем кући.

— Упозоравам те...

— Доста приче! — Дон подиже кавез — Гле! Гуштер је заиста постао црвен као цигла... Ипак, то ништа не значи. Идем!

— Не, не одлази! Одмах ћу изићи.

Иза дрвета се појавило необично биће. Било је плаво с огромним избуљеним очима. Имало је мрко пне уматично одело, а на леђима ранац

моје наређење или ће се нешто страшно догодити...

Из шуме је тог тренутка испловила зелена метална лопта. Врата на њој су се отворила и одатле се помолила металне цев слична малом ватрогасном ширку. Врх јој је био уперен на оближњи грм. Из дубине лоптасте ракете чуо се продоран звук. Танак сноп светлости полетео је из ширка: грм је плануо.

— Ово смртоносно оружје назива се оксидизер — рече биће. — Пуштај камелеона или ћеш његово дејство осетити на себи...

— Добро — осмехну се Дон. — Које је, на крају крајева, уопште потребан неки стари гуштер!

Поставио је кавез на земљу и нагнуо се да отвори вратанца. Али у последњем тренутку као да се предомислио. Поново је узео кавез и кренуо према опаљеном грму.

— Стани! — закрештало је биће слично гуштеру. — Још један корак и ми ћемо те спржити!

Не обзирајући се на претњу Дон је пришао грму, пружио руку и њоме прошао кроз опаљено грање.

— Одмах сам схватио да ту нису чиста посла — рече. — Све је горело, ветар је дувао према мени, а никакав мирис се није осетио. — Вратио се гуштерици која је мрачно ћутала. — Све је то само пројекција, зар не? Нешто слично тродимензионалном биоскопу.

Баш је незгодан!

А тада, као да му је нека изненадна мисао прошла кроз главу, сасвим јој се приближио да би је додирнуо прстом. Рука му је прошла кроз тело.

— И ти не постојиш, зар не?

— Баш си незгодан! И ја и наш брод постојимо само у облику временског објекта. Материја не може да се креће кроз време, али њена идеја може да се пројектира у различита времена. Верујем да је то за тебе сувише компликовано...

— Досад ми је све јасно. Настави.

— Наше пројекције заиста се налазе овде, мада смо за посматрача ми само таласи. За пројекцију кроз време потребна је огромна енергија и све залихе наше планете биће утрошене за ово моје путовање.

— Најзад да чујем истину! И, молим те, не покушавај више с добрим вилама и сличним глупостима.

— То је за нас велика тајна и зато смо покушали да је сачувамо.

— Изгледа да смо тек сад прешли на прави разговор. — Дон седе на траву крај кавеза. — Слушам.

— Неопходна нам је твоја помоћ. Недавно, наравно, по нашем поимању времена, апарати су нам показали неке чудне промене. Ми гуштери водимо једноставан живот на неколико милиона година у будућности. Наша раса је доминирајућа. Ви људи, давно сте већ изумрли. Али, наишла је несрећа. Истраживања су показала да смо заплуснути и готово уништени таласом вероватноће: огроман негативан талас креће се на нас из

прошлости.

— А шта су то таласи вероватноће?

— Навешћу ти пример из ваше литературе. Да је твој деда умро као нежења, ти се не би родио и не би сада разговарао са мном.

— Али ја сам се родио.

— У великој ксанвероватној васељени то је још спорно питање. Али, сад немамо времена да о томе расправљамо. Наше резерве енергије сувише су мале. Краће речено, ми смо испитали уназад наш родослов кроз све мутације и промене, све док нисмо нашли првобитну гуштерицу од које је потекла наш род.

— Аха — рече Дон показујући на кавез. — То је ова ту?

Ни хвала!

— Тачно. Она ће ускоро добити младе, они ће порастати и стасати и множити се у овој питомој долини. Стене крај језера довољно су радиоактивне да осигуравају мутацију врсте. Али, све ће се то догодити само ако ти отвориш кавез.

Дон се замисли:

— И то је све? Мени се ништа неће догодити?

— Кунем ти се свим на свету! Вечним звездама, пролећима која се смењују, облацима, небом, матријархатом, да је...

— Довољно је да плунеш у длан, унакрст пресечеш и кажеш: умрећу ако сам те слагала.

Заклетва је положена по свим правилима. Тада је Дон одврнуо жичицу која је затварала врата кавеза и отворио их. У међувремену ракета је пришла ближе.

— Одлази, одлази! — говорио је Дон истресајући свог гуштера на траву.

Камелеон је схватио шта се од њега тражи: отпузао је у грм и нестao.

— Сад је ваша будућност обезбедена — рече Дон. — Или прошлост, с ваше тачке гледишта.

Ракета се расплинула као дим и Дон је опет био сам.

— Могли су бар да кажу хвала пре но што су нестали. Људи су ипак много боље васпитани од гуштера — помислио је дечак. Узео је празан кавез и пошао кући.

Није чуо кад је у грмљу нешто зашустало и није видео мачка коме је из уста вирио камелеонов реп.

ПЛОЧА ЗА ВАС

КАНДИДАТ

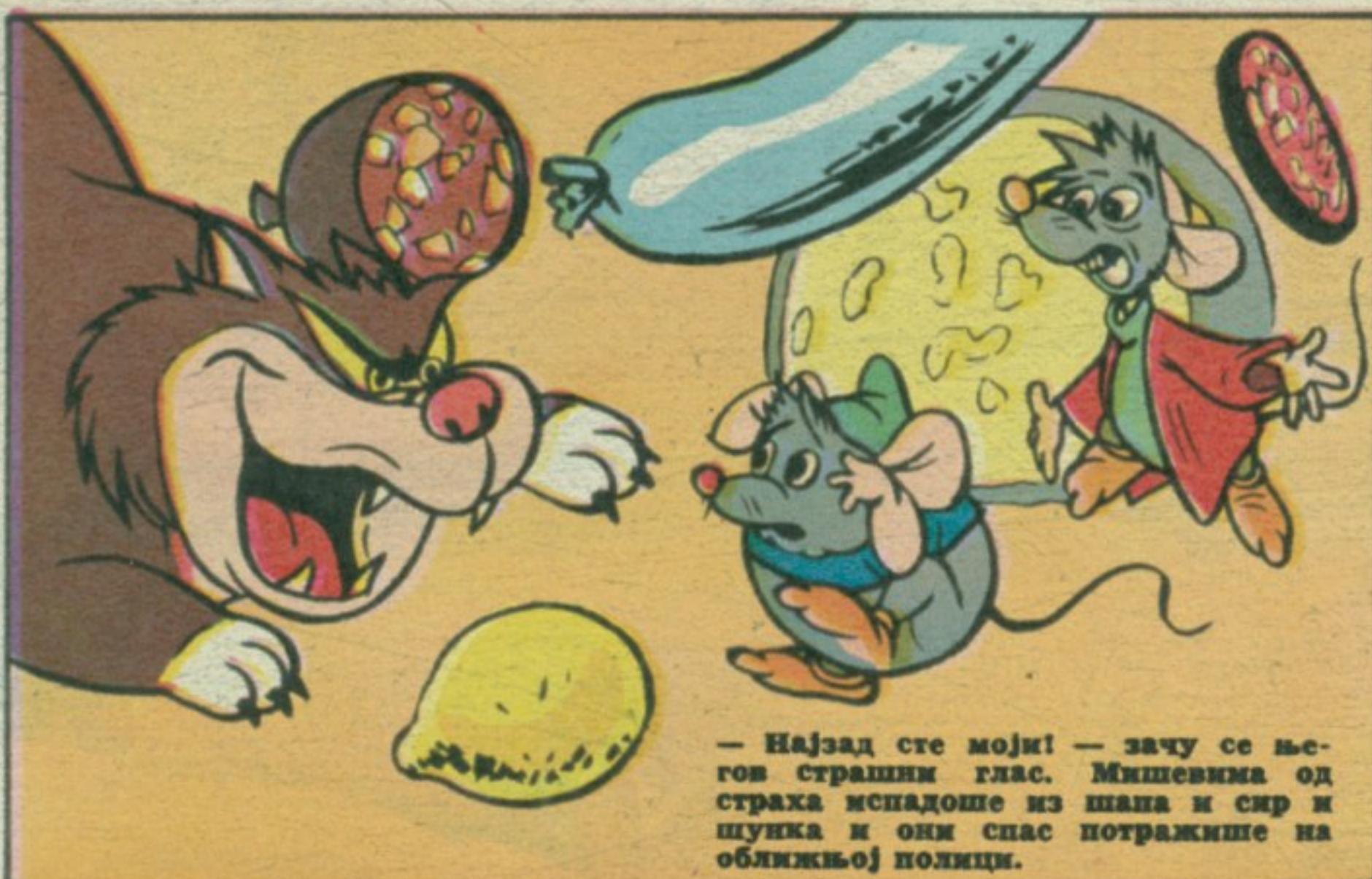
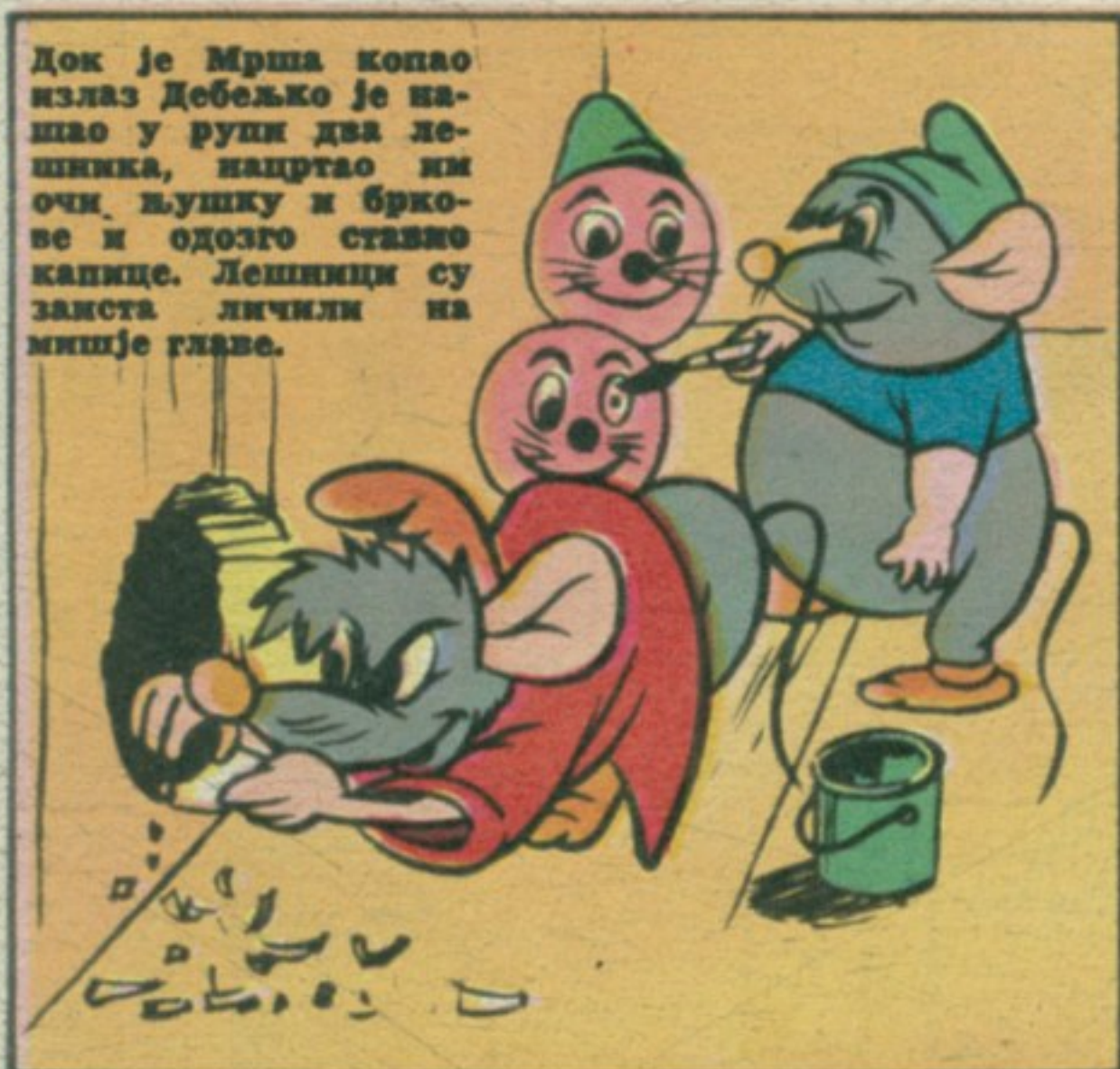
Чланови ансамбла Следи — Нсди Холдер (вокал), Дејз Хил (гитара), Ци-ми Ли (бас) и Дон Пауел (бубњеви) достигли су врхунац светске славе, и то само захваљујући својој највернијој публици — тинејџерима. Дејз је једном рекао: „Ми свирамо за нову генерацију која није знала за Битлсе и Ролинг Стоунсе“. „ВИДИ ШТА СИ УЧИНИЛА“ и „КАНДИДАТ“ су мелодије са њиховог хит сингла који је код нас издао РТБ. Цена је 14,20 динара.

ДАЈМОНА

„Сломљена ружа“ је сигурно један од највећих хитова Нила Дајмонда. Изгледа да оваква, сентиментално обојена мелодија највише одговара популарном певачу, што показује и његов најновији сингл са композицијама „ТУЖНО ПЕВАНА ПЕСМА“ и „ГИЧИ ГУМИ“. Ову плочу, која је убрзо постала бестселер у Енглеској, Норвешкој, Шведској, Данској, Аустралији, Бразилу и многим другим земљама, снимео је и наш РТБ. Цена је 14,20 динара.

СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ ЧИТАОЦИМА „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“

»ВУК КАРАЦИЋ«

Краљевића Марка 9, 11000 Београд

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво поручујем библиотеку „ШВРЋА“ по сниженој
цени од 35 дин. који ћу износ платити поштару кад ми је донесе
(поузећем).

(Читко: Име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи на адресу: ВУК
КАРАЦИЋ, Краљевића Марка 9, 11000 Београд.

16 књижица у боји — за свега 35 дин.
(Књижарска цена је 40 динара)

Свака књижица је прича са илустра-
цијама у боји о једном Дизнијевом
јунаку!

Библиотека „ШВРЋА“ садржи 16 књи-
жица — сликовница: 1. Микијев цир-
кус; 2. Паја Патак и јарац; 3. Мики и
Вумба-Ву; 4. Бамби; 5. Шврћа; 6. Па-
туљак Љутко; 7. Мали Вучко; 8. Мрша
и Дебељко; 9. Раја, Гаја и Влаја; 10.
Три прасета и зли вук; 11. Тик и Так;
12. Плутон; 13. Чика Баја; 14. Шиља
детектив; 15. Мали Хијавата и 16. Дам-
бо.

ОВЕ СЛИКОВНИЦЕ СА 2 ПЛАСТИЧНА ОМОТА СУ ЛЕП
И ЈЕВТИН ПОКЛОН ЗА НАЈМЛАЂЕ.

ВОДОРАВНО:

1) Роман Михаила Шолохова, 10) морска животињца чија се скелетна маса употребљава за украсе, 11) римски историчар (Ливије), 13) узбуђење пред јавни наступ, 14) и један и други, 16) уточиште, 18) женско име, 19) летопис, 20) дажба, такса, 22) на силу отворити, 23) птица из породице пloverа, 25) град у Словенији, 26) сведок на венчању, 28) врста спортисте (мн.), 29) речно острво, 31) амерички филмски глумац (Марфи), 32) аустралијска птица тркачица, 33) индустријска биљка, 35) град у Истри, 36) становник једне суседне државе, 38) народни израз за патку, 40) општинско подручје, 42) врста лаке тканине, 45) било како, 47) тигањ, 48) умак, 50) пркос, 51) језеро у Северној Америци, 52) прибор за рад (мн.), 54) везник, 55) гусар, 56) потцењивати.

УСПРАВНО:

1) оружана побуна, 2) врхунско достигнуће, 3) спис, 4) страшно женско име, 5) борилиште, 6) јужноамеричка животиња, 7) име певачице Фицџералд, 8) фина, прикривена поруга, 9) рашчлањавање, 12) позади, 15) чекић, 17) кретање кроз ваздух, 19) горски врх у Индији, 21) шкртица, себичњак, 22) на силу узимати, 24) извештај о послатој роби, 25) врста инсекта опнокрилица, 27) узвик при јуришу, 30) поклон, 33) тинта, 34) окука, 36) међа, 37) припитомљавати, 39) аждаја, 41) новозеландско дрво за бродоградњу, 43) заварено место, 44) највећа река у Француској, 46) блато, 48) поречје, 49) године службе, 52) вулкан на острву Минданао, 53) име глумице Рине.

МАЛА ПОШТА

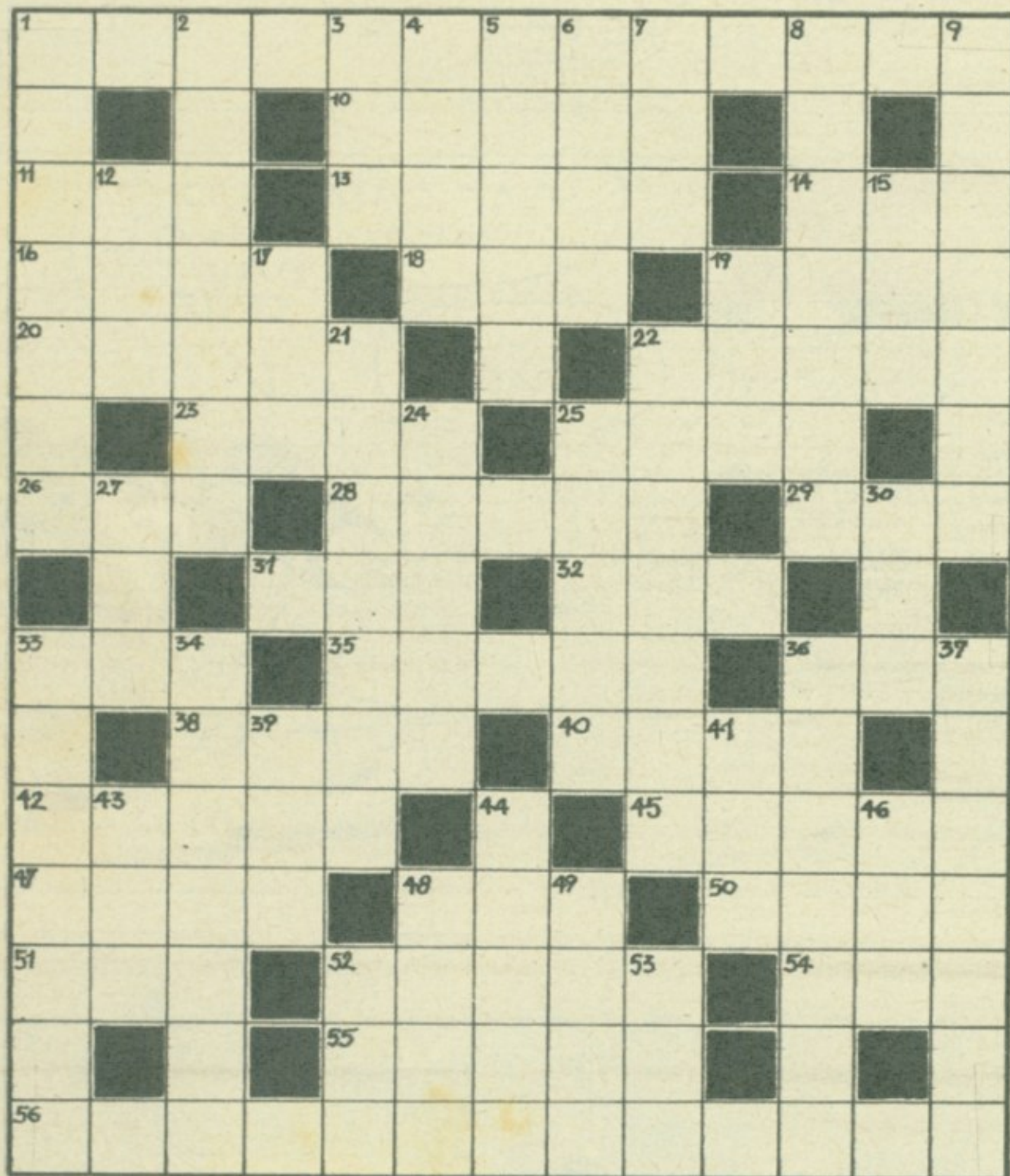
ДЕЧАК И ВУК САМОТЊАК

Више пута гледао сам филм „Вук Самотњак“, па те молим да објавиш адресу главног јунака Славка Штимца и колико година има.

ДУШАН ЈАГОДИЋ, Београд

Драги Забавнице, пре неки дан сам гледала филм „Вук Самотњак“ и страшно ми се допао. Зато бих те молила да ми даш адресу младог глумца Славка Штимца. САЊА СТАНИЋ, Београд, Палмотићева 22/II

Славко Штимец, дечак који игра главну улогу у филму „Вук Самотњак“, живи у забаченом планинском селу Коњско Брдо, задња пошта 48202 Перушић. На ту адресу му можете писати. Славко има 9 година и иде у III разред основне школе. Сваког дана баш као и у филму препешачи неколико километара од куће до школе у Перушићу.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Зодоравно: 1) стоа, 4) „ами“, 7) Етна, п, 10) хладовина, м, 11) амок, 13) ало, 14) АНСА, 16) салаш, и, 18) оркан, л, 19) разлике, м, 22) тов, 24) плата, 25) Сет, 27) окер, 29) Аца, 30) алка, 31) крљушт, 32) Јамарк, 33) Ивко, 34) аки, 36) анис, 37) оно, 38) граја, 40) ата, о, 41) гримаса, и, 43) осрам, е, 45) анекс, 48) став, 49) Ања, 51) Ирак, л, 52) трепавица, о, 53) обоа, 54) ара, 55) арак.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у странијој валути: DM 36 — \$ 12 — FF 54 — Sfr 40 — Skr 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711. На основу нишљења републичког секретаријата за културу СРС број 413-21/72-03 од 20. VII 1972. године не плаћа се порез на промет.

ПРИБОР ЗА ФИЛАТЕЛИСТЕ

Драги Забавнице, твој лист читам још од 1964. и мислим да је један од најбољих у Југославији. Многим читаоцима си одговорио, па се надам да ћеш и мени помоћи. Желео бих да будем филателиста, а не знам шта све спада у прибор. До сад сам сакупио преко 200 марка из разних земаља, али ни ту не знам по колико се комада сакупља од поједине марке. Такође ме интересује постоје ли специјални албуми и где се могу купити.

ГЕЗА ПОЉАК, 23326 Осојићево Обилићева 17

Марке се издају као појединачни комади или као серије. Није тачно одређено колико мора да има мара-

вредности колико је издавач желео. То се све може видети, за старија издања у каталозима марака, а за нова издања увек пише у новинама или знају у пошти.

Каталози за стране земље су веома скупи а за марке наше земље каталог и сав други прибор може се набавити у продавници „Филателија“, 11000 Београд, Таковска 7. Иначе, сматра се да сваки озбиљан филателиста треба да има следећи прибор:

Пинцету — и то не са речкама на унутрашњим странама, као што је она за чулање обрва, већ глатку како се не би оштетила марка.

Лупу — да би проконтролисао није ли марка оштећена а и да се боље види слика на марки.

Албум-класер — за лепљење или ређање марака.

ка у серији, па према томе свака серија има онолико марака разних

ТО НИСУ МАЛЕ ПАРЕ!

Преко Политикиног забавника маја ове године купио сам камеру Verton 18/28. Служио сам се по унутрству и пажљиво је чувао јер сам за њу дао сав новац који сам годинама сакупљао од цепарица. Камера се убрзо покварила. За време распушта однео сам је у Београд на поправку у сервис. После два дана опет је стала а ја нисам у могућности да је поново носим у Београд на поправ-

ку. Молим вас да ми што пре одговорите шта да учиним с њом јер 45.200 динара за мене су велике паре.

ПРЕДРАГ МИЛОШЕВИЋ, ученик Ул. Которска 5, Нии

Запакуј пажљиво камеру и пошаљи је на адресу: СИНЕФОТО, 11000 Београд, Француска 12, на руке Огњеновић Влади. Он ће ти лично прегледати камеру и ако ова заиста има неку грешку заменити је за нову. Јер, 45.200 заиста нису мале паре.

